007 JAMES BOND

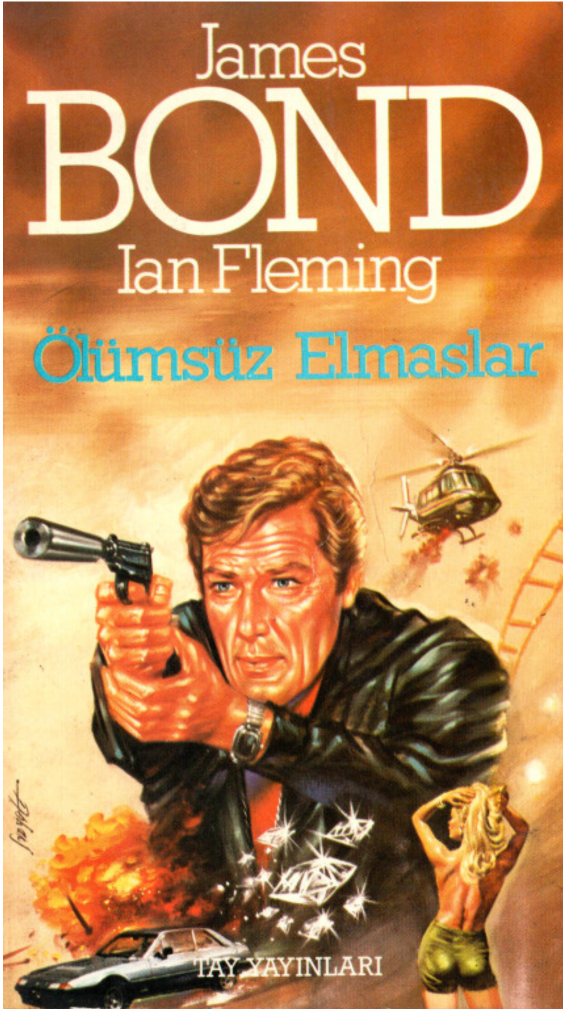
IAN FLEMING

ÖLÜMSÜZ ELMASLAR

USE OF
MONDS

JAMES BOND: 13

Tay Kitapçılık ve Ticaret Limited Şirketi
Dr. Şevki Bey Sokak. 10/3 Türbe-İstanbul
Telefon: 528 43 84

James

BOND

Ian Fleming

Ölümsüz Elmaslar

TAY YAYINLARI

Orijinal adı: DİAMONDS ARE FOREVER

Türkçesi:
Yaprak BURCU

Dizgi: Özyalçın Dizgi Servisi/Film: Gümüş Reprodüksiyon / Baskı: Gündoğdu Matbaacılık
Kapak Baskısı: Seçil Ofset

I. BÖLÜM

HAT AÇILIYOR

İri simsiyah akrep hışırtıyla büyük kayanın altından çıkarak iki kıskacını öne doğru uzattı.

Deliğin önünde sert bir düzlük vardı. Akrep düzlüğün ortasında dikilerek durdu, sonra tüm sinirleri ve kasları gerilmiş olarak beklemeye başladı.

Kocaman dikenli çalılıktan süzülen ay ışığı on beş santim uzunluğundaki sert, simsiyah kabuğa vuruyor, safir rengi pırıltılar yapıyor, sırtına paralel duruma gelmiş kuyruğunun ucundaki beyaz iğnesini donuk bir ışıkla aydınlatıyordu.

Zehirli iğne yavaş yavaş içeri çekilerek kayboldu ve kasları gevşedi. Akrep artık tehlike olmadığına karar vermişti. Bir karış ötede, bir böcek ilerdeki çimenliğe doğru yol alıyordu. Akrebin üstüne ok gibi gelişinden kanatlanıp uçmaya vakit bulamamıştı. Sert kuyruk vücuduna dolandı ve zehirli iğne karnına gömülürken böcek debelendi, sonra hareketsiz kaldı. Ölmüştü.

Akrep belki beş dakika orada öyle kımıldamadan kaldı. Bu sırada avını incelemiş, çevrede düşmanca bir titreşim olup olmadığını anlamak için her tarafı koklamıştı. Sonunda emin olunca ön kıskaçlarını böceğin etine gömdü ve bir saat süreyle ara vermeden kurbanını yedi durdu.

Akrebin böceği öldürüp yediği büyük dikenli çalılık, Kissidugu'nun güneyinde uzanıp giden bir ovadaydı. Burası Fransız Afrikası'ndaydı. Düzlüğün çevresi tepelerle ve balta girmemiş ormanlarla kaplıydı. Dev çalılık, Afrika devletinin sınırlarında bir yerdeydi. Liberya sınırına on beş kilometre, Sierra Leone'ye ise sekiz kilometre uzaklıktaydı. Sınırın hemen öteki yakasında zengin ve muazzam Sefadu elmas yatakları uzanıp gidiyordu. Bu madenler İngiliz Milletler Topluluğu'nun gözbebeği, güçlü Afric International Maden İmparatorluğu'nun bir kolu olan Sierra İnt. Şirketi'nin malıydı.

Akrep iki kıskacıyla böcekten kopardığı parçaları ağzına götürüp emerken ölüm saatinin yaklaştığını bilmiyordu. Birkaç adım ötede, tırnak uçları yenik, iri ve kaba bir el yerden bir taş alıp yavaşça havaya kaldırdı.

Hiçbir gürültü olmadı, yalnız akrep üstündeki havada bir hareket sezdi o kadar. Bir anda iki ön kıskacı havaya dikildi ve dolaşmaya başladı. Kaskatı kesilmiş iğnesi kuyruğunun ucunda belirdi, miyop bakışlı gözleri çevredeki düşmanı aramaya başladı.

Kocaman taş hızla indi.

—Pis yaratık seni!

Parçalanmış akrep ölüm acıları içinde kuyruğunu kırbaç gibi iki yana sallarken adam

ezdiği akrebe dikkatle baktı.

Sonra esnedi. Hemen hemen iki saatten beri dibinde oturduğu çalının önünde dizlerini kuma dayayarak doğruldu, kollarını başının üstüne kaldırdı.

Adamın beklediği motor sesi şimdi daha iyi duyulmaya başlamıştı. Adam nihayet ayağa kalktı ve ay ışığının aydınlattığı patikadan ileriye doğru dikkatle baktı. Doğuda, gökte garip siyah bir karaltı belirmiş, kendisine doğru geliyordu. Bir an, ayın ışıkları yaklaşan helikopterin üzerindeki pervaneye vurarak parladı.

Yerdeki adam ellerini kirli haki şortunun iki yanına silerek ovuşturdu, sonra çabucak çalının arkasına dolandı. Arkada çalılığın içine gizlenmiş bir motosikletin arka tekerleği görünüyordu. Selenin iki yanında takım çantaları asılıydı. Adam çantaların birinden ufak,ağır bir paket aldı, sonra onu gömleğinin içine soktu. Öteki çantadan da dört cep feneri çıkardı. Onları alıp, büyük çalıdan elli metre ileriye yürüdü. Orada tenis kortu genişliğinde bir düzlük vardı. Adam cep fenerlerinden üçünü teker teker alanın üç kenarına yere soktu ve ışıklarını havaya doğru yanar durumda bıraktı. Sonuncu feneri eline alıp dördüncü köşeye gitti ve ayakta beklemeye başladı.

Helikopter yavaş yavaş adamın bulunduğu yere yaklaşıyordu. Şimdi yere otuz metre ya var ya yoktu. Helikopter ay ışığında dev yapılı garip bir böceğe benziyordu. Adamın tam başının hizasında durdu ve hafifçe yalpaladı. Sonra pilot yerinden bir kol uzandı ve havada yakılan cep fenerinin ışığı adama doğru çevrildi. Işığı yanıp

söndü. Mors alfabesiyle bir "A" işareti verdi.

Yerde bekleyen adam elindeki cep fenerini hızla yakıp söndürerek yine morsla bir "B" ve "C" sinyali verdi. Sonra dördüncü cep fenerini de yere gömerek helikopterin yerden kaldıracağı tozdan korunmak için gözlerini örtüp oradan uzaklaştı.

Pervane yavaşladı ve araç yerdeki dört fenerin ortasındaki alana ustaca kondu. Motorun uğultusu son bir hızlanıştan sonra kesildi. Bunu izleyen sessizlik içinde dikenli çalılıkta bir çekirge ötmeye başladı, sonra yakından bir yerden bir gece kuşu cıvıldadı.

Pilot tozun inmesi için bir süre bekledi. Sonra pilot yerinin kapısını gürültüyle açtı. Dışarıya kısa bir alüminyum merdiven itti. Oturmaktan uyuşmuş olduğu için hantal hareketlerle indi. Yerdeki adam alanın dört köşesindeki fenerleri toplayıp söndürürken pilot helikopterin yanında bekledi. Randevuya yarım saat geç kalmıştı, bu yüzden yerdeki adamın söyleneceğini düşünüp canı sıkılıyordu. Bütün Güney Afrikalılardan nefret ederdi. Hitler ordusunda savaş pilotluğu yapmış saf kan bir Alman pilotu için Güney Afrikalılar soysuz bir ırktı.

Öteki yanına yaklaşırken pilot selam vermek için elini yavaşça havaya kaldırdı ve:

—İşler yolunda mı? diye sordu.

—Umarım yolundadır. Ama, yine geç kaldın. Hemen yola çıkarsam gün ağarırken zar zor sınırı geçebelirim.

—Manyeto arıza yaptı yine. Hepimizin işi zor. Neyseki bir yılda yalnızca on iki dolunay var. Ya daha fazla olsaydı? Haydi malı getirdiy-

sen hemen ver, depoyu doldurup ikimiz de yolumuza koyulalım.

Elmas madenlerinden gelen iriyarı adam hiç konuşmadan elini gömleğinin içine attı. Çıkardığı düzgün ve ağır paketi pilota verdi.

Pilot paketi aldı. Kaçakçının göğsünün terinden ıslanmıştı. Pilot onu haki renkli avcı ceketinin yan cebine koydu. Sonra elini arkasına atıp ıslanan parmaklarını pantolonuna sildi.

—Çok iyi, diyerek uçağına döndü.

Elmas kaçakçısı:

—Bir dakika, dedi.

Pilot arkasına dönüp adamın yüzüne baktı.

—Evet, ne var?

—İşler karışıyor. Madenlerde yani. Durum hiç hoşuma gitmemeye başladı. Londra'dan İstihbarat Örgütü'nden önemli bir adam geldi. Herhalde haberini okumuşsundur. Şu Sillitoe denilen adam.Gizli Servis'in eski şefiymiş. Elmas Şirketi onu tutmuş. Madenler için bir yığın yeni yönetmelikler hazırlandı. Bütün cezalar iki katına çıkarıldı. Adamlarımdan bazılarının içine korku düştü. Bu yüzden sert davranmak zorunda kaldım. Hatta içlerinden birini taş parçalama makinesine ittim. Onu görünce ötekiler biraz düzelir gibi oldu. Yine de mal alabilmek için eskisine oranla daha çok para ödemek zorunda kaldım. Yüzde on fazla. Buna rağmen adamlarım yine de memnun değiller. Güvenlik Örgütü bugünlerde bunlardan birini enseler diye korkuyorum. Sonra o siyah domuzları bilirsin, dayağı yediler mi bülbül gibi konuşurlar. Doğrusunu söylemek gerekirse polisin işkencesine dayanabilecek adam da yok-

tur ya! Ben bile dayanabileceğimi sanmıyorum.

Pilot:

—Yani, dedi. (Duraladı.) Bu gözdağını ABC'ye bildireyim mi?

Öteki çabucak:

—Ben kimseye gözdağı vermiyorum, dedi. Yalnız burada işlerin çatallaştığını bilmeleri gerekiyor. Durumu öğrenmeliler. Herhalde bu Sillitoe'yuonlar da tanırlar.

Pilot yavaşça:

—Peki, ne istiyorsun? dedi. Verilen paranın artırılmasını mı?

Öteki inatla:

—Evet, dedi. Hissem artırılmalı. Yüzde yirmi fazla verilmeli. Yoksa işi bırakırım.

Bunları söylerken pilotun yüzünde anlayışa benzer bir ifade aramaya çalışıyordu.

Pilot kayıtsızca:

—Pekâlâ, dedi. Mesajını Dakar'a bildireceğim. İlgilenirlerse onlar da Londra'yı haberdar ederler. Fakat bu işin benimle hiçbir ilgisi yok. (Pilot ilk kez ona doğru eğildi.) Yerinde olsam bu adamlara gereğinden fazla baskı yapmaya kalkışmazdım. Gerektiğinde bu Sillitoe denilenden de, Şirket'ten de, hatta bütün hükümetlerden de daha zorlu olmayı bilirler. Bu işin yalnız bu bölümünde son bir yıl içinde üç adam öldü. Biri korkaklığı yüzünden, ikisi de getirdikleri paketlerden elmas çaldıkları için. Sonra, senden öncekinin başına gelen kaza çok korkunçtu. Hiç insan yatağının altında dinamit unutur mu? Akıl alır iş değil! Halbuki ne kadar da dikkatli bir adamdı.

İki adam bir an ayışığı altında hareketsiz

kalıp birbirlerini süzdüler. Elmas kaçakçısı omuzlarını silkti.

—Pekâlâ, dedi. Yalnız işin kötüye gittiğini bilsinler yeter. Adamlara fazla para vermek zorunda kaldığımı da. O kadarından anlarlar. Akılları varsa hiç olmazsa paraya yüzde on zam yaparlar. Yapmazlarsa...

Sözünü bitirmedi, helikoptere doğru döndü ve yürüdü.

—Haydi, gel depoyu doldurmana yardım edeyim.

On dakika sonra helikopterin tankı dolmuştu. Pilot yerine bindi. Merdiveni içeri çekti. Kapıyı kapamadan önce elini kaldırdı.

—Hoşça kal! dedi. Gelecek ayın on dördünde görüşürüz.

Aşağıdaki adam birdenbire içinde çok kötü bir his duydu. Sanki dünyada yapayalnız kalmış gibiydi. El sallayarak:

—Güle güle! dedi.(Sonra Almanca ekledi.) Şansın açık olsun!

Geri çekildi. Yerden kalkacak toza karşı ellerini gözüne siper etti.

Pilot hazırlıklarını tamamlayıp havalandı. Helikopter doğuya döndü ve yükseldi. Ayın ormanların üstünde oluşturduğu gümüşten yolu izleyerek hızla uzaklaştı.

Yerdeki adam bir süre helikopterin arkasından baktı. Helikopter gidiyor, dört milyonluk elması da birlikte götürüyordu. Bu elmasları madenlerde çalışan adamları çalmış, dillerinin altında saklamışlardı.

Çaldıkları elmasları dillerinin altında saklayarak gelen siyah derili maden işçilerini dişçi kol-

tuğuna oturtur, sonra ağızlarını açtırarak gizledikleri taşları çıkartırdı. Sonra elmasları ışığın altına tutup yavaşça 50, 75 veya 1000 derdi ve ne fiyat verirse zenciler başlarını sallarlar, banknotları alıp elbiselerinin içine gizlerlerdi. Gerçekten diş ağrısı yüzünden dişçiye gitmiş oldukları izlenimini vermek üzere ellerinde kâğıda sarılmış aspirinlerle oradan çıkarlardı. Verdiği fiyatı kabul etmekten başka çareleri yoktu zencilerin.

Yoktu, çünkü bir zencinin elmas madenlerinden dışarı minicik bir kıymetli taş çıkarabilmesi mümkün değildi. Madenciler senede ancak bir kez o da uzaktaki ailelerini görmeye gittiklerinde veya bir yakınlarının cenazesi dolayısıyla madenden çıkabilirlerdi. Böyle zamanlarda yutarak karınlarında gizledikleri elmas varsa düşsün diye, onlara sürekli müshil içirilir ve teker teker hepsi röntgenden geçirilirdi. Yakalandıklarında halleri haraptı. Ama nöbetçi o olduğu gün, diş ağrısını bahane ederek dispansere gitmek ve dişçinin koltuğuna oturmak çok kolaydı. Üstelik aldıkları kâğıt para da röntgenden geçerken görünmüyordu.

Adam motosikletine bindi ve daracık engebeli bir keçi yolundan ilerlemeye başladı. Sierra Leone sınır boyundaki tepelere doğru gidiyordu. Şimdi uzaktaki tepeler daha belirginleşmişti. Şafak sökmeden Suzy'nin kulübesine varabilirse şanslıydı. Ondan sonra yorucu bir gecenin sonunda bir de Suzy ile yatağa girip sevişmek zorunda kalacaktı. Bu aklına gelince can sıkıntısıyla yüzünü buruşturdu. Madenden Suzy'nin koynuna girmek için ayrılıyor görünüyordu.

Önce onun evine uğruyor ve bir soruşturma olursa geceyi kendisiyle geçirdiğini söylemesi için ona avuçla para veriyordu. Ama Suzy yalancı tanıklığa karşılık parayı yeterli görmüyor, sevişmek ve beyaz bir erkekle yatmak istiyordu. Onun yatağından çıktıktan sonra kahvaltı için on altı kilometre uzaklıktaki kulübeye soluk soluğa yetişmesi ve orada da arkadaşlarının kaba takılmalarına katlanması gerekiyordu.

—Hey, artık dün gece sabaha kadar yatmışsındır, ha doktor? Duyduğuma göre bu yörenin en büyük göğüsleri Suzy'ninmiş. Doktor dolunay seni kızıştırıyor galiba, ne dersin?..

Fakat helikopterin her ay götürdüğü elmas paketi, onun için Londra bankalarından birine yatırılan 400.000 sterlin demekti. Gıcır gıcır banknotlar. Tehlikeye değerdi doğrusu. Fakat bu işi fazla uzatmayacaktı. Bankadaki hesabı 80 milyonu bulunca istifa edecekti. Sonra da...

Motosikletli adam ovadaki patikadan olabildiği kadar hızlı, sarsıla sarsıla ilerliyordu. Her an düzlükteki çalılıktan biraz daha uzaklaşıyordu. O dev çalı dünyanın en büyük elmas kaçakçılığının başlangıç noktasıydı. Oradan yola çıkarılan elmaslar şeytanın bile aklına gelmeyecek yolları izleyerek sekiz bin kilometre uzakta pürüzsüz gerdanlar üzerine yayılacaktı.

II. BÖLÜM

MÜCEVHER KALİTESİ

M. sabırsızlandı.

—Kuyumcu büyütecini gözüne vida gibi çevirerek kıstır, dedi.

James Bond gözünden kayıp masanın üzerine düşen büyüteci tekrar aldı ve bu kez onu gözünün yuvasına iyice yerleştirdi.

Temmuz nedeniyle odada bol gün ışığı olduğu halde, M. masanın üstündeki lambayı yakıp Bond'un yüzüne çevirmişti. Bond pırlanta gibi yontulmuş taşı alıp ışığa tutarak baktı. Taşı parmaklarının arasında çevirirken gökkuşağının tüm renkleri yüzüne vurdu ve parıltıdan gözleri kamaştı.

Büyüteci gözünden çıkardı, söylenecek uygun bir söz düşünmeye başladı.

M. ona kuşkulu bir bakışla baktı.

—İyi bir taş mı?

Bond:

—Fevkalade, dedi. Kimbilir ne kadar pahalıdır.

M.nin sesi cansızdı.

—İlgisi yok! Elmas değil o, bir kuvars parçası. Yalnız, bir kuyumcu tarafından işlenmiş, o kadar. Şimdi başka bir deneme daha yapalım.

Önündeki masanın üstünde duran bir listeye baktı. Sonra ince bir kâğıda sarılı başka bir taşı aldı, kâğıdın üstündeki numarayı kontrol etti. Sonra açıp taşı Bond'un önüne sürdü.

Bond elindeki kuvars parçasını kâğıdına sarıp ikinci taş örneğini aldı.

M.ye bakarak:

—Bunları ayırt etmek sizin için kolay efendim, diye gülümsedi. Kıymetli taşlardan anlıyorsunuz.

Büyüteci yine kıvırarak gözüne sıkıştırdı. Sonra taşı ışığa kaldırdı.

Bu kez baktığı taşın hakikiliğinden kimse kuşkulanamazdı. Üstte otuz iki, altta yirmi dört faset vardı. Taş yirmi kıratlıktı. Şimdi parmakları arasındaki taşın mavi-beyaz bir kalbi vardı ve onun derinliklerinden yansıyan sonu gelmez ışıklar iğne gibi gözüne batıyordu. Sol eliyle elmas benzeri kuvarsı aldı, onu büyütecin altında elmasın yanına tuttu. Elmasın göz kamaştırıcı pırıltısının yanında öteki cansız, hemen hemen mat bir cam parçasına benziyordu.

Bond kuvars parçasını masaya bıraktı, yine elmasın kalbine baktı. Elmas denilen şeyin insanlarda uyandırdığı ihtirasın nedenini şimdi anlıyordu. Bond elmas efsanesini o birkaç dakika içinde kavramıştı. O taşın ortasında gördüğü şeyi hayatı boyunca unutmayacaktı.

Elması kâğıdın üstüne koydu, büyüteci avucunun içine aldı. Sonra masanın öteki tarafında,

karşısında oturan M.nin gözlerinin içine baktı.

—Evet, dedi. Şimdi anlıyorum.

M.koltuğunda arkasına yaslandı.

—Geçen gün Elmas Şirketi'nde öğle yemeğindeydim. Müdürü de bana aynı şeyi söyledi. Elmas işine gireceksem her şeyden önce taşlardan iyi anlamam gerektiğini belirtti. Şimdi sana gösterdiğim o taşları o da bana aynı şekilde gösterdi ve...

M.Bond'a bakarak gülümsedi.

—Belki keyfin yerine gelir, diye söylüyorum. İlk baktığımda kuvars parçası senin gibi beni de aldattı.

Bond yerinde taşlaşmış gibi duruyordu. Hiçbir şey söylemedi. M:

—Şimdi öteki taşları bir gözden geçirelim, dedi. (Önünde duran kâğıtlara sarılı taş yığınını gösterdi.) Şirketin müdürüne piyasada bulunan kıymetli taşlardan örnek almak istediğimi söyledim. Onlar da seve seve verdiler.

Elindeki listeye baktı, bir paketi açıp onu Bond'un önüne doğru itti.

—Az önce baktığın taş kalitesi en iyi olanıydı. İnce Mavi Beyaz denilen cinsten bir taş.

Sonra Bond'un önündeki iri pırlantayı gösterdi.

—Şu da on kıratlık baget biçimi yontulmuş bir Top Kristal. Çok güzel bir taş,fakat değeri Mavi Beyaz'ın değerinin yarısı kadar. Bu taşların iyisini bozuk olanından ayırmak çok güç. Ancak uzmanların yapabileceği bir iş bu.

Bond Top Kristal'i alıp inceledi. Sonra bir çeyrek kadar M. ona yakutu, zümrütü, safiri,

topazı ve her cins kıymetli taşı gösterdi. Sonunda, içinde küçük elmaslar bulunan bir paketi açarak Bond'a uzattı. Bu elmasların hepsi kusurlu, çizik veya düşük kaliteliydi. M:

—Bunlar da sanayi elmasları, dedi. Pek mücevher olabilecek kalitede sayılmaz. Bunlar sanayide makinelerde kullanılıyor. Ama, sakın değersiz olduklarını sanma. Geçen yıl yalnız Amerika, bizden iki milyarlık sanayi elması satın aldı. Ayrıca elmaslar için daha başka pazarlar da var. Büyük tünellerin açılışında kullanılan matkapların uçlarına bu elmasların takıldığını söyledi müdür. Sonra dişçiler dolgu yaparken yine uçları elmaslı aletler kullanıyorlarmış. Dünya yüzünde elmastan daha sert bir cisim yok. Elmas dünyanın sonuna kadar dayanabilecek kadar sağlam bir madde.

M.piposunu doldurmaya başladı.

—İşte şimdi sen de elmas konusunda benim kadar bilgi sahibi oldun.

Bond koltuğunda geriye yasladı. Sonra M. nin masasına dağılmış kâğıtlara ve içlerindeki ışıl ışıl, rengârenk taşlara baktı. M. kendisine neden bu taşlardan söz açmıştı, bilmiyordu.

M. bir kibrit çakıp piposunu yaktı, kibrit kutusunu cebine koyduktan sonra düşünürken yaptığı gibi başını hafifçe yana doğru eğdi.

Bond kol saatine bir göz attı: 11.30 olmuştu. Bir saat önce telefonu çaldığında, masasındaki "Çok gizli" belge yığınını incelemesine gerek kalmadığını düşünerek çok sevinmişti. Bond M. nin Kurmay Başkanı'na neden çağrıldığını sorunca o da:

—Herhalde yeni bir görev verecek, demişti.

Şef öğle yemeğinden önce kendisine hiçbir telefonun bağlanmamasını söyledi. Yani bu süre içinde seninle görüşecek. Ayrıca, saat ikide Scotland Yard'da olman için randevu aldı. Onun için elini çabuk tut.

Bond ceketine uzanıp dış büroya çıkarken sekreteri başını kaldırıp nereye gidiyorsunuz der gibi bakınca Bond:

—M. çağırıyor, diye yanıtlamıştı. Bill'e göre bana yeni bir görev verecekmiş. Onun için o çöplüğü masama yığacağını düşünerek sevinme sakın. Hepsini pencereden fırlatsan daha iyi olur.

Genç kız ona hayranlıkla bakmış, sonra soğuk bir sesle:

—Kravatınız çarpık, demişti. Sonra bunlar da pencereden atılacak cinsten şeyler değil.

Evrak kayıt defterine eğilirken Bond dışarı fırlamıştı. Koridorda hızlı adımlarla yürürken çok güzel bir sekreteri olduğu için şanslı olduğunu düşünmüştü.

M.nin oturduğu koltuk gıcırdadı. Bond başını kaldırdı. Sonra karşısında oturan, hayranlık beslediği, çok sevdiği ve canını uğruna seve seve verebileceği şefine baktı.

M.nin gri-kurşuni gözleri kendisine düşünceli bakıyordu. Sonra piposunu dişlerinin arasından çıkardı.

—Fransa'da tatilin iyi geçti mi?

—Fena değildi.

—Durum raporunu inceliyordum. Ufak silahlarla yaptığın atışların sonucu iyi. Silahsız dövüşteki durumun da iyi görünüyor. Sağlık heyetinin raporu senin çok formda olduğunu

belirtiyor.

M.duraladı. Heyecansız bir sesle:

—Sorun şu, dedi. Sana verilecek çok çetin bir işim var. Her işin altından kalkabilecek durumda olup olmadığını anlamak istedim.

—Haklısınız, efendim.

M.sert bir sesle uyardı.

—Ama sakın bu işte yanlış yapayım deme, 007. Çetin bir iş olduğunu söylerken abartmıyorum. Böyle işlere çok girip çıktın, ama şimdiye kadar karşılaşmadığın ölçüde zorlu adamlar var karşında. Bunlardan birkaçının elmas işiyle ilgisi olabilir. Onun için seni bu işe sokmadan önce tekrar tekrar düşünmeme canın sıkılmasın.

—Tabii, efendim.

—Pekâlâ.

M.piposunu masanın üstüne bıraktı. Sonra kollarını masanın üzerinde çaprazlayarak öne doğru eğildi.

—Ben sana öyküyü anlatacağım, sonra bu işi alıp almamak konusunda sen karar vereceksin... Bir hafta önce Hazine Bakanlığı üst yöneticilerinden biri beni ziyarete geldi. Yanında Ticaret Bakanlığı genel sekreteri de vardı. Gelişinin nedeni elmas işleriydi. Mücevher elmasının önemli bir kısmı İngiltere'ye ait topraklardan çıkarılırmış ve dünyadaki elmas satışlarının yüzde doksanı da Londra'da yapılıyormuş. Bu elmasları satan şirketin adı Elmas Şirketi.

M.omuzlarını silkti.

—Neden böyle bilmiyorum, İngilizler yüzyılın başlarında bu elmas işine el atmışlar, ondan sonra da bir daha işi elden bırakmamışlar. Şimdi çok önemli bir iş bu. Her yıl elmas satışlarından

200 milyar kazanıyormuşuz ve İngiltere'nin en büyük ticareti elmasmış. Onun için bu işte bir aksama olunca hükümet kaygılanırmış. Ve elmas işleri de bir süredir iyi gitmiyormuş...

M.yumuşak bir bakışla Bond'a baktı.

—Her yıl Afrika'daki madenlerden en az sekiz milyarlık elmas çalınıp kıta dışına kaçırılıyormuş.

—Büyük para bu! dedi Bond. Peki nereye gidiyor çalınan elmaslar?

—Söylenilenlere bakılırsa Amerika'ya, dedi M. Dünyadaki en büyük elmas piyasası Amerika. Ve bu çapta bir elmas kaçakçılığı işini de ancak Amerikalı gangsterler yönetebilirler.

—Maden şirketleri bu kaçakçılığı neden durdurmuyor?

—Ne gerekiyorsa yapmışlar. Gazetelerde okumuşsundur. Şirket M 15'in eski şefi Sillitoe'yu bu iş için tutmuş. Sillitoe şimdi orada. Güney Afrika Güvenlik Örgütü ile birlikte çalışıyor. Bir süre inceledikten sonra bir rapor hazırlamış ve kaçakçılığı önlemek üzere ilginç öneriler getirmiş. Fakat bakanlıklar raporu fazla beğenmemiş. Madencilik şirketlerinin bu işi kendi başlarına halledebileceklerini pek sanmıyorlar. Bu işin onları çok aştığını düşünüyorlar. Şimdi resmen harekete geçmeleri için ellerinde çok iyi bir nedenleri de var...

—Nedir o efendim?

—Şu anda Londra'da içi Afrika'dan kaçırılmış elmaslarla dolu kocaman bir paket var.

M.nin gözleri Bond'a bakarken kıvılcımlandı.

—Paket Amerika'ya gönderileceği anı bekli-

yor. Örgütümüzün Özel Şube'si bu elmasları Amerika'ya taşıyacak olan adamın kim olduğunu öğrenmiş.

Bond M.nin yine başkalarının işlerine burnunu soktuğunu düşünüyordu.

—Peki, neden bu işi M 1.5'in Özel Büro'suna bırakmıyorsunuz, efendim? diye sordu.

—Çetenin kaçak elmasları taşıyacak olan elemanı pekâlâ suçüstü tutuklanabilir. Fakat bu elmas kaçakçılığını durdurmaz. Bu adamlar polisin eline düştüğünde bülbül gibi her şeyi anlatan cinsten değiller. Hem sonra taşıyıcıları her zaman çok önemli adamlar olmaz. Büyük bir olasılıkla malı onlara parkta tanımadıkları biri veriyor ve yine götürdüğü yerde tanımadığı birine teslim edip paralarını alıyorlar. Bu işin kaynağına inmek için tek yol var. Adamların peşine düşüp malın en son kimin eline geçtiğini öğrenmek. Federal Büro'nun bu işte bize yardımcı olacağını pek sanmıyorum. Bu iş onlara göre ufak bir iş. Hem sonra Amerika'nın bu işten bir zarar gördüğü yok. Tersine kazancı var. Bu işte yalnızca İngiltere kaybediyor. Bu soruşturmayı ancak bizim servis yürütebilir.

Bond:

—Evet, şimdi anlaşılıyor, dedi. Fakat elimizde bu soruşturmanın başlangıç noktası olabilecek başka bir kanıt var mı?

—Elmas Evi'ni hiç duymuş muydun?

—Duymaz olur muyum, efendim, dedi Bond. Amerika'nın en büyük mücevhercilerinden biri. New York'ta ve Paris'te şubeleri var. Dünyanın sayılı mücevhercilerinden biri sayılıyor.

M:

—Evet, dedi. Tamamen öyle. Londra'da da şubeleri var. Ve bu şube çok büyük partiler halinde elmas satın alıyor. Fakat son üç yıldır aldıkları miktarı biraz düşürmüşler. Dışarda elmas satışları arttığı halde, onların resmen satın aldıkları elmas düzenli olarak azalmış. Mutlaka ihtiyaçları olan elması başka bir yerden alıyorlar. Bakanlık yetkilisi bu kuruluştan kuşkulandıklarını söyledi. Fakat adamların aleyhinde hiçbir ipucu yok ellerinde. Londra'daki şubenin başında en önemli adamlarından birini bulunduruyorlarmış. Bu da garip. Adamın ismi Rufus Say. Hakkında fazla bir şey bilinmiyor. Ne içki, ne sigara kullanıyor. Savoy Oteli'nde kalıyor. Tam anlamıyla örnek bir vatandaş.

Bond can alıcı soruyu sormanın zamanı geldiğini düşündü. Masanın karşısına, M.nin gözlerinin içine baktı:

—Ben bu işe ne zaman karışıyorum, efendim? diye sordu.

—Scotland Yard'da Vallance ile bir saat sonra randevun var. Sana gereken bilgiyi ve belgeleri o verecek. Elmasları taşıyacak olan adamı bu gece enseleyip içeri alacaklar. Elmasları Amerika'ya götürmek üzere onun yerine seni koyacaklar.

—Peki sonra?

M. çok soğukkanlı:

—Sonra da, dedi, elmasları Amerika'ya kaçak olarak sen sokacaksın. Daha doğrusu ilk plan böyle. Ne dersin?

III. BÖLÜM

ÇALINTI TAŞLAR

James Bond odadan çıktı, arkasından kapıyı kapadı. Bayan Moneypenny'nin ela gözlerinin içine bakarak gülümsedi. Sonra M.nin sekreterinin odasını geçerek Kurmay Başkanı'nın odasına girdi.

Kurmay Başkanı Bond'un yaşlarında, zayıf ve son derece soğukkanlı biriydi. Dolmakalemini masanın üstüne bıraktı, koltuğuna yaslandı. Bond arka cebinden sigara tabakasını çıkararak açık pencereye yürürken Kurmay Başkanı hiçbir şey söylemeden onu süzdü.

Bond'un düşünceli olduğu belli oluyordu.

—Demek aldın işi? dedi Kurmay Başkanı.

Bond geri döndü.

—Evet.

Bir sigara yaktı. Dumanın içinden dimdik Kurmay Başkanı'nın gözlerine baktı.

—Yalnız anlayamadığım bir konu var, Bill, dedi. Bizim ihtiyar bu işten neden bu kadar çekiniyor? Neden bu kadar ürküyor? Demirperdeyle ilgili bir iş değil ki. Ne olursa olsun Amerika

uygar bir ülkedir. Onun içini kemiren kurt nedir acaba?

—Bilirsin, M.yi üzebilecek şeyler pek azdır, dedi Bill sigarasını yakarken. Servis'teki herkes gibi bunu sen de iyi bilirsin, James. Onu en çok kaygılandıran SMERSH'dir. Çin afyon kaçakçılarından ve bir de Mafya'nın sahip olduğu otoriteden biraz çekinir. Amerikalı gangster çetelerine karşı da öyle. Onu yalnız bu saydıklarım üzer. Bu elmas işi de seni bu çetelerle karşı karşıya getirecek gibi görünüyor.

Bond karşı çıktı.

—Amerikan gangsterlerinin hiçbir özellikleri yoktur ki... Hem onlar Amerikalı da değildirler. Çoğu İtalyan asıllı serserilerdir. Şık giyinir, sabah akşam spagetti yer ve kokular sürünürler.

Kurmay Başkanı:

—Sen öyle zannet, dedi. Bu saydıkların yalnızca senin görebildiklerin. Herifler öyle zeki ve kurnaz ki, uyuşturucu madde ve kumarı ellerinde tutuyorlar. Amerika'daki en örgütlü endüstri kolunun kumar olduğunu biliyor muydun? Çelik endüstrisinden bile daha büyüktür. Şimdi gelelim elmas işine. Yılda 6 milyar iyi paradır ve adamlar bu işin aksamasından hiç hoşlanmayabilirler. Her şeyi yaparlar.

Kurmay Başkanı duraladı. Karşısında duran koyu mavi takım elbiseli, uzun boylu genç adama ve onun zayıf, yağız çehresindeki bir çift inatçı göze baktı.

—Belki de Amerika'da bu yıl içinde işlenen cinayetlerle ilgili FBI raporunu okumadın. Çok ilginç. Her gün otuz dört cinayet işleniyor. Son

yirmi yılda 150 binden fazla Amerikalı öldürülmüş.

Bond kulaklarına inanamıyor gibiydi.

—Hepsi gerçek bu söylediklerimin, anladın mı? Sen bu çetelerle savaşacaksın. Hem de tek başına. Yeterli mi bu sana?

Bond'un yüz çizgileri gevşedi.

—Pekâlâ Bill, dedi. Hepsi bu kadarsa bugün öğle yemeği benden. Seni Londra'nın en lüks lokantasına götüreceğim. Nefis bir ıstakoz yiyip bir şişe de kırmızı şarap içeceğiz. Beni epey rahatlattın. Ben de işin içinde bir bityeniği var sanmıştım.

—Pekâlâ, pekâlâ! Sen adam olmazsın zaten!

Kurmay Başkanı M. ile birlikte paylaştığı kaygıları bir yana bırakıp Bond'un arkasından bürodan çıktı, kapıyı da ardından hiç nedensiz hızla vurarak kapattı.

*

* *

Bond yemekten sonra, saat tam ikide Scotland Yard'daydı. Orada örgütün en önemli sırlarının açılıp döküldüğü bir büroda şık giyimli ve zeki bakışlı bir adamla el sıkışıyordu. Bond, Vallance ile daha önce de karşılaşmıştı. Bu yüzden selam sabahla hiç zaman kaybetmediler.

Vallance ona iki fotoğraf uzattı. Her ikisi de siyah saçlı, oldukça yakışıklı bir delikanlıya aitti. Genç, çok iyi giyimliydi ve masum bakışları pırıl pırıldı. Vallance:

—Adam bu, dedi. Sana epey benziyor. Onu görmeyen, fakat eşkâlini bilen birine pekâlâ yutturabilirsin. Adı, Peter Franks. Kibar görünüşlü. İyi aile çocuğu. Tahsil yapmış, sonra

yoldan çıkmış. Bir daha da yola gelmemiş. Özellikle kent dışındaki villaları soymakta usta. Böyle tipler bilmedikleri işlere girdiler mi, tökezlemeye başlarlar. Benim Soho'da hesabımıza çalışan iki, üç güzel kızım var. Franks onlardan birine ivice tutulmuş. Tuhaf, ama kız da ondan pek hoşlanmış. Onu yine doğru yola getirebileceğini düşünüyor. Fakat görevini de ihmal etmedi. Franks bir ara ağzından bu işe dair bir laf kaçırmış. Kız hemen durumu bize bildirdi.

Bond başıyla onayladı.

—Belirli işlerde uzmanlaşmış olanlar hiçbir zaman başkałarının işlerini ciddiye almazlar. Eminim soymaya hazırlandığı villalardan biri söz konusu olsaydı, kıza tek kelime bile söylemezdi bu Franks.

—Evet, ona şüphe yok. Neyse, anlaşıldığına göre bir tanıdığı Franks ile ilişki kurmuş, konuşmuşlar ve beş milyon karşılığında Franks Amerika'ya bir parti malı sokmayı kabul etmiş. Parayı malı teslim edince almak üzere anlaşmışlar. Benim kız ona "eroin mi kaçırıyorsun?" diye sormuş. Franks bir kahkaha atmış. "Hayır ...daha da kıymetlibir şey... kaçak elmas" demiş.

Vallance bir an duraladı, sonra konuşmasını sürdürdü:

—Şimdi elmaslar onda mı? diye soracaksınız. Hayır. Adamın elmasları alabilmesi için koruyucusuyla ilişkiye geçmesi gerekiyor. Onunla yarın Trafalgar Meydanı'ndaki otelde, kızın odasında buluşacaklarmış. Koruyucusu bir kız. Adı Case. Case ona ne yapması gerektiğini söyleyecek ve işi ezberletecek.

Vallance ayağa kalkıp odanın içinde bir

aşağı bir yukarı dolaşmaya başladı.

—Önemli bir malın taşınmasında kaçakçılar hep çift çalışırlar. Malı taşıyan kuryeye yüzde yüz güvenmezler. Gümrükte işler sarpa sararsa ne olduğunu izlemek üzere birisini görevlendirmişlerdir. Kurye polise sığınıp da konuşmaya başlarsa kodamanlar hemen durumu duyup önlem alabilir böylece.

Bond'un bu türden işlere ilk girişi değildi.

—Evet, anlıyorum, dedi. Fakat genel görünüşü nedir bu işin? Yani Franks nasıl bir rol oynayacaktı?

—Bir kez elmasların Afrika'dan geldiğine kuşku yok.

Vallance'ın gözleri donuk donuktu.

—Union madenlerinden gelmediği de kesin. Büyük bir olasılıkla, dostumuz Sillitoe'nun kaynağını aradığı Sierra Leone'deki gedikten kaçırılmış olmalı. Oradan Liberya'ya geçirilerek Afrika'dan çıkarılmış olabilir. Belki Fransa'ya da geçirildi. Ve şimdi burada olduğuna göre, Londra'nın bu kaçak elmas yolu üzerinde bir istasyon olduğu anlaşılıyor.

Vallance odada dolaşmayı bırakıp Bond'un önünde durdu.

—Ve bu paketin bir, iki güne kadar yola çıkarılacağını da biliyoruz. Elmaslar orada ne olacak, onu bilen yok. Bu malı kaçıranların onları orada işleteceklerini sanmıyorum. Çünkü elmasın işlenmesi için değerinin yarısı kadar para harcanması gerekir. Bu nedenle taşların elmasla ilgili yasal bir kuruluşa devredilip orada işlenerek öteki taşlar gibi piyasaya sürülmesi akla yakın görünüyor.

Vallance bir an duraladı.

—Bir öğüt versem, darılmazsın değil mi?

—Saçmalama.

—Bu gibi işlerde en zayıf nokta, kurye gibi ufak çapta adamların paralarının ödenmesi işidir. Söz konusu 5 milyon Franks'a nasıl ve kimin tarafından ödenecek? Bu işi becerirse yine böyle bir görev verilecek mi? Bütün dikkatini parayı ödeyecek olan aracının kimliğini öğrenmeye harca. Sonra da o adamı izleyerek daha üst kademelerdeki kişilere yaklaşmaya çalış. İşini beğenirlerse durumun daha iyileşir. İşinin ehli kurye az bulunur. Onun için yetenekli yeni bir elemanla en üstteki yöneticiler bile ilgileneceklerdir. Bundan eminim.

Bond düşünceli düşünceli:

—Evet, haklısın, dedi. Akla yakın bu. En önemli sorun Amerika'da ilişkiye geçeceğim ilk adama kendimi yutturabilmekte. Şimdi ilk adımımız ne olacak? Beni Peter Franks'ın yerine nasıl koyacaksınız?

Vallance yine odada dolaşmaya başlamıştı.

—O önemli değil. Bu gece Franks'ı enseleyip içeri tıkacağız ve yarın gece Franks'ın yerine Case denilen kızla sen buluşacaksın.

—Kız Franks hakkında bir şey biliyor mu?

—Kıza yalnızca Franks'ın eşkâliyle ismini vermişler. Daha doğrusu öyle olduğunu umuyoruz. Hatta aradaki şahsı bile tanıdığını sanmıyorum kızın.

—Kadın hakkında bir bilginiz var mı?

—Yalnızca pasaportunda yazılanları. Amerikan vatandaşı, 27 yaşında, San Francisco doğumlu, sarışın, mavi gözlü, 1.65 boyunda.

Medeni durumu: bekâr. Son üç yıl içinde buraya en az on kez gelmiş. Belki değişik isimlerle daha da çok gelmiş olabilir. Her zaman Trafalgar Oteli'nde kalıyor. Otel dedektifine sorduk. Pek dışarı çıkmazmış. Çok az ziyaretçisi gelirmiş. Hiçbir zaman iki haftadan fazla kalmazmış, hepsi bu kadar. Onunla karşılaştığında uygun bir öykün hazır olsun. Bu işi neden yaptığın filan hakkında...

—O kolay.

—Sana başka nasıl yardımcı olabiliriz?

Bond düşünmeye başladı. Bundan ötesi tamamen kendisine aitti. Sonra o mücevher firmasını hatırladı.

—Peki, şu şüpheli Elmas Evi'ne ne dersin? Bu konuda bir bilgin var mı?

—Açıkçası onların üstünde hiç durmadım.

Vallance sanki af diler gibiydi.

—Bu Rufus Say hakkında soruşturma yaptırdım, fakat pasaportunda yazılı olanlar dışında bir şey elde edemedim. O da Amerikalı. 45 yaşında. Elmas tüccarı. Sık sık Paris'e gidiyor. Herhalde orada bir metresi falan var. Bak ne diyeceğim, neden bu adamı kendi gözlerinle yerinde görmüyorsun? Belki bir şeyler elde edersin, belli olmaz.

Bond kuşkuyla:

—Peki, nasıl bir nedenle gidebilirim? diye sordu.

Vallance cevap vermedi. Masasının üstündeki bir düğmeye bastı.

Madeni bir ses:

—Buyrun, efendim? dedi.

—Danks'ı hemen buraya gönderin.

Lobiniere'i de. Sonra bana telefondan Elmas Evi'ni bağlayın. Oradan Rufus Say'i isteyin.

Vallance gidip pencereden nehre bir göz attı. Sonra yelek cebinden bir çakmak çıkardı. Dalgın dalgın onu yakıp söndürmeye başladı. Az sonra kapı vuruldu. Vallance'ın sekreteri başını kapıdan uzattı.

—Çavuş Danks geldi, efendim.

Vallance:

—Söyle, içeri gelsin. Ben zili çalana kadar da Lobiniere'i dışarda beklet.

Sekreter kapıyı itip açtı. İçeri bir sivil polis girdi. Dikkati çekmeyen bir tipti. İnsan onu tanımasa bir firmada şube müdürü falan sanabilirdi. Vallance:

—Günaydın çavuş, dedi. Sana Savunma Bakanlığı'ndan Binbaşı Bond'u tanıtayım.

Çavuş kibarca gülümsedi.

—Senden bir ricam var.. Binbaşı Bond'u Elmas Evi'ne götüreceksin. Rufus Say'i göreceksiniz. Oraya gidince soygunda çalınan bazı elmasların Amerika yoluyla Arjantin'e gönderildiklerini öğrendiğimizi ve soruşturma yaptığımızı söyleyeceksin. Sonra da kendisinden özür dile ve yanından ayrıl. Bu işi de unut tamam mı?

Çavuş Danks:

—Tamam, efendim! diye yanıtladı.

Vallance yine düğmeye bastı ve bir dakika sonra içeriye son derece şık giyinmiş bir sivil polis daha geldi.

—Hoş geldin, çavuş. Şöyle gel, yaklaş. Dostuma şöyle bir yakından bak.

Çavuş Bond'a yaklaştı. Zeki gözlerle yüzünü inceledi. Sonra geri çekildi.

—Yapacağım makyaj altı saatten fazla dayanmayabilir. Beyi kime benzeteceğim, efendim?

—Çavuş Danks'ın ekibindeki Çavuş James olacak.

Vallance saatine bakarak ekledi:

—Bu makyaj da yalnızca üç saatlik olacak. Anlaşıldı mı?

—Evet, efendim. Hemen başlayabilir miyim?

Vallance'ın başıyla onaylaması üzerine, çavuş Bond'u pencerenin önündeki iskemleye oturttu. Çantasını açıp Bond'un yüzü ve saçları üstünde çalışmaya başladı.

Bond kendini bırakmış, Vallance'ın Elmas Evi'yle yaptığı telefon konuşmasını dinliyordu.

—Üç buçuğa kadar gelmez mi? O zaman Bay Rufus Say'e söyleyin, tam üç buçukta iki adamım kendisini ziyarete gelecek. Bu basit bir soruşturmadır. On dakikadan fazla vaktinizi alacağımızı sanmıyorum. Çok teşekkür ederim. Ben, Polis Müdür Yardımcısı Vallance. Evet, Scotland Yard'dan. Evet. Hoşça kalın!

Vallance alıcıyı yerine koydu. Bond'a döndü.

—Bu iş tamam. Üç buçukta onu görmeye gidebilirsiniz. Makyaj nasıl gidiyor?

Çavuş Lobiniere Bond'a bir yüz aynası verdi. Bond'un şakakları kırlaşmış, yüzündeki yara izi kaybolmuştu. Şimdi onu gören olsa, tanımazdı.

IV. BÖLÜM

"NE OLUYOR BURADA BÖYLE?"

Çavuş Danks devriye arabasında kendi düşünceleriyle meşguldü. Konuşmadan arabayı Strand'a sürdü. Az sonra Londra Elmas Evi'nin iki kanatlı beyaz kapılarının yakınında bir yerde durdular.

Bond arkadan indi. Yaya kaldırımından arkadışını izledi. Çok zarif bir kapıdan girdiler. Kapının tam ortasında pırıl pırıl cilalı bir pirinç levha vardı ve üstünde de "Elmas Evi" yazılıydı. Altında "Avrupa Şubesi Müdür Yardımcısı Rufus Say" okunuyordu. Çavuş Danks iç kapının zilini çaldı. Kapıyı cin gibi bir kız açtı. Sonra onları çok kalın halı döşeli bir koridordan geçirerek bekleme salonuna götürdü.

Kayıtsız bir sesle:

—Bay Rufus neredeyse gelirler, diyerek odadan çıkıp kapıyı kapadı.

Bekleme salonu son derece lüks döşenmişti. Salonun manzarasını görünce Danks'ın gözleri faltaşı gibi açıldı. Sonra oturdu, eline bir dergi alıp karıştırmaya başladı.

Dört duvarda da özgün resimler, tablolar vardı. Odada duvar saatinin sesinden başka gürültü yoktu. Bir çıtırtı oldu ve karşılarındaki kapı birkaç santim aralandı. Sonra birinin çok kaba bir Amerikan aksanıyla konuştuğu duyuldu.

—Ama Bay Grunspan, neden bu kadar inat ediyorsunuz? Bu işten hepimizin biraz kazanması gerekmez mi? Samimi söylüyorum, bu harika taş bana en azından dört milyona mal oldu...

Bir kahkaha duyuldu.

—Willy, gerçekten yaman adamsın! (Bunu bir Amerikalı söylemişti.) Ama olmaz. O taşa üç buçuk milyondan bir kuruş fazla vermem. Teklifimi düşün. Bu caddede bundan çok veren de bulamazsın.

Kapı açıldı. Amerikalı bir işadamı, perişan kılıklı bir yahudiyi dışarı çıkardı. Bekleme salonunun boş olmadığını görünce ikisi de biraz şaşırdılar. Sonra Amerikalı bir "Affedersiniz" savurarak arkadaşını odadan koşar adımlarla geçirdi. Kapı arkalarından kapandı.

Danks başını kaldırıp Bond'a gülümsedi.

—İşte Londra elmas borsasının çekirdeğini gördün şimdi, dedi. O adam Willy Behrans idi. En tanınmış elmas simsarlarından biridir.

Birdenbire duvardaki saat buçuğu vurdu. Sonra kapı ardına kadar açıldı. İri yapılı,esmer bir adam odaya girip iki adım attı, durup ikisine de ayrı ayrı baktı. Sert bir sesle:

—İsmim Rufus Say, dedi. Ne oluyor burada böyle? Ne istiyorsunuz?

Rufus Say'in arkasındaki kapı açıktı. Çavuş

Danks ayağa kalktı. Sert adımlarla yürüyüp arkasındaki kapıyı kapadı ve yerine döndü. Sakin bir sesle:

—Scotland Yard Özel Büro'dan Çavuş Danks, dedi. (Sonra Bond'u gösterdi.) Bu da Çavuş James. Çalınmış bazı elmaslar hakkında bir soruşturma yapıyoruz. Belki bu konuda bize yardımcı olursunuz...

Rufus Say:

—Buyrun, dedi. Sizi dinliyorum.

Çavuş Danks arada bir elindeki not defterine bakarak normal bir ses tonuyla konuşmaya başladı. Bond da farkettirmeden Rufus Say'i inceliyordu.

Rufus Say iriyarı, sert yapılı granit gibi bir adamdı. Köşeli bir yüzü, kısa kesilmiş kıvırcık saçları vardı. Kaşları kalın ve düzdü. Rahat ve şık giyimliydi.

Bond adamı süzmüş ve notunu vermişti. Rufus Say en zor okullarda yetişmiş, işinin ehli, zorlu bir adama benziyordu.

Çavuş Danks açıklamasını bitirip "özellikle ilgilendiğimiz taşlar şunlar" diyerek çeşitli isimleri saymaya başlamıştı. Bir ara durdu. Başını kaldırıp Rufus Say'in keskin siyah gözlerine dimdik baktı. Yavaşça:

—Hiç bu saydığım elmaslardan biri veya birkaçı sizin elinize geçti mi acaba Bay Say? dedi.

Rufus Say donuk bir sesle:

—Hayır, diye yanıtladı. Geçmedi. (Sonra arkasındaki kapıya dönerek açtı.)

—Hoşça kalın, beyler!

Kararlı adımlarla salondan çıktı. Kapı hızla kapandı. Odaya derin bir sessizlik çöktü.

Çavuş Danks not defterini cebine koydu, şapkasını alıp koridora çıktı. Bond da onu izledi.

Devriye arabası hareket edince Çavuş Danks'ın yüzündeki sert çizgiler gevşedi. Bond' a döndü.

—Bu ziyaret çok hoşuma gitti, efendim. İnsan böyle çetin bir cevizle sık sık karşılaşmaz. Siz de öğrenmek istediğinizi öğrendiniz mi?

Bond omuzlarını silkti.

—Evet, onu yakından alıcı gözüyle görmek iyi oldu. Hiç elmas işi yapan birine benzemiyor.

Çavuş Danks kıkır kıkır güldü.

—Rufus Say elmas tüccarı falan değil, efendim. Eğer elmas tüccarıysa ben de şu şapkamı çıkarır yerim.

—Nereden anladın?

Çavuş Danks gülümsedi.

—O kayıp taşların listesinde bazı özel isimli elmaslardan söz ettim...

—Evet, ne olmuş?

—Kıymetli taşlar arasında öyle bir şey yok, efendim. Ama Rufus Say bir şey söylemedi.

V. BÖLÜM

"FEUILLES MORTES"*

Bond uzun ve sessiz koridordan 305 numaralı odaya doğru yürürken asansörcünün arkasından baktığını hissetti. Bu çok doğaldı. Londra'nın en büyük otellerinde bile burada dönen dolaplar dönmüyordu herhalde.

Koridorun sonuna yaklaşırken kulağına oldukça hüzünlü bir melodinin nağmeleri geldi. Bu parçayı tanımıştı, "Les Feuilles Mortes". Kapıyı vurdu.

—Girin!

Otelin kapıcısı anlaşılan aşağıdan telefon edip kendisinin geldiğini haber vermişti. Sesin sahibi geleni bekler gibiydi.

Bond içeri girdi, kapıyı arkasından kapadı. Ses:

—İçerden kilitleyin, dedi.

Bu kadın sesi yatak odasından geliyordu.

Bond söylenileni yaptı. Sonra odanın ortasına yürüdü. Açık olan yatak odasının önünde

(*) Ölü yapraklar.

durdu. Masanın üstündeki portatif pikapta şimdi başka bir parça çalmaya başlamıştı.

Sesin sahibi tuvalet masasının önünde yarı çıplak olarak oturuyordu. Ters çevirdiği iskemlenin arkalığına kollarını dayamış, çenesini de kollarının üstüne koymuştu. Belkemiği bir yay gibi kıvrılmıştı. Başının ve omuzlarının dikliğinde, başkaldıran bir ifade vardı. Siyah sütyeninin incecik askısı çıplak sırtını ikiye ayırıyordu. Dantelli siyah külotu ve çok biçimli bacakları Bond'u birdenbire heyecanlandırmıştı.

Kız kendini incelemeyi bıraktı, aynadan kısa ve soğuk bir bakışla Bond'u süzdü.

Boğuk ve ihtiraslı bir sesle:

—Yeni kuryesin herhalde, diye mırıldandı. Şöyle bir yere otur, müzik dinle. Bugüne kadar böyle güzel bir hafif müzik plağı doldurulmadı.

Bond'un keyfi yerine gelmişti. Birkaç adım atıp büyük bir koltuğa kuruldu.

Sonra sigara tabakasını çıkarıp bir sigara aldı.

—Sigara içmemin bir sakıncası var mı? dedi.

Pikaptaki piyanist "Les Feuilles Mortes"u çalarken genç kadın sessiz sessiz onu aynadan inceledi ve plak sona erdi.

O zaman genç kadın kayıtsızca iskemlenin arkasına doğru kıvırdığı bacakları üstünde yavaşça doğruldu. Başını çevirdi, sarı saçları bu hareketle omuzlarına döküldü ve ışıkta pırıl pırıl parladı.Sonra Bond'a döndü.

—Hoşuna gittiyse plağın arkasını çevir. Ve dışarı çık. Giyineceğim.

Bond kalkıp odadan çıktı, kapıyı kapadı. Pikaba yürüyüp plağı çevirdi.

*
* *

Bond onu Amerika'ya kadar bir gölge gibi izleyecek olan Bayan Case'in kendisi hakkında ne düşündüğünü bilmiyordu. Doğrusu onun böyle güzel olacağını tahmin etmezdi. Küçük adı neydi bu kızın? Pikabın sapındaki etiketin üstünde "T. Case" ibaresi görmüştü. Tess mi, Teresa mı? Hangisiydi acaba?

Bond böyle düşünürken yatak odasının kapısı açıldı. Bayan Case sessizce kapıda belirdi. Ve Bond'u dalgın bir ifadeyle süzdü.

Bond çok sakin ayağa kalktı. O da kızı baştan aşağı süzdü.

Kız elinde ufak, siyah şapkasını tutuyordu. Sırtında çok şık siyah bir tayyör ve ayağında en pahalı cinsinden krokodil ayakkabılar vardı. Her haliyle kimseyi umursamayan bir havadaydı. Güzelliği de kendinden başka hiç kimseyi ilgilendirmiyormuş gibi davranıyordu. İri alaycı gözlerinin üstündeki kaşları çok zarif biçimliydi. Gözleri açık kül rengiyle, koyu gri-yeşil arasında değişiyor gibiydi. Teni bronzdu. Şimdi durgun bir bakışla Bond'u süzüyordu.

—Demek Peter Franks sizsiniz? dedi.

Bond:

—Evet,diye yanıtladı. Deminden beri isminizin başındaki T'nin ne olduğunu düşünüyorum.

Genç kadın bir an düşündü.

—Bunu aşağıda resepsiyondan öğrenebilirdiniz. Adım Tiffany, fakat bu ismi herkes bilmez, dedi soğuk bir sesle.

Bond omuzlarını silkti, pencerenin yanına gitti. Arkasını pencereye dayadı, ayaklarını öne

uzattı.

Bond'un umursamazlığı genç kadının canını sıkmış gibiydi. Yazı masasının önüne oturdu.

—Pekâlâ öyleyse, dedi. (Sesi gergindi.) Şimdi işimize gelelim. Önce bu işi neden kabul ettin?

—Eski işimde bir arkadaş öldü de ondan.

—Ya!.. (Tiffany Case Bond'a keskin bir bakışla baktı.) Ama bana uzmanlığının hırsızlık üzerine olduğunu söylemişlerdi... (Durakladı.) Polis mi vurdu arkadaşını?

—Hayır, ben vurdum. Kavga ettik de...

—Şimdi de buralardan uzaklaşmak istiyorsun öyle mi?

—Evet, uzaklaşmak ve para kazanmak istiyorum.

Tiffany Case hemen konuyu değiştirdi.

—Ayağın takma falan mı? Veya dişlerin?

—Hayır, her şeyim kendi malımdır.

Genç kadının kaşları çatıldı.

—Her zaman bana takma bacaklı birini bulun der dururum. Neyse, herhangi bir alışkanlığın veya merakın falan var mı? Elmasları Amerika'ya nasıl sokacağını hiç düşündün mü?

Bond:

—Hayır, dedi. İskambile ve golfe meraklıyım. Ama herhalde elmasları bavula gizlemeli.

Genç kız kuru bir sesle:

—Gümrükçüler bunu iyi bilirler, dedi.

Bir an sessizce oturdu, düşünüyordu. Sonra önüne bir kâğıt ve kalem çekti. Asık bir suratla:

—Ne marka golf topları kullanırsın? diye sordu.

—Dunlop 65 numara. Belki golf topları iyi bir saklama yeri olabilir.

Tiffany Case hiçbir şey söylemedi ve golf topunun markasıyla numarasını kâğıda yazdı. Sonra başını kaldırıp baktı:

—Pasaportun var mı?

Bond:

—Var, diye yanıtladı. Fakat asıl adıma çıkarılmıştır.

—Ya! dedi yine genç kadın kuşkuyla. Asıl adın neymiş bakalım?

—James Bond.

Tiffany Case burnundan soludu.

—Sıradan bir isim. (Omuzlarını silkti.) Hem James Bond olmuş, John Doe olmuş ne fark eder? İki günde vize alabilir misin? Bir de aşı kâğıdı?

Bond:

—Hemen alabilirim, dedi. (Scotland Yard'ın Q Şubesi işini çabucak hallederdi.) Amerika'da hakkımda açılmış bir soruşturma falan yok. Aslında burada da sabıkam bulunmuyor. Yani Bond ismi altında.

Tiffany Case:

—Pekâlâ, dedi. Şimdi beni dinle. Göçmen Bürosu sana bazı sorular soracak. Yanıtlarını sıralıyorum. Amerika'ya bir arkadaşını görmeye gidiyorsun. İsmi Michael Tray. New York'ta Astor Oteli'nde kalacaksın. (Doğruldu.) Sırası gelmişken, Michael Tray adında bir şahıs mevcut. Kendisine sorulduğunda onaylayacak. Fakat onu bu isimle pek tanıyan yoktur. Dostları "Belalı Tray" diye bilirler onu. Tabii dostu varsa...

Bond gülümsedi. Kız kısaca:

—Öyle pek gülünecek adam değildir, dedi.

Masadaki bir çekmeceyi çekip yirmişer sterlinlik bir deste banknot aldı. Onları şöyle bir karıştırdı, yarısını kenara ayırıp çekmeceye koydu. Geri kalanını kıvırıp çevresine lastik bant geçirdi ve Bond'a fırlattı. Bond eğilerek paketi yakaladı. Tiffany Case:

—Orada iki bin var. Kendine şimdi Ritz Oteli'nde yer ayırt. O adresi Amerika'da Göçmen Bürosu'na bildirirsin. Şöyle kullanılmış bir valiz bul ve golf oynamak üzere yolculuğa giden birisi çantasına ne koyarsa onları koy. Ortalarda görünme. New York'a perşembe gecesi uçacaksın. Yarın sabah ilk işin uçak biletini ayırtmak olacak. Konsolosluk biletini görmeden vize vermez. Perşembe akşamı 6.30'da bir araba gelip seni alacak ve golf toplarını da sana getirecek. Onları golf çantana koy ve...

Dimdik Bond'un gözlerinin içine baktı.

—Ve sakın golf toplarını teslim aldıktan sonra ortadan kaybolayım falan deme. Kötü olur. Valizlerin ve golf çantan uçağa taşınana kadar şoför yanından ayrılmayacak. Ben de havaalanında olacağım. Onun için sakın bir oyuna kalkışayım deme. Anlaşıldı mı?

Bond omuzlarını silkti. Umursamadan:

—Böyle malı ben ne yapayım? dedi. Benim harcım değil böyle büyük iş. Peki New York'a vardığımızda ne olacak?

—Gümrük binasının önünde başka bir şoför seni bekleyecek. Sana gerekli olanı o söyleyecek.

Tiffany'nin sesi şimdi bayağı heyecanlıydı.

—Gümrükte herhangi bir olay olursa, sen

hiçbir şey bilmiyorsun. Ne kadar sıkıştırırlarsa sıkıştırsınlar hiç kimseye bir şey söylemeyeceksin. Tamam mı? Golf toplarının çantana nasıl ve kimin tarafından konulduğunu bilmiyorsun. Ne sorarlarsa onlara yalnızca "Bilmiyorum" diyeceksin. Aptal numarası yap. Ben hemen yakınında olacağım ve bir an bile gözümü senden ayırmayacağım. Belki daha başka gözetleyenler de olacak, bilmiyorum. Amerikan gümrüğünde yakalanırsan, hemen İngiliz konsolosu ile görüşmek istediğini söyle ve ısrar et. Öyle bir durumda sana hiçbir yardımımız olamaz. Başının çaresine bakacaksın. Zaten sana bu kadar para ödenmesinin nedeni de bu. Anlaşıldı mı?

Bond:

—Çok iyi anlaşıldı, dedi. Bu işte bir tek sana zarar verebilirim. (Onu yukardan aşağı süzdü.)

Tiffany alayla:

—Laf, dedi. Benim için elinde en küçük bir kanıt yok. Sen benim için kendini üzme. Ben kendimi korumayı bilirim.

Kız kalktı,gelip tam Bond'un önünde durdu. Sert bir sesle:

—Hem bana öyle "küçük kız" muamelesi yapmaya da kalkma. Birlikte iş üstündeyiz. Ben kendimi korurum. Hem de nasıl, görürsen şaşırırsın.

Bond doğruldu. Pencerenin önünden uzaklaştı. Sabırsızlıkla o çakmak çakmak yanan kül rengi gözlerin içine baktı.

—Senin yaptığın her işi ben daha iyi yaparım. Sen de kendini üzme. Epey işine yararım, ama bir an olsun şu sinirli halini bırak da işten uzak bir hava koklayalım. Seni yeniden görmek istiyorum.

İşler yolunda giderse New York'ta buluşabilir miyiz?

Bond bunları söylerken genç kadını aldatıyormuş gibi bir his duydu içinde. Bu kızdan hoşlanmıştı.Onunla arkadaşolmayı arzuluyordu. Fakat bunu gangsterlerin çetesinde yükselebilmek için istiyordu.

Tiffany Case bir an düşünceli düşünceli ona baktı. Sonra gözlerindeki kasvet yavaş yavaş dağıldı. Kısılmış dudakları gevşeyip hafifçe aralandı. Bond'a cevap verirken sanki kekeliyor gibiydi.

—Ben...ben yani...

Sonra kaba bir hareketle Bond'a arkasını döndü.

—Bırak canım sende, dedi.

Sesinde yapmacık bir ifade vardı.

—Cuma akşamı boşum. Yemeği birlikte yiyebiliriz. 52. Cadde'deki Club 21'de buluşalım. Bütün taksi şoförleri bilir adresi. Tam sekizde. Bu işi başarırsak tabii...Uygun mu?

Sonra Bond'a döndü. Bu kez onun gözlerine değil, dudaklarına baktı.

Bond:

—Çok iyi, dedi.

Artık bir yanlış yapmadan oradan ayrılmasının sırası gelmişti.

—Eh, dedi. Başka konuşulacak bir şey var mı?

Tiffany Case:

—Hayır, dedi. Sonra birden hatırlamış gibi sert bir sesle ekledi:

—Saat kaç?

Bond saatine baktı.

—Altıya on var.

Genç kadın:

—Bir an önce işe başlamam gerekiyor, dedi.

Bond'a çıkması için eliyle bir işaret yaparak kapıya yürüdü. Bond onu izledi. Case elini anahtarın üstüne koyunca, dönüp Bond'a baktı. Yüzünde bir güven vardı.

—Bu işi başaracaksın, dedi. Yalnız uçakta benden uzak dur. Herhangi bir olay olursa paniğe kapılma. Bu işi başarırsan...

Genç kadının sesine yine otoriter hava gelmişti.

—....Sana bundansonra yine aynı işi bulmak için bir şeyler yaparım.

Bond:

—Eksik olma, dedi. Memnun olurum. Seninle çalışmaktan zevk duyarım.

Genç kadın omuzlarını silkerek kapıyı açtı. Bond koridora çıktı. Sonra döndü.

—Cuma gecesi şu senin Club 21'de buluşuruz, dedi.

Kalıp onunla daha çok konuşmak istiyordu, ama genç kızın bakışları çok dalgındı. Bond'a artık tamamen bir yabancıya bakar gibi bakıyordu. Kayıtsızca:

—Tamam, dedi.

Bir kez daha genç adama baktı. Sonra kapıyı ağır ağır ama kesin bir ifadeyle yüzüne kapadı.

*

* *

Bond koridorda asansöre doğru yürürken genç kadın kapının iç tarafında durdu, ayak seslerini dinledi. Sonra gözleri yarı kapalı pikaba yürüdü. İğneyi plağa koydu. Ve acıyla

"Tanrım! Bu da hırsızın biri." diye düşündü. Bu tiplerden bir türlü yakasını kurtaramayacaktı. Fakat plak durduğu zaman kızın yüzünde mutlu bir tebessüm vardı. Burnunu pudralayarak dışarı çıktı.

Caddeye inince duraladı. Altıyı on geçiyordu. Beş dakikası vardı. Hemen meydandaki her zaman kullandığı telefon kulübelerinden birine girdi. Numarayı çevirdiğinde saat altıyı çeyrek geçiyordu. Öteki uçtaki zil her zamanki gibi iki kez çaldı ve bir çıtırtı duydu. Teyp çalışmaya başlamıştı. Sonra emir aldığı o bilinmeyen şefin sesi bir tek kelime söyledi: "Konuş!" Yine sessizlik oldu ve iğnenin cızırtısı duyuldu.

Tiffany Case çabuk ve net bir şekilde konuşmaya başladı:

—Case, ABC'ye hitap ediyor. Tekrarlıyorum. Case ABC'yi arıyor. (Bir an durakladı.) Kurye uygundur. Gerçek adının Bond olduğunu söyledi. Pasaportta da o adı kullanacak. Golf oynuyor. Golf sopaları taşıyacak. Golf toplarından yararlanmayı teklif ettim. Dunlop 65 numara kullanıyor. Bütün öteki hazırlıklar tamam. Yedi çeyrek ve sekiz çeyrekte bilgi vermek üzere yine arayacağım. Bu kadar.

Bir an öteki uçtaki iğnenin sesini dinledi, sonra alıcıyı yerine koydu. Tekrar yürüyerek oteline döndü. Odasına çıkınca telefonla bir duble martini istedi. İçki gelince oturdu, bir sigara yaktı ve 7.15 randevusunu beklemeye başladı.

*

* *

Yedi çeyrekte yine telefon edince öteki uçtan

o boğuk, ölgün sesi duyacaktı:

—ABC Case'e hitap ediyor. Tekrarlıyorum. Tekrarlıyorum. ABC Case'e hitap ediyor...

Sonra da genç kıza talimatları vermeye başlayacaktı.

VI. BÖLÜM

YOLCU YOLUNDA GEREK

Perşembe gecesi saat altıydı. Bond Ritz Oteli'ndeki yatak odasında bavulunu hazırlamakla uğraşıyordu. Valizin eski görünümüne rağmen lüks olduğu her halinden belliydi ve domuz derisindendi. İçindeki eşyalar da sahibinin büründüğü kimliğe uygundu. Gece elbiseleri, golf takımı, ipek ve poplin gömlekler, çoraplar, kravatlar ve iç çamaşırları...

Çamaşırların hiçbirinde isim veya marka yoktu.

Bond işini bitirdi. Tıraş ve banyo takımlarını yerleştirdi. Golfle ilgili bir kitabı ve pasaportunu yine domuz derisinden dosya çantasının içine yerleştirdi. Bu çantayı kendisine Scotland Yard'ın Q Bürosu özel olarak hazırlamıştı. Çantanın iç kısmında tabancası, susturucu ve mermiler saklıydı.

Telefon çaldı. Bond randevu zamanının geldiğini sandı. Ama daha beş dakikası vardı. Telefon eden koridordaki hizmetkârdı. "Üniversal Export" şirketinin bir temsilcisi bizzat Bond'a

teslim edilmek üzere bir mektup getirmişti.

Bond meraklanmıştı.

—Yukarı yollayın onu! dedi.

Birkaç dakika sonra kapı açıldığında karşısında sivil bir polis duruyordu. Onu tanımıştı. Scotland Yard'ın kullandığı habercilerden biriydi. Adam:

—İyi akşamlar! dedi.

Ceketinin cebinden yazısız kocaman bir zarf çıkarıp Bond'a verdi.

—Mektubu okuyun, sonra yine geri götüreceğim, efendim, dedi.

Bond zarfı açtı. İçinden çıkan mavi zarfın mühürünü kırdı. Mektubun içinde bir tane mavi kopya kâğıdı vardı. Üzeri gayet sık yazılmıştı. Ne başlık ne de imzası vardı. Bond şefi M.nin daktilosunun harflerini hemen tanımıştı.

Haberciye bir el işaretiyle oturmasını söyledi, sonra pencerenin karşı tarafındaki yazı masasının başına geçip oturdu. Kâğıdı okumaya başladı:

"Washington'dan aldığımız bilgilere göre Rufus Say takma bir isimdir ve adamın adı Jack Spangle'dir. Spangle, hiçbir sabıkası bulunmayan bir gangster zanlısıdır. Seraffimo Spangle adında bir ikiz kardeşi var. İkisi birlikte Amerika'nın her köşesine dal budak sarmış bulunan "Spangle Çetesi"ni idare ediyorlar. Spangle kardeşler Elmas Evi'nin hisselerinin çoğunu beş sene önce "yatırım yaparak" satın almışlar. Tamamen yasal olarak çalışan bu firmanın faaliyetlerinde hiçbir kuşkulu taraf saptanamamıştır.

Spangle kardeşler aynı zamanda kaçak bir

telefon şebekesi de çalıştırıyorlar ve bunu gizli müşterek bahisler için kullanıyorlarmış. Adı Telefon Şebeke Servisi. Las Vegas'daki Kiara Oteli de bu iki kardeşe ait. Otel Spangle Çetesi'nin karargâhı durumundaymış. Ayrıca Elmas Evi'nin merkez bürosu da bu otelde.

Ayrıca, Spangle Çetesi uyuşturucu madde alım satımı ve fuhuşla da ilgileniyor. Örgütlü bir şekilde yüzlerce kadın çalıştırıyor. Şebekenin faaliyetlerini New York'daki "Belalı" adıyla bilinen Michael Tray yönetiyor. Tray daha önce beş ayrı suçtan yakalanıp hüküm giymiş.

Washington'a göre Spangle Çetesi Amerika' nın en güçlü gangster örgütlerinden biriymiş. Hem hükümette hem de poliste uzantıları varmış ve iyi korunuyormuş.

Bu konuyla neden yakından ilgilendiğimizi Washington'a açıklamadık, fakat soruşturma sırasında hayati bir tehlikeyle karşılaşırsan hemen dostlarımızı haberdar edeceksin ve soruşturmayı FBI'a devredeceksin.

Bu yazılı bir emirdir ve aynı zamanda mektubun kapalı zarf içinde geri verilmesi emrini almış olduğunuz anlamına gelecektir."

Kâğıdın altında imza yoktu. Bond kâğıdı katlayıp onu Ritz Oteli'nin zarfı içine koydu. Zarfı yapıştırıp ayağa kalktı ve haberciye uzattı.

—Çok teşekkür ederim, dedi. Güle güle!

Haberci:

—Ben de teşekkür ederim, efendim, dedi.

Sonra kapıya gidip açtı.

—İyi geceler, efendim!

—Size de.

Kapı sessizce kapandı. Bond odayı geçerek

pencereye geldi, karşıdaki parka baktı.

Soruşturmayı FBI'a devretmek ha? Bond M.nin bu sözlerinde ciddi olduğunu biliyordu, ama bundan hoşlanmadığından da emindi.

Bond birden Rufus Say'in o granitten oyulmuş sert ve köşeli yüzünü hatırladı. Sonra omuzlarını silkti ve saatine bir göz attı: 6.25. Sonra odasına bir baktı. Her şey hazırdı.

Telefon çaldı.

—Arabanız geldi, efendim.

Bond alıcıyı yerine koydu. Sonunda hareket anı gelip çatmıştı.

Dalgın dalgın pencereye yürüdü, tekrar yeşil ağaçların üstünden uzaklara baktı. Midesinde hafif bir boşluk vardı. Artık devlerin karşısında yapayalnızdı.

Kapı vuruldu, bir komi içeri girip valizlerini aldı. Bond onu izleyerek koridora çıktı. Artık kafasında yersiz hiçbir düşünce kalmamıştı. Şimdi yalnız kapıdaki arabayı ve bindikten sonra kendisini elmas kaçakçılarının elebaşılarına götürecek olan yolları düşünüyordu.

Otelin önünde bekleyen siyah arabanın üniformalı şoförü:

—Herhalde öne oturacaksın, dedi.

Bu çağrı değil, emirdi. Bond öne oturdu. İki valiziyle golf sopalarını da arkaya koydular. Bond yerine rahatça kuruldu. Piccadilly'ye saparlarken sürücünün yüzünü iyice inceledi. Bütün görebildiği vizörlü bir kasket altında sert ve tanımadığı bir profilden ibaretti. Gözleri kara gözlüklerin arkasında gizliydi. Direksiyonu ustalıkla kullanan ellerinde siyah deri eldivenler vardı.

—Siz sakin olun ve rahatınıza bakın, bayım.

Şoförün aksanı tam New York Amerikancasıydı.

—Konuşmaya kalkışmayın. Yanımda birisi konuşunca sinirlerim bozulur.

Bond gülümsedi, bir şey söylemedi. Şoför kırk yaşlarında ve epey şişmandı. Yüz kilo kadar. Boyu bir yetmişti. Londra trafiğini çok iyi biliyordu. Tütün kokmuyordu. Ayakkabıları en pahalı cinstendi. Çok temiz giyinmiş, yeni tıraş olmuştu. Günde iki kez tıraş olduğu belliydi.

Büyük Yol'un sonunda dönüp durdular. Adam torpido gözünü açtı. Siyah paket kâğıtlarındaki Dunlop 65 golf toplarını aldı. Sonra çıkıp arka kapıyı açtı. Bond omzunun üstünden bakınca adamın altı golf topunu çantanın içine koyduğunu gördü. Sonra adam hiç konuşmadan yine şoför yerine bindi ve yola koyuldular.

Londra Havaalanı'na geldiklerinde Bond valiz ve bilet kontrollerinden kayıtsız bir ifadeyle geçti ve kendine bir gazete aldı. Sonra gümrüğe yollandı.

—Bunlardan başka eşyanız var mı, efendim?

—Hayır.

—Yanınızda ne kadar İngiliz parası var?

—Üç sterlin kadar.

—Teşekkür ederim, efendim.

Bir valizle üç çantanın üstüne mavi tebeşirle işaret çizildi. Hamal çantaları alıp bir arabaya koydu.

—Sarı ışığı izleyin ve Göçmen Bürosu'na doğru yürüyün, efendim, dedi.

Şoför Bond'u alaycı bir tavırla selamladı. Dudaklarında cılız bir gülüşle:

—İyi yolculuklar, efendim! dedi.

Bond neşeli neşeli:

—Sağol, oğlum! dedi ve şoförün arkasından gülerek baktı.

Sonra çantasını aldı, pasaportunu genç bir çocuğa gösterdi ve memur yolcu listesindeki isminin yanına bir işaret koydu. Bond çıkış salonuna yürüdü. Hemen arkasından Tiffany Case' in pasaport memuruna nazikçe "teşekkür ederim"dediğini işitti. Ve kız salona girip onunla kapı arasında bir yere oturdu. Bond kendi kendine gülümsedi. Her an kaçması beklenen biri için oturulması gereken yere oturmuştu.

Bond gazetesini açtı ve sonra uçaktaki yolcuları gözden geçirmeye başladı.

Uçak epey dolu olacaktı. Bond kırk kadar yolcu arasında tanıdık bir tek kişinin bile bulunmadığını görünce rahatladı. Bir an gözetlendiğini hisseder gibi oldu, fakat bakanlar az önce Amerikalı birer işadamı olduklarını tahmin ettiği iki kişiydi. Bond bakınca adamların bakışları yavaş yavaş başka tarafa doğru çevrildi.

Biraz sonra hoparlörden yolcuların uçağa binmesi istendi. Bond sakin bir tavırla yerine yerleşti, bir sigara yaktı. Kitabına başlamak üzereyken birden önünde oturan iki kişiden birinin koltuğu hızla kendine doğru geldi. Bu Amerikalı işadamlarından birine, şişman olanına aitti.

Bir gölge uçağın içini dolduran ışığı kapattı. Bu Tiffany Case idi. Tiffany Bond'un yanından geçerek alt kattaki kokteyl salonuna giden merdivenlerden indi. Bond onun peşinden gitmeyi çok istiyordu, ama kendini tuttu. Hostesin getirdiği kokteylini, havyar ve isli balığını aldı. Yine

kitabına döndü.

Ve gecenin karanlığında Atlantik'in öteki kıyısına doğru uçuş başladı. Bond deliksiz bir uyku çekti. Ancak Nova Scotia'nın güney kıyılarına yaklaştıkları sırada uyandı. Kalkıp tuvalete gitti. Yıkandı,tıraş oldu ve yine yerine döndü. Az sonra gün ağardı.

Uçağın içi kan rengi bir ışıkla aydınlandı.

Beş dakika sonra uçak New York'un Idlewild Havaalanı'na iniyordu.

VII. BÖLÜM

BELALI TRAY

Gümrük memuru tombulca, sempatik bir adamdı. Bond'un önünde üç parça eşyası duruyordu. Hemen yanındaki bölmede Tiffany Case vardı. Bond onun sinirli hareketlerle bir sigara yaktığını gördü. Tiffany çakmağı sinirden beş, altı kez çaktıktan sonra yakabildi. Sonra onu yine çantasına koyup kapattı. Bond onun dikkatle kendisini izlediğini biliyordu. Ne olurdu şu kız biraz uzağında olsaydı!

—Bay Bond siz misiniz?

—Evet.

—Bu imza sizin mi?

—Evet.

—Bu eşyalarınızdan başka eşyanız var mı?

—Hayır.

—Peki, Bay Bond.

Bu sorulardan sonra adam defterinden bir gümrük kontrol pulu çıkardı ve valizin üstüne yapıştırdı. Sonra dosya çantasına da aynı şeyi yaptı. Sıra golf çantasına gelmişti. Gümrükçü pul defteri elinde torbanın önünde durdu. Başını

kaldırıp Bond'a baktı.

—Vuruşlar nasıl, Bay Bond?

Bond bir an beyninin donduğunu hissetti. Adamın ne demek istediğini anlayamamıştı.

—Çantada golf sopaları var.

Adam sabırla.

—Biliyorum, dedi. Onun için vuruşlarınızın nasıl olduğunu sordum.

Bond içinden kendi kendine küfretti.

—Şöyle böyle, dedi.

Gümrük memuru:

—Ben de bu oyunu yıllardır oynarım, bir türlü iyi bir golf oyuncusu olamadım, dedi. Elindeki pulu golf çantasının üzerine, New York Havaalanı'ndan Amerika'ya gizlice sokulan en büyük elmas koleksiyonunun bulunduğu yerin birkaç santim üstüne yapıştırdı.

—İyi tatiller, Bay Bond!

Bond teşekkür etti. Başıyla bir hamala işaret etti. Sonra onun peşinden gümrükteki son engeli, yani müfettişi hiç duraklamadan geçtiler. Müfettiş hafifçe eğilip çantaların üstünde pul var mı diye baktı ve üzerlerine bir damga vurdu.

—Bay Bond?

Bunu söyleyen uzun boylu, uzun yüzlü, saçları çamur renginde ve kaba görünüşlü bir adamdı.

—Arabam sizi bekliyor.

Adam başka bir şey söylemeden döndü, yürümeye başladı. Bond onu izlerken sağ arka cebindeki şişkinlik gözünden kaçmadı. Küçük bir otomatik tabanca. Mayk Hammer biçimi. Şu Amerikan gangsterleri nerede olsa kendilerini belli ederlerdi.

Bond kendilerini bekleyen siyah Oldsmobile'e bindi. Hamala bahşişi yanındaki adam verdi. Araba hareket edince, Bond sonunda bir şeyler söylemesi gerektiğini düşündü:

—Buralarda hava nasıl?

Şoför:

—Kırk dereceden yukarda, diye yanıtladı.

Bond bir süre duraladı. Sonra:

—Şimdi ben ne yapacağım? diye sordu.

Adam dikiz aynasından geriye baktı ve arabayı en içteki yola doğru hızla sürdü. Kamyonları geçip açık yola geldiler. Bond az önceki sorusunu yineledi:

—Programımız nedir? diye sordum.

Şoför ona bir göz attı.

—Belalı seninle görüşmek istiyor.

Bond:

—Öyle mi?

Birdenbire bu herifler canını sıkmaya başlamıştı. Daha ne kadar dayanacaktı? Bir süre dişini sıkması gerekiyordu.

Manhattan'a girdiler ve 46. Cadde'nin ortalarında bir yerde kaldırıma yanaşarak durdular. Lüks vitrinli bir mağazanın giriş kapısının yan tarafındaki yazı öyle küçüktü ki, Bond bu ismi daha önce belleğine yerleştirmemiş olsaydı farketmeyecekti: "Elmas Evi Şti."Otomobil durduğu anda yaya kaldırımda bekleyen biri hızla arabaya yaklaştı ve şoföre:

—İşler iyi mi? diye sordu.

—Evet. Patron içerde mi?

—Evet. Arabayı park edeyim mi?

—Çok iyi olur.

Şoför Bond'a döndü:

—Yerimize geldik, arkadaş. Haydi çantaları indirelim.

Bond inip arka kapıyı açtı. Dosya çantasını aldı, sonra golf çantasına uzandı.

—Sopaları ben alırım, dedi şoför.

Bond hiç sesini çıkarmadan bavulunu çıkardı. Sonra şoförün peşinden siyah mermer küçük kapıdan içeri girdi.

Ufak holde bir kapıcı odası vardı. Kapıcı başını kaldırıp onlara baktı. Şoföre "Merhaba" dedi. Sonra keskin bir bakışla Bond'u süzdü.

Şoför de ona:

—Merhaba! dedi. Çantaları senin yanına bıraksak olur mu?

—Bırakın, dedi adam. Burada emniyette olur.

Golf çantasını sırtına asmış olan şoför asansör kapısının önünde Bond'u bekliyordu. Asansöre binince dördüncü katın düğmesine bastı. Konuşmadan yukarı çıktılar.

Epey yıpranmış bir koridor halısının üstünden yürüyerek camlı bir kapıya geldiler. Şoför kapıyı vurup içeri girdi.

İçerde büyük bir masanın gerisinde kızıl saçlı, ablak yüzlü bir adam oturuyordu. Girdikleri anda adam ayağa kalktı. O zaman Bond adamın sırtındaki kamburu gördü. Bu adamın sadece görünüşüyle bile düşmanlarına dehşet salacağından kuşkusu yoktu.

Kambur ağır ağır masayı dolandı ve Bond'un yanına geldi. Çevresinde bir tur attı ve önünde durup dikkatle gözlerinin içine baktı. O bir çift mavi porselen gibi donuk göz öyle boş ve hareketsizdi ki, cansız bir insanın gözlerini andırıyordu. Bond adamın kendisini denediğini

anlamıştı.

—Çalıştırdığım adamları kendi gözümle yakından görmek isterim, Bay Bond.

Ses gayet sakin ve tizdi. Bond kibarca gülümsedi.

—Londra'dan aldığım habere göre hırsızlık sırasında bir adam öldürmüşsünüz... Bizim hesabımıza başka işlerde çalışmak ister misiniz?

Bond:

—Yapacağınız teklife bağlı, dedi ve gülümsedi. Daha doğrusu paraya...

Kambur keskin bir kahkaha attı. Hemen şoföre döndü.

—Rocky, şu topları çıkar ve hepsini kes. Al şunu.

Sağ kolunu hızla silkti ve elinde bir bıçak belirdi. Bond adamın bıçağı çıkarışına hayran olmuştu. Şoför:

—Peki patron! dedi.

Şoför kestiği topu patronuna uzattı. Kambur topun içindekileri masaya boşalttı. Üç büyük yontulmamış elmas parçası düştü. Kambur dalgın dalgın taşlarla oynadı. Az sonra hepsi önüne yığılmıştı.

—Pekâlâ Rocky, dedi adam. Hepsi on sekiz tane. Tamamdır. Şimdi bu adamın valiziyle çantalarını alıp Astor Oteli'ne götür, ona yer ayırt.

Şoför çantaları alıp çıktı.

Yalnız kaldıklarında, Bond bir iskemle çekip masanın önüne oturdu. Bir sigara çıkarıp yaktı.

—Eh, durumdan memnunsanız şu bizim beş yüz bin doları uçlanın da keyfim yerine gelsin, dedi.

Deminden beri Bond'un hareketlerinigözleyen kambur:

—Paranız son kuruşuna kadar ödenecektir, Bay Bond, dedi. Belki daha fazla bile alacaksınız. Ama hepsini size verirsek polise bu parayı nereden bulduğunuzu açıklayamazsınız. Şimdi diyelim ki, bugün dostun Bay Tray ile karşılaştın. Yani benimle. Michael Tray iyi ve dürüst bir vatandaştır. Kendisiyle harpte 1945'te İngiltere' de tanışmıştın.

Bond adamın sözlerinin doğruluğuna ve mantığına hayran olmuştu.

—Evet? dedi.

—Size eskiden oynadığımız bir briç oyunundan 500 dolar borcum vardı. Hatırladınız mı?

Bond başıyla onayladı.

—Öyleyse bu parayı size ödedim. Ve siz de onunla gidip at yarışları oynadınız. Şimdi alın paranızı.

Kambur arka cebinden beş tane yüz dolar çıkardı. Bond onları alıp ceketinin cebine koydu. Kambur:

—Ve sonra oynadığınız at kazandı, dedi.

—Ya kaybederse.

—Öyle şey olmaz. Kazanacak.

Bond daha şimdiden örgüt hakkında bir şeyler öğrenmeye başlamıştı. Danışıklı tertiplenen at yarışları konusuna yıldırım hızıyla girmişti bile.

—Bir süre İngiltere'den uzak kalmak istiyorum, dedi. Bilmem aranızda yeni adama ihtiyacınız var mı?

Porselen gibi donuk gözler hiç kımıldamadı. Odaya derin bir sessizlik çökmüştü. Adam dal-

gın dalgın elmaslara bakıyordu şimdi. Sonunda:

—Olabilir, dedi. Sana verilecek bir işimiz de olabilir. Yarışlardan sonra bana telefon et. Ama dediklerimi unutma. Ağır ol ve söyleneni yap, tamam mı?

Bond'un kasları gevşedi. Omuz silkti.

—Zaten yaparım. İş arıyorum ve parası iyi olduğu sürece her an başlayabilirim.

İlk kez porselen beyazı gözlerde incinmiş, öfkeli bir bakış belirdi.

—Sen bizi ne sanıyorsun? Kaldırımda çalışan serseri çetesi mi? Bırak saçmalamayı! Şimdi söylediklerimi iyi dinle. Önce şu telefon numaramı not et.

Telefon numarasını veren Belalı Tray kesik ve tiz bir kahkaha attı.

—Şimdi söyleyeceklerimi eğer birisinden duyarsam, o dilini kökünden kestiririm. Salı günü dördüncü yarışta oynayacaksın. Paranı gişelerin kapanmasına bir dakika kala yatır. Elindeki parayla iyi para toplarsın. Anlaşıldı mı?

Bond kurşunkalemini not defteri üstünde tutarak:

—Anlaşıldı, dedi.

Kambur:

—Tamam, dedi. Paranı yatıracağın atın adı, Utangaç Tebessüm. İri bir attır. Alnı ve dört ayak bileği beyazdır. Bunun üstüne istediğin kadar para yatırabilirsin.

VIII. BÖLÜM

HİÇ UYUMAYAN GÖZ

Bond asansörle aşağıya inip caddeye çıktığında saat 12.30'du. Rasgele yürüyerek kendine havalandırmalı serin bir bar aramaya başladı. Tray ile olan konuşmasından memnundu. Kamburdan hoşlanmıştı. Çok ilginç bir adamdı Belalı. Spangle Çetesi için nasıl da böbürleniyordu. Ama hiç şaka etmediği de belliydi.

Bond yürümeye başlayalı birkaç dakika olmuştu ki, birdenbire bir şeyler hissetti. İzleniyordu. Kafasının derisindeki hafif bir karıncalanma dışında hiçbir şey belli etmedi. Altıncı hissine çok güvenirdi. Hemen karşıya geçti ve bir saatçi dükkânının vitrini seyretmeye başladı. Arkasına göz ucuyla baktığında dikkati çekecek birini göremedi.

Birdenbire bir el sağ koluna yapıştı. Bir ses hırlayarak:

—Pekâlâ İngiliz, öğle yemeği yerine kurşun yemek istemiyorsan ağır ol bakalım, dedi.

Sonra Bond'un arkasına sert bir şey gömüldü.

Bu ses yabancı değildi. Ama nereden tanıyordu. Birden dönüp yana eğilerek sol yumruğunu müthiş bir hızla aşağıya indirdi. Yumruğu adamın sol eline çarptı ve Bond adamın tabancasının olmadığını anladı. Birden çok iyi tanıdığı kahkaha kulaklarını çınlattı.

—İş yok sende oğlum. Çoktan öteki dünyayı boyladın bile.

Bond ağır ağır doğruldu. Max Ronald'ın pişmiş kelle gibi sırıtan yüzüne bakakaldı. Sonra aniden bütün bedeni gevşedi. Ve nihayet:

—Demek beni arkadan değil de önden izliyordun kerata! dedi ve arkadaşına neşeyle baktı.

Ronald, Bond'un son macerasında yanında olan CIA'dan arkadaşıydı.

—Ne işin var buralarda? Sonra bu sıcakta böyle eşek şakası yapmanın alemi var mıydı?

Bond mendilini çıkarıp yüzünü sildi. Max Ronald, ona kahkahasıyla cevap verdi.

—Haydi sana buzlu bir içki ısmarlayayım da kendine gel.

Birlikte yürüyerek bir restorana girdiler. Ronald yemekleri ve içkileri ısmarladı. Ve Bond' a:

—Şimdi anlat bakalım, senin Belalı Tray ile ne işin var? dedi.

Bond yavaşça:

—Önce sen bana bir şeyi söyle Ronald, dedi. Şu anda kimin için çalışıyorsun? CIA hesabına mı?

Ronald:

—Hayır, dedi. Bana yine masa başı iş verdiler. Sonunda Pinkerton Dedektiflik Bürosu bana bir iş önerdi ve ben de CIA'dan ayrıldım.

Firmanın Yarış İşleri Ekibi'nin başındayım. Yani şike yarışlarla danışıklı yarış düzenleyenlerin peşindeyim.

—Hiç de kötü bir işe benzemiyor, dedi Bond. Ama senin yarış atlarıyla ilgili bilgin olduğunu hiç bilmezdim.

—Doğru, dedi Ronald. Ama insan isterse bir şeyi çabuk öğreniyor. (Sesini alçalttı.) Ya sen? Hâlâ eski firma için mi çalışıyorsun?

—Evet.

—Gizli bir soruşturma mı?

—Evet.

Ronald derin bir göğüs geçirdi.

—Eh, şu Spangle Çetesi ile ilgili bir işse tek başına çalışmakla hata ediyorsun derim. Bu sabah Belalı Tray'in mağazasının çevresinde erketedeydim, belki birbirimize yardımımız dokunabilir. Tamam mı?

Bond ciddi bir şekilde:

—Seninle çalışmaktan zevk duyarım, bilirsin Max, dedi. Fakat aynı iş üstündeysek örgütlerimize zarar vermemek kaydıyla birlikte çalışabiliriz. (Bond Teksaslının yüzüne merakla baktı.) Senin şu anda dört ayak bileği de beyaz olan bir yaratıkla ilgilendiğini sanıyorum. Doğru mu, yoksa yanılıyor muyum? Utangaç Tebessüm yani?

Ronald hiç şaşırmamıştı.

—Tam üstüne bastın. Salı günü yarışacak. İyi ama, bu atla İngiliz İmparatorluğu Gizli Servisi'nin ne ilgisi olabilir?

Bond:

—Yarışlara katılıp paramı atın üstüne yatırmamı söylediler. Bir iş karşılığında paramı böyle

ödüyorlar. (Bond sigarasını kaldırdı, eliyle ağzını kapadı.) Bu sabah uçakla Spangle ve arkadaşları için 4 milyarlık ham elmas getirdim.

Ronald'ın gözleri kısıldı. Hayretle bir ıslık çaldı.

—Vay canına! dedi. Sen benimkinden de büyük bir işin peşindeymişsin. Salı günkü yarışlarda kazanacak olan at gerçek Utangaç Tebessüm değil ki... Onu vurdular ve benzeri olan Picapepper'a aynı damgayı vurup ona benzettiler. Bu yüzden herifler büyük para kıracaklar. Bire on, hatta on beş almaları büyük bir olasılık.

—Peki bu bilgileri nereden öğrendin? diye sordu Bond.

Ronald neşeyle:

—Şantajla. Artık bu dünyanın insanlarını iyi tanıyorum, dedi.

—Bu durumda ne yapacaksın şimdi?

—Bilmiyorum. Pazartesi günü Sarratoga'ya yarışlara gideceğim. Dur bakayım, sen neden benimle gelmiyorsun ha? Birlikte bir şeyler yapabiliriz.

—Çok iyi.Bundan iyisi can sağlığı.

—Otelde yer ayırtırım. Birlikte fazla görünmeyiz.

—İyi fikir, dedi Bond. Önce yemeğimizi yiyelim şimdi.

İsli sombalığı nefisti. Ronald'ın ısmarladığı bifteğin üstüne bir dilim de kavun yiyen Bond kahvesini içmeye başladı. Ronald da Spangle kardeşlerle ilgili bildiklerini anlatmaya koyuldu:

—Spangle kardeşlerden Seraffimo denilenini fazla tanımıyorum. Rufus Say dediğin adam olabilir. Dosyalarını karıştırırken Tiffany Case adlı bir kıza da rastladım. Hoş kız, fakat yıllardır gangsterlerin arasında yaşıyor. Annesi bir zamanlar San Francisco'nun en lüks randevuevini işletiyormuş. Kadın bir gün büyük bir hata yapıp haraç alan çeteye para ödememiş. Budalalık. Çetenin adamları yerini basıp dağıtmışlar ve bu arada kızının yani Tiffany Case'in ırzına geçmişler. Kız o sıralarda on altı yaşlarındaymış. O günden sonra bir daha erkeklerle arkadaşlık etmemiş. Annesi ölünce de kendini gangsterlerin dünyasında bulmuş. Seraffimo kızın o güne dek kimseyle yatmadığını öğrenince bayağı heyecanlanmış. Ona Las Vegas'daki Tiara Bar'da iş vermiş. Tiffany iki yıldır orada çalışıyor. Ama iyi bir kız.

Bond bir an Tiffany'yi ilk gördüğü günü hatırladı. Onun aynadan kendine çevrilmiş huysuz bakışlarını düşündü. Kısaca:

—Benim hoşuma gidiyor, dedi.

Ronald onu dalgın dalgın süzdü.

—Eh, artık gitsek iyi olacak, dedi Bond.

Birlikte çıktılar. Ronald onun kolunu tuttu.

—Yalnız sana bir şey söyleyeceğim, James. Amerikan gangsterleri hiç kimseye benzemez. Kendini iyi kolla. Seni hep iki ayağının üstünde görmek istiyorum, dedi. Morg masasında değil..

IX. BÖLÜM

ACI ŞAMPANYA

Tiffany Case çok normal bir sesle:

—Seninle yatağa gitmeyeceğim, dedi. Onun için beni sarhoş etmek için boşuna para harcama. Yalnız bir kadeh içeceğim. O votka martinleri de boşuna ısmarladığını şimdiden söyleyeyim.

Bond bir kahkaha attı.

—Henüz yemeğimizi yemedik. Istakozla beyaz Ren şarabı getirtelim diyecektim. Belki o zaman düşünceni değiştirirsin.

Tiffany:

—Beni dinle Bond, dedi. Bir erkekle yatağa girmem için mayonezli ıstakozdan daha iyisini yemek gerekir. Hem madem sen ısmarlıyorsun, havyar, İngiliz kotleti ve pembe şampanya isterim. (Birden eğildi ve Bond'un elini tuttu.) Beni affet! Az önce hesap için söylediklerim doğru değildi. Bu yemek benden. Yalnız senin kadar yakışıklı bir İngilize ilk kez rastladığımı itiraf edebilirim.

Bond onun gözlerinin içine bakarak gülüm-

sedi. İlk kez ona küçük ismiyle hitap etti.

—Saçmalama Tiffany, dedi. Bu geceyi dört gözle bekliyordum. Hesap için yeterli param var, merak etme. Bay Tray bu sabah bana borcunu ödedi.

Belalı Tray'in adı geçer geçmez genç kızın hali değişmişti. Sert bir sesle:

—O para da bu geceye yeter, dedi.

Garson martinileri getirdi. Bond:

—Yaptığımız işin başarısına içmedik, dedi.

Tiffany alaycı bir ifadeyle gülümsedi ve martinisinin yarısını bir dikişte içti. Sonra:

—Şimdi bunları bırak da bana elbisem için iltifat etsene.

Bond gülümsedi.

—Bu gece New York'ta senden güzel bir elmas kaçakçısı olamaz. Yarın kiminle birlikte mal kaçıracaksın acaba?

Tiffany üçüncü martinisini aldı, ona baktı. Ağır ağır içkisini içti. Paketinden bir sigara aldı, gözlerini kısarak Bond'a baktı.

—Hoşuma gidiyorsun, dedi. Yalnız sakın acele etme. Bana nazik davran, çünkü daha fazla incinmek istemiyorum. (Sonra normal bir sesle devam etti.) Yarın mı ne yapıyorum. Doğruca Las Vegas'a gideceğim. Sen ne yapıyorsun yarın?

O sırada garson havyarı getirdi. Bond hemen cevap vermedi. Geriye yaslandı. Şampanyalar gelmişti. Bond tattı. Şampanya buz gibi soğuktu ve hafif bir çilek tadı vardı. Tek kelimeyle nefisti. Sonra:

—Yarın Sarratoga'ya gidiyorum. Bir ata para yatıracağım, dedi. Bond.

Tiffany Case suratını ekşitti.

—Herhalde şikeli bir yarıştır.

Şampanyasından bir, iki yudum aldı. Davranışları yine değişmişti. Omuzlarını silkti. Kayıtsızca:

—Belalı seni çok beğenmiş, dedi. Sana çete hesabına yeni işler verecekmiş.

Bond önündeki şampanyaya baktı. Çok hoşlandığı bu kızı aldatmak zorundaydı.

—Bu güzel işte, dedi. Ama çete dediğin kimler?

Bu soruyu sorarken kayıtsız bir tavır takınmak için sigarasını yakmayı sürdürmüştü. Tiffany'nin kendisini keskin bir bakışla süzdüğünü hissediyordu. Ayağını denk almalıydı. Başını kaldırıp en samimi bakışıyla kıza baktı. Bu bakış Tiffany Case'e güven vermişti.

—Çeteye, Spangle Çetesi derler. Başında iki kardeş var. Las Vegas'da onlardan birinin yani Seraffimo Spangle'in hesabına çalışıyorum. Ötekinin nerede olduğunu bilen yok. Kimileri Avrupa'da olduğunu söylüyor. Sonra ABC diye bilinen biri var. Elmas işleriyle uğraşırken emirleri ondan alıyorum. Seraffimo daha çok kumar ve at yarışlarıyla ilgileniyor. Las Vegas'daki Tiara Oteli'nin de sahibi...

—Sen orada ne yapıyorsun?

—Çalışıyorum işte.

—İşini seviyor musun?

Genç kız bu soruyu çok aptalca bulduğu için yanıtlamadı.

—Sonra bir de Belalı Tray var, diye sürdürdü. Aslında pek kötü bir adam değildir. Randevuevlerini o işletir. Uyuşturucu ve öteki kirli

işlerle uğraşır... (Bond'a bakarken bakışları sertleşti.) Onları beğeneceksin. Sana benziyorlar.

Bond öfkeyle:

—Bırak Tanrı aşkına! dedi. Hayatımızı kazanıyoruz o kadar.

—İnsanın hayatını kazanması için başka yollar da vardır.

—Ne yapalım, sen de onlar hesabına çalışıyorsun.

—Doğru söze ne denir? diye güldü Tiffany.

Aralarındaki buzlar yine çözülmüştü. Tiffany kahvesiyle birlikte nane likörlü bir kokteyl ısmarladı.

Bond da aynı kokteylden istedi. Sonra:

—Ama Tiffany, bu elmas işi kolay ve paralı bir işe benziyor. Neden birkaç sefer daha yapmayayım?

—Bu teklifi bir de ABC'ye yap, bakalım ne diyecek? Bir kuryeyi bir kereden fazla dünyada kullanmazlar.

—Anlıyorum, dedi, Bond. (Bir yandan da ABC'nin telefon numarasını kızdan nasıl alacağını düşünüyordu.) Bu adamlar her şeyi inceden inceye hesaplıyorlar, anlaşılan.

Kız hemen:

—Şimdi doğru konuştun işte, dedi.

Konu artık canını sıkmaya başlamıştı. Bond kızın içkinin etkisiyle dertlenmeye başladığını farketmişti.

—Başka bir yere gidelim mi?

Tiffany suratını buruşturdu.

—İstemez. Beni evime götür. Şurada doğru dürüst bir yemek yiyelim dedik, o lanet olası gangsterlerden başka konuşacak bir şey bula-

madın.

Bond hesabı ödedi. Taksiye binerlerken Tiffany:

—Ben de Astor'da kalıyorum, dedi.

Koltuğun kenarına büzüldü, konuşmadan neonları izlemeye başladı. Bond içinden bu mesleğe sövüp sayıyordu. Otelin önünde genç kızın taksiden inmesine yardım etti. Tiffany arkasını dönerek bekledi. Sonra kavga etmiş evli çiftler gibi konuşmadan asık yüzle merdivenleri çıktılar.

Odalarının anahtarlarını alıp önce Tiffany' nin katına çıktıklarında Bond'un asansörden inmesine Tiffany bir şey demedi. Kapısına gelince eğilip anahtarıyla açtı. Sonra kapının önünde döndü:

—Bana bak Bond denilen herif...

Çok sert bir çıkış yapmaya hazırlanıyordu, ama bir an durakladı. Dimdik onun gözlerinin içine baktı. O zaman Bond onun kirpiklerinin yaşlı olduğunu gördü. Tiffany birdenbire bir kolunu boynuna doladı, sonra derin bir şefkatle çılgın gibi uzun uzun dudaklarından öptü.

Fakat tam Bond'un kolu beline sarıldığında Tiffany kaskatı kesildi. Sihir bozulmuştu. Genç kız elini kapı tokmağına koydu ve dönüp baktı. Gözlerinde yine o huysuz bakışlar belirmişti. Öfkeyle:

—Bana yaklaşma, dedi.

Sonra hırsla kapıyı Bond'un yüzüne kapatıp içerden kilitledi.

X. BÖLÜM

UTANGAÇ TEBESSÜM

Ronald ile birlikte Sarratoga'ya geldiğinde Bond'un ilk dikkatini çeken yemyeşil ağaçlar oldu. Burası Bond'un görmüş olduğu ılıca kentlerinin karışımı bir yerdi. Bond atlara fazla ilgi göstermediği halde, hipodromlarla birlikte onların yarattıkları coşkulu havadan hoşlandığını farketti. Ronald ile otelde ayrı odalara yerleştiler.

Bond ertesi sabah erkenden kalktı, tıraş oldu ve giyindi. Ronald ile birlikte hipodroma atların çalıştırıldıkları yere gittiler. Ronald:

—Son antrenman için atları çalıştırıyorlar, dedi. Bu son antrenmanda atların sahipleri de bulunur.

Sonra pisti çeviren korkuluğa yasladılar. Aynı anda sol taraftaki ağaçların arasından üç adam çıktı. İçlerinden biri alnı ve dört ayak bileği beyaz, doru bir atı dizginlerinden çekmiş götürüyordu. Ronald hemen:

—O tarafa bakma, dedi. Utangaç Tebessüm geliyor. Anlaşılan pistte dört tur yapacak. Şimdi

bak.

Bond döndü. Pistin öteki tarafında rüzgâr gibi koşan doru bir at şimdi onlara doğru yaklaşıyordu. Sırf adale kesilmiş at önünden ok gibi geçerken Bond'un bedenine elektrik akımı yayılır gibi oldu. Ronald Bond'un koluna dokundu. Ağır ağır korkuluktan uzaklaştılar. Arabalarına doğru yürümeye başladılar. Ronald:

—At rüzgâr gibi. Gerçek Utangaç Tebessüm'den de hızlı koşuyor. Sahiplerini de tribünde gördün mü? Şimdi gidip atın cokeyiyle konuşacağım. Bakalım Bay Bell faul yaparak yarışı kaybetmek için ne kadar ücret isteyecek?

Bond iyi bir kahvaltı ettikten ve Ronald'ın gevezeliklerini dinledikten sonra öğleden önceki saatlerini tembel tembel dolaşarak geçirdi. Sonra yarış yerine gidip atları izlemeye başladı. Bir an arka sırasında bir kıpırdanma oldu. Ronald Bond'a doğru eğilerek kulağına:

—İşi başardım. Otuz bin dolara mal oldu, ama cokeyle anlaştım. Tanrım, ne büyük şenlik olacak! Yarın sabah görüşürüz, diye fısıldadı.

Bond Ronald'a bakmaksızın bir süre daha çevresini izledi. Sonra kalkıp ağaçlar arasından moteline doğru yürürken içinden "Şıngırmıngır Bell" denilen cokeye acıdı. Çok tehlikeli bir oyun oynuyordu. O zavallı Utangaç Tebessüm de yarışı kazanması kesin olduğu halde oyuna getirilecekti.

*

* *

Bond tribünde oldukça yukarlarda bir yere oturmuş, kiraladığı bir dürbünle Utangaç Tebessüm'ün sahibinin pavurya yiyişini izli-

yordu. Gangster Bond'un oturduğu setin aşağısında açıkhava lokantasında karnını doyuruyordu. Utangaç Tebessüm'ün sahibi Pisarro filmlerdeki gangsterlere benziyordu. Dazlak kafalı, küçük hain gözlü biriydi. Yarışın başlamasına bir çeyrek kalmıştı. Bond arkasına yaslanıp bir sigara yaktı. Ronald'ın kendisine söz ettiği numarayı cokeyin yapıp yapamayacağını düşünmeye başladı. Pisarro cokey Bell'e yarışı kazandığı takdirde on bin dolar. teklif etmişti. Ama Ronald adama faulle yarışı kaybetmeyi kabul ederse hemen 10.000 dolar verecek ve yarıştan sonra da 20.000 ödeyecekti.

Bell de buna razı olmuştu. Hem de bir an bile duraksamadan. Paranın üstünün yani 20.000 doları Acme Kükürtlü Ilıcaları'nda ödenmesini istemişti. Kilo vermek için her gece çamur banyosu yapmaya oraya gidiyordu. Yarışların ertesi günü saat altıda orada olacaktı. Ronald paranın ödeneceği sözünü vermişti. Şimdi para Bond'un cebindeydi. Acme Ilıcaları'na gidip parayı bizzat vermeyi Bond istemeye istemeye kabul etmişti.

Acaba bu tehlikeli oyun başarılı olacak mıydı? Bond elinde olmadan heyecanlanmaya başlamıştı. Beş dakika kalmıştı. Bond dürbününü skor levhasına çevirdi. Bir numarada "Yine Gel" vardı. İkinci favori "Haydi Yavrum" du. Gişelerin kapanmasına bir dakika kala "Utangaç Tebessüm" üstüne binlerce dolar yatırılacaktı.

Birdenbire skor levhasının ışıkları hareketlendi. Utangaç Tebessüm'ün kazanma olasılığının 15'de 1 olduğunu gösteren sayılar azalmaya

başladı.14...13...12...9...7...2... 1. Sonra gişelerin kapandığını belirten sinyal yanıp söndü. Amerika'nın her tarafından telgraflarla Utangaç Tebessüm'e gangsterler kimbilir ne kadar para yatırmışlardı?

Bir çan çaldı. Kalabalık kaynaştı. Sinirler gerilmişti. Sonra atlar rüzgâr gibi kapalı tribünün önünden yerden toz toprak kaldırarak geçtiler. Bond ilk şaşkınlığı geçince 10 numaranın başta gittiğini gördü. Bond sıkıntıdan yüzünden terlerin süzüldüğünü hissediyordu.

Şimdi 5 numara bir boy farkla önden gidiyordu. Yoksa yarışı kimsenin şans tanımadığı bu bilinmeyen at mı kazanacaktı? Fakat az sonra 1 ve 3 numaralar ona yetiştiler. 10 numara ise en öndekilerden yarım boy geride koşuyordu. Önde şimdi yalnızca dört at vardı. Geri kalan atlar üç boy farkla yarışıyorlardı.

Dönemeci aldılar. Şimdi 1 numara başa geçmişti. 10 numara da dördüncüydü ve 3 numarayla başabaş gidiyordu. Her ikisi de rüzgâr gibi 5 numarayı geçtiler, yarım boy öndeki 1 numarayla yarışmaya başladılar. Dönemeci aldılar, kurşun gibi gidiyorlardı. 3 numara önde, Utangaç Tebessüm hemen onun arkasında, 1 numara da bir boy gerideydi. Utangaç Tebessüm öndeki atla aynı hizaya geldi. Şimdi iki at başabaş koşmaya başladılar. Son dönemece yaklaşıyorlardı. Bond soluğunu tuttu. İşte şimdi! 10 numara öne geçmişti.Halk 3 numara favori olduğundan onu desteklemek için bağırmaya başlamıştı. Yine aynı hizaya geldiler. Şimdi Utangaç Tebessüm'ün cokeyi kendisiyle birlikte koşan ata yanaşmaya başlamıştı. İki at her an birbirlerine

yaklaşıyorlardı. Birden 3 numaranın başı ötekinin başının arkasında kayboldu. Sonra Utangaç Tebessüm öne geçti. Haydi Yavrum'un cokeyi de faul yüzünden duraklamak zorunda kaldı ve mahmuzları üstünde birden doğruldu. Bu arada Utangaç Tebessüm bir baş ileriye geçti.

Kalabalıktan öfkeli bir uğultu yükseldi. Bond dürbününü indirdi. Doru at önünden geçerken geriye yaslandı. Haydi Yavrum onun en az beş boy arkasındaydı şimdi.

Kalabalık uğultuyla ayağa kalktı. Bond, "Hiç de kötü numara değildi" diye düşündü. Cokey numarayı ustalıkla becermişti. Bell atını yıldırım hızıyla kırbaçlayarak finiş çizgisini geçti. Yarım boy arkasında Haydi Yavrum bitirdi.

Bir dakika sonra yarışın sonuçları skor levhasında duyuruldu. Islıklarla, yuha seslerinin arkası kesilmiyordu. Atlar yarıştan sonra tartı yerine geliyorlardı. Halk çıldırmış, sanki cokey Bell'in kanına susamış gibiydi. Bell ise pişmiş kelle gibi sırıtarak kırbacını seyise attı, kan ter içinde kalmış atın sırtından kayıp indi.

Birden tribünlerde büyük bir alkış koptu. Skor levhasında Utangaç Tebessüm'ün karşısında itiraz işareti belirmişti. Hoparlörden:

"Lütfen dikkat! 3 numaralı Haydi Yavrum'un cokeyi T. Lucky, 10 numaralı Utangaç Tebessüm'ün cokeyi T. Bell hakkında itirazda bulunmuştur. Biletlerinizi yırtmayın!"

Bond mendilini çıkarıp ellerinin terini sildi. Başta Pisarro olmak üzere çetenin adamları kimbilir şimdi nasıl kuduruyorlardı?

Sonra yine hoparlörden bir anons duyuldu:

"Lütfen dikkat! Son yarışta koşan 10 numaralı Utangaç Tebessüm hakem heyeti tarafından yarış dışı bırakılmıştır. Yerine 3 numaralı Haydi Yavrum birinci ilan edilmiştir!"

Bond kalabalığın uğultusu içinde kalktı, bardan yana yürüdü. Sıra, cokeye parasını ödemeye gelmişti. Önce bir viski yuvarlaması gerekiyordu. Sonra Belalı Tray'e telefon edip parasını alamadığını söyleyerek şikâyet edecekti. Ronald'ın oynadığı oyun gerçekten zevkli olmuştu.

Kalabalığı yararak bara girdi.

XI. BÖLÜM

ÇAMUR BANYOSU

Ilıcalara giden otobüs Bond'u giriş yerinin çakılları üstünde bıraktı. Otobüsten iner inmez keskin bir kükürt kokusu Bond'un midesini altüst etti. Otobüs çekip gitti. Bond şimdi yapayalnız kalmıştı. Binanın kapısıyla pencereleri bir insanın gözleriyle ağzını andırıyor ve sanki kendisini gözetliyormuş gibiydi.

Bond sabırsızlanarak kımıldadı. Sonra çevresine baktı ve çakılların üzerinden yürüyüp ahşap merdiveni çıktı, kapıdan içeri girdi. İçerde resepsiyon masasında soluk benizli bir kadın oturuyordu. Başını yavaşça kaldırdı.

—Ne istediniz?

Bond onu dikkatle süzdü.

—Bir banyo almak istiyorum.

—Çamur banyosu mu, kükürt banyosu mu?

—Çamur.

—Bilet ücreti 15 dolar.

Kadın ona mor bileti uzattı.

—Ne taraftan gideceğim?

—Sağdan. Koridoru izleyin. Kıymetli eşya-

larınızı bize emanet ederseniz daha iyi olur. (Bond'un önüne uzun, beyaz bir zarf sürdü.) Lütfen üstüne isminizi yazar mısınız?

Bond saatiyle ceplerindekini boşaltıp zarfa koyarken genç kadın onu süzüyordu. Cokeye rüşvet olarak vereceği 20.000 dolar gömleğinin cebinde gizliydi. Zarfı kadına verirken o paraları düşünüyordu.

*

* *

Koridorun sonundaki salon çok sıcak, buharlı ve kükürtlüydü. Bellerine havlu dolamış iki genç kenarda masada kâğıt oynuyorlardı. Bond içeri girince biri ona bir anahtar uzattı. Bond anahtarı aldı. Sonra gençlerden biri başıyla içeriyi işaret edip:

—Banyolar orada, dedi.

Sonra yine oyunlarına devam ettiler.

Kapıdan içeri girdiğinde dazlak kafalı, şişman bir zenci yanına geldi.

—Rahatsızlığınız ne bayım?

Bond:

—Hiç, yalnızca çamur banyosu istiyorum, dedi.

Zenci:

—Pekâlâ. Kalbiniz falan hasta değil ya? diye sordu.

—Hayır.

—Peki. Şu tarafa.

Bond zencileri çok severdi. Adamın arkasından yürüdü. Salonda tabut gibi bazı sandıklar vardı. Her tabutun ucundan kan ter içinde bir yüz görünüyordu. Bazılarının başı merakla Bond'a doğru döndü. Açık olan tabutlardan

birine yürüdüler. Bond'un onun içinde yatacağı anlaşılıyordu.

Zenci tabutun içine kirli bir çarşaf serdi. Sonra gidip buhar tüten iki dolu kovayı getirdi. Birini tabutun içine döktü. Soğumaya bıraktı. Öteki müşterilerini dolaşıp soğuk bir havluyla terlerini sildi. Zenci Bond'un tabutunun yanına gidip ısıyı eliyle kontrol etti. Sonra dönüp baş işaretiyle Bond'u çağırdı.

—Buyrun bayım.

Bond adamın önünde çırılçıplak duruyordu.

—Daha önce hiç çamur banyosuna girdiniz mi?

—Hayır.

—Ben de öyle tahmin edip size 40 dereceden fazla hazırlamadım. Şuraya uzanın bakayım.

Bond dikkatle kızgın çamura uzandı. Zenci kovadan avuçlarıyla çamurları alıp vücuduna sürmeye başladı. Çamur koyu çikolata rengi, yumuşacık, ağır ve kaygandı. Ronald'ın kendisine oynadığı oyunu düşünüp güldü. Bütün bunlar onun yüzündendi.

Zenci karşı duvardaki saate baktı.

—Yirmi dakikalık bir banyo, dedi. Nasıl rahat mısınız?

Bond şöyle böyle der gibi homurdandı.

Saat altıyı üç dakika geçe kapı açıldı. Çıplak, sıska bedenli cokey "Şıngırmıngır Bell" içeri girdi. Horoz gibi kendinden emin adımlarla odanın ortasına geldi. Orada bulunan boksör suratlı adam:

—Hoş geldin Bell, dedi. Bugün başına bir iş gelmiş galiba. Çok üzüldüm.

Bell suratını ekşitti.

—O jürideki herifler de aşağılık mahluklar. Haydi Yavrum'a ne diye faul yapayım ben? Yarışı kazanmıştım zaten.

Zenciye seslendi:

—Hey, kara herif! Tam iki kilo düşürteceksin bana. Bir tabak dolusu kızarmış patates yedim, üstüne de koskoca bir biftek...

Zenci onun çelme takmak için uzattığı ayağını aştı ve kıkır kıkır güldü:

—Sen hiç üzülme yavrum. Senin hesabını görmeye hazırım. Hemen geliyorum.

Müstehcen küfürler savuran cokey, Bond'un karşısındaki bir tabuta uzandı. O da kefene sarıldı. Herhalde 50 derecelik bir banyo yapıyordu. Saat 6.15 olmuştu.

Bond gözlerini yumdu. Kimseye çaktırmadan cokeye parayı nasıl verecekti? Banyodan sonraki dinlenme odasında mı? Yoksa dışarı çıkarken koridorda mı? Hayır, otobüs tehlikeliydi. Dışarda onunla birlikte görülmemeliydi.

—Kimse yerinden kıpırdamasın! Sakin olun, rahatınıza bakın! Bunu yaparsanız kimsenin kılına dokunulmayacak.

Sert, korkunç bir ses vermişti bu emri.

Bond'un gözleri faltaşı gibi açıldı, sonra birden odayı dolduran tehlike karşısında bedeni karıncalanmaya başladı.

Yan taraftaki kapı ardına kadar açılmıştı. Kapının ağzında bir adam duruyor, öteki de odaya doğru yürüyordu. İkisi de tabancalıydı. Başlarına gözleri oyulmuş, siyah birer kukuleta geçirmişlerdi.

Salonda sessizlik oldu. Adam Bond ile Bell'in sandıklarına doğru yürüdü. Gözdağı vererek:

—Nerede o cokey? dedi. Cokey Bell! Hangi sandıkta?

Gangster gelip önce Bond'un yüzüne baktı.

Bir an kaskatı kesildi.Gözleri parladı..Sonra sola yürüdü. Cokeyin başına geldi.

Bir an durdu, sonra sandığın üstüne ata biner gibi oturdu. Çakmak çakmak gözlerle cokeyin gözlerinin içine baktı.

—Vay, vay! Bizim Şıngırmıngır Bell'in ta kendisi bu be!

—Ne oluyor?

Cokeyin sesi dehşet içindeydi.

—Bak hele Şıngırmıngırcığıma!

Sesi normal bir tona geldi:

—Ne olabilir ki? Yoksa seni üzen bir şey mi var?

Cokey yutkundu. Öteki sürdürdü:

—Belki Utangaç Tebessüm adında bir atın ismini bile duymadın. Belki de bu at bugünkü yarışta faul yaptığında hipodromda bile değildin.

Adamın sesi sertleşiyordu. Cokey yavaşça ağlamaya başladı.

—Tanrım! Patron o faulü ben yapmadım. Herkesin başına böyle şeyler gelir.

Bond ürperdi.

—Ama dostlarım öyle söylemiyor. Senin gibi usta bir cokeyin bunu bilerek yapacağını söylüyorlar. Odanı araştırıp bir ampulün içine gizlenmiş bin dolar bulmuşlar. Onun nereden geldiğini sormamı istediler.

Cokeyin yüzüne müthiş bir tokat attı. Bell bir çığlık savurdu.

—Öt kerata! Öt, yoksa beynini dağıtacağım.

Bond tabancanın geri çekilen horozunun sesini işitti. Sonra adam ayağa kalktı. Yüzüne doğru eğilip nefretle:

—Son zamanlarda biraz formundan düştün. Dinlenmeye ihtiyacın var. Şöyle, hastane gibi bir yerde...

Adam yavaş yavaş konuşarak kovalara doğru yürüdü. İçi kaynar çamur dolu bir kovayı aldı ve cokeyin başucuna geldi. Bell'in yüzüne baktı.

Bond kaskatı kesilmişti.

—Dediğim gibi Şıngırmıngır. Uzun bir süre dinleneceksin.

Adamın kolu ağır ağır kalkarken yumuşacık sesiyle konuşmaya devam ediyordu. Cokey başına gelecekleri bir anda anlayarak inlemeye başladı.

—Yok! Yapma! Yapma, yapma!

Adamın eğdiği kovadan kaynar çamur cokeyin yüzüne yavaş yavaş akmaya başladı. Sonra adam geri çekildi, boş kovayı zenciye fırlattı.

—Bir numara istemem. Polise bildirmek yok. (Kahkaha attı.) Göz bebekleri pişmeden kurtarın keratayı, iyi olur.

Sonra kapı hızla kapandı. Cokeyin tabutundan anlaşılmayan hırıltılar yükselmeye başladı.

XII. BÖLÜM

"YANLIŞA TAHAMMÜLÜMÜZ YOKTUR"

—Peki sonra ne oldu?

Ronald, Bond'un odasında bir koltuğa kurulmuştu. Bond ise ayakta dolaşıyor, arada bir masanın üstünde duran viski bardağından bir yudum alıyordu.

Bond:

—Sonra kızılca kıyamet koptu, dedi. Oradaki herkes avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı.

—Adamların dikkati çeken bir tarafları var mıydı?

—Kapıda bekleyeni pek göremedim. Daha ufak tefek, daha zayıf yapılıydı. Öteki ise iriyarı, şişmanca bir adamdı. Sert davranıyordu, fakat hareketleri çok ölçülüydü. Kol saati yoktu. Ha evet...

Bond birden hatırladı.

—Sağ elinin başparmağının üstünde büyük bir et beni vardı. Kıpkırmızı bir et beni.

Ronald hemen:

—Wint, dedi. Hemen tanıdım. Ötekinin de

adı Kidd'dir. Her zaman birlikte çalışırlar. Spangle Çetesi'nin en azılı kiralık katilleridir. Wint tam serseridir. Sadist kerata, eziyet etmeye bayılır. Başparmağındaki o et benini de durmadan emer. Yolculuktan çok korkar. Hele uçaktan...Ama karadayken kafası çok iyi çalışır, çelik gibi sinirleri vardı. Kidd ise yakışıklı bir oğlandır. Wint ile yaşadığını sanıyorum. Eşcinseldir. Otuzunda olduğu halde saçları bembeyazdır. Onun için kukuletayla çalışıyorlar. Ben onları polise bildireyim şimdi, dönünce güzel bir akşam yemeği yeriz. Cokey Bell'e de parayı hastaneye göndeririz.

Ronald gidince Bond soyunup yıkandı. Sonra giyinip aşağıya indi. Belalı Tray'e telefon etmek üzere telefon kulübelerinden birine girdi. Hattın öteki ucundan Kambur Tray'in tiz ve sert sesi duyuldu.

—Buyrun, kim arıyor?

—James Bond.

—Evet,ne istiyorsun?

—Utangaç Tebessüm bir kuruş bile getirmedi.

—Biliyorum. Cokey bir itlik yaptı. Ne olmuş yani?

—Paramı istiyorum hepsi bu, dedi Bond.

Öteki uçta bir sessizlik oldu. Sonra Belalı Tray:

—Pekâlâ, yeni baştan başlayacağız. Sana telle bin dolar yollayacağım. Oradan ayrılma, telefon edip ne yapacağını söyleyeceğim. Nerede kalıyorsun? dedi.

Bond adresini verdi. Telefon kapandı. Beş dakika sonra yine telefon çaldı. Tray:

—Sen misin Bond? dedi. Dinle, yarın sabah para elinde olacak. Hemen bir uçağa atlayıp Las Vegas'a git. Orada Tiara Oteli'nde sana yer ayırttım. Perşembe gecesi otelin altındaki büyük kumarhanede salonun tam ortasında ve bara yakın olan 21 masasına otur. Anlaşıldı mı?

—Evet.

—Bin dolara beş kez oyna. Sonra kalk, masayı terket. Beş oyundan fazla oynamak yok, anlaşıldı mı?

—Evet.

—Otel masrafların ödenecek. Sonra bekle, sana yeni talimat vereceğim. Anlaşıldı mı?

Bond onayladı.

—Tamam, dedi Kambur. Kimseyle hiçbir şey konuşma ve sakın bir yanlış yapayım deme. Yanlışa tahammülümüz yoktur. Yarınki gazeteleri okuduğunda hata yapanlara ne yaptığımızı görürsün.

Telefon kapandı.

*

* *

Odasına çıkıp Ronald'ı bekleyen Bond Las Vegas'ı ve Tiffany Case'i bir daha görüp göremeyeceğini düşünüyordu. Ronald içeri girip Bond'a son durum hakkında bilgi verdi. Gangsterlerin hepsi buradan ayrılmışlardı. Olaya FBI el koymuştu. Birlikte çıkıp Sarratoga'nın en lüks lokantasına gittiler. Ronald mayonezli ıstakoz ve martini ısmarladı. Sonra Bond'a:

—Demek Las Vegas'a gidiyorsun, dedi. Ben de orada olacağım. Yalnız sana bir tavsiyem var. Sakın fazla kumar oynayayım deme ve gözünü dört aç. Bu Vegas gazinolarının müthiş numara-

ları vardı. Kumarhaneye girince başını kaldırıp tavana bak. Her ışığın yanında delikler göreceksin. Onlar televizyon alıcısıdır. Her gireni ve krupiyeleri sürekli kontrol ederler. Şüphelendiklerinin hesabını görürler.

Bond gülümsedi.

—Merak etme, dikkat ederim.

*

* *

Bond Las Vegas'da uçaktan inip terminal binasına girerken hava cehennemden farksızdı. Bagajını aldı. Dışarı çıkarken bir ses:

—Tiara Oteli'nde yer ayırtmış olan siz misiniz? diye sordu.

Tıknaz yapılı, iri gözlü bir adam dişlerinin arasında kürdan çiğneyerek ona bakıyordu.

—Evet.

—Peki, buyrun gidelim.

Bond adamın arkasından lüks Chevrolet'ye bindi. Araba hareket etti. Şoför kendisine dikiz aynasından arada bir bakıyordu. Bond başını kaldırıp şoförün kimlik levhasını okudu: Ernie Cureo. No: 2584.

Taksinin içi puro dumanı kokuyordu. Bond camı açtı. Şoför dönüp dostça bir sesle:

—Camı açmayın, Bay Bond! dedi. Araba havalandırmalıdır.

Bond:

—Teşekkürler, dedi. Max Ronald'ın ahbabısınız sanırım...

—Evet. İyi insandır. Size göz kulak olmamı istedi benden. İsterseniz beni bütün gün de kiralayabilirsiniz. O zaman dikkati de çekmez.

—Çok iyi düşünmüşsün, dedi Bond. (Şoförden

hoşlanmıştı.) Kabul, anlaştık.

Otomobil otelin önünde durduğunda Bond çantasına uzandı. Otelin üniformalı kapıcısı kapıyı açtı. Bond arabadan kızgın sıcağa çıktı. Döner kapı Bond'un arkasından kapandığında Seraffimo Spangle denilen gangsterin sarayının soğutulmuş havası onu kucakladı.

XIII. BÖLÜM

TİARA

Bond öğle yemeğini yüzme havuzunun yanındaki lokantada yedikten sonra odasında iyi bir uyku çekti. Uyadığında saat yediydi. Odasındaki ses makinesi her sesi kaydediyordu. Tiffany'yi aradı, bulamadı. Sonra çıktı. Bu arada odasına giren bir komi masanın altındaki teybin bandını değiştirdi.

Bara inen Bond bir votka martini ısmarladı. Barmene:

—Bay Spangle buralarda mı acaba? diye sordu.

Barmen:

—Görmedim, dedi. Ama çoğu kez ilk gösteriden sonra on bir civarında gelir. Tanır mısınız?

—İsmen yalnızca.

Bond hesabını ödedi, ağır ağır 21 oynanan masalara doğru ilerledi. Saat onu beş geçe, beş bin dolarını alacağı masayı buldu. Saatine baktı. Henüz sekiz buçuktu. Yemek salonuna yürüdü.

Ismarladığı nefis yemeği yerken, Bond o gece yapacaklarını düşündü. Yemeği bittiğinde saa-

tine baktı. Tam ondu. Bir sigara yakıp kalktı. Sonra ağır ağır yürüyerek restoranı geçti ve kumar salonuna girdi.

Salonun görünüşü değişmişti. İçersi şimdi daha sakindi. Masalarda üç,beş kumarbazdan başkası kalmamıştı.

Salonda değişen bir şey daha vardı. O da bara en yakın 21 masasının krupiyesiydi. Az önceki ellilik adam gitmiş, yerini Tiffany Case almıştı.

Demek Tiffany'nin Tiara'daki işi buydu. Sonra Bond öteki masalarda da genç ve güzel kızların krupiyelik yaptıklarını gördü.

Saat tam 10.05'de Bond ağır ağır rahat adımlarla masaya yürüdü. Tam Tiffany Case'in karşısına geçip oturdu.

—İyi akşamlar!

—Hoş geldiniz!

Tiffany ona cılız bir tebessümle gülümsedi.

—En çok ne kadar oynayabilirim?

—Bin dolar.

O sırada masaya bakan masa şefi yanlarına gelerek Tiffany'ye:

—Belki beyefendi yeni bir desteyle oynamak ister, dedi.

Elindeki desteyi Tiffany'ye verdi.

*

* *

Yarım saat sonra sürekli kazanarak oynadığı oyunun sonunda dört bin doları olmuştu. Çevresini almış olan meraklılardan biri:

—Vay canına! diye mırıldandı.

Bond dördüncü fişi cebine koyup ayağa kalktı. Sonra Tiffany'ye baktı.

—Teşekkür ederim. Çok güzel kâğıt dağıtıyorsunuz.

Tiffany Case dikkatle Bond'a baktı.

—Yine buyrun! dedi.

Bir saniye kadar bakışları Bond'un gözbebeklerinin derinliklerine gömüldü, sonra genç kız yine gözlerini elindeki iskambil destesine indirdi.

Bond salonda dolaşmaya başladı. Öteki erkeklerin de Tiffany'yi güzel buldukları belli oluyordu. Bir,iki dakika içinde masanın çevresi doluvermişti. Bond bir an kıskançlık hissetti. Bara yürüdü, cebindeki beş bin doların şerefine kendine bir viski söyledi. Gece olaysız bitmişti.

XIV. BÖLÜM

VAGONDA

—İşler nasıl?

Ertesi gece Bond Ernie ile Las Vegas'ın bir banliyösüne doğru ilerliyordu. Bond beklemekten sıkılmış, Ronald'ı telefonla arayarak buluşma önermişti. Şoförün sorusunu:

—Fena değil, diye yanıtladı. Dün gece heriflerin biraz paralarını aldım, o kadar. Ama dostumuzun üzüleceğini hiç sanmıyorum. Duyduğuma göre çok parası varmış.

Ernie Cureo burnundan soludu.

—Orası kesin, dedi. Herifin o kadar çok parası var ki, miyop gözlüğü bile takmıyor. Arabasının ön camını numaralı taktırmış.

Bond güldü.

—Başka nerelere harcıyor parasını Seraffimo?

—Nereye harcamıyor ki...

Şoför daha devam edecekti, ama sustu. Bir süre dikiz aynasına baktıktan sonra:

—İzleniyoruz, dedi. Sakın arkanıza bakmayın. Hem önden hem arkadan iki araba bir süre-

dir bizi izliyor. Arkadaki beyaz Jaguar, öndeki siyah Chevrolet. Şimdi emin olmanız için ben bir numara yapacağım. Arkaya kuşku çekmeden bir göz atarsanız görürsünüz.

Bond "peki" dedi. Ernie Cureo gaza bastı ve kontak anahtarını kapattı. Arabanınegzozu top gibi patlayınca, aynı anda Jaguar'ın içindeki iki adam silahlarına davrandılar. Bond:

—Haklıymışsın Ernie, dedi. Beni buralarda bir yerde indir. Senin başına bir iş gelsin istemem.

Şoförün umurunda değildi.

—Boş ver! dedi. Bana hiçbir şey yapamazlar. Arabamdaki hasarı ödemeye razıysan onlara bir numara yapacağım.

Bond hemen cebinden bir bin dolarlık çıkardı, adamın ön cebine sıkıştırdı.

—Onları atlatırsan bir binlik daha var. Yap bakalım numaranı.

—Öyleyse sıkı tutun ahbap. Şunlara hadlerini bildirelim.

Ernie birden frene bastı. Hemen arkalarındaki Jaguar, taksinin tamponlarına bindirirken müthiş bir maden ve cam şangırtısı işitildi.

Ernie Cureo gaza basıp fırladı. Sonra memnun:

—İşlerini gördük, dedi. Ama öndekileri böyle kolay atlatamayız. Dikkat edin, arabaya yatın. Chevrolet'yi yolun kenarına çekmişler. Ateş edebilirler.

Bond tabancasını kılıfından sıyırdı, eline aldı. Günlerdir beklediği an gelmişti sonunda.

Araba birden ileri fırladı.

Cureobir eliylearabayı,yönetiyor bir yandan

da yolu gözlüyordu.

Chevrolet'nin yanından geçerken iki madeni ses duyuldu. Bir avuç cam Bond'un başına yağdı. Ernie bir küfür savurdu.

—Ateş etme, dedi. Biraz sonra keskin bir virajı alacağım ve gizleneceğim. Orada edersin.

Lastikler gıcırdayarak virajı aldıktan sonra araba durdu, Bond dışarı fırlayıp yol kenarında siper aldı. Chevrolet'nin ışıkları birden yolu aydınlattı. Bond kararını vermişti. Araba kendini toparlayamadan ateş edecekti. Hemen.

Bir el, ardından üç el daha... Yirmi metreden attığı dört kurşun da hedefini bulmuştu. Chevrolet birden yoldan çıktı, bir ağaca çarptı, havaya fırladı, elektrik direğinetosladı ve takla attı. Araba alev almış yanıyordu şimdi. Bond tam o tarafa gidecekti ki, taksiden bir inilti duydu. Ernie Cureo arabanın içinde yığılmıştı. Hemen koşup onu kaldırdı. Soluk alıyordu. Dişleri arasından:

—Oh, Tanrım! dedi. Beni çabuk doktora götürün. Neredeyse Jaguar peşimizden gelir.

Bond onu itip direksiyona geçti.

—Hiç merak etme, seni kurtaracağım, dedi. Arabayı çalıştırdı ve rüzgâr gibi sürmeye başladı. Ernie:

—Daha hızlı, daha hızlı, diyordu durmadan.

Bond:

—Arkamızda bir araba belirdi. Jaguar olabilir, dedi.

—Öyleyse bir yer bulup gizlenmeliyiz hemen. Aklıma bir şey geldi. Buralarda bir yazlık sinema olacak, ona girelim. Farları söndür, yavaşla...

Bond büyük bir sinema perdesinin önünde dizilmiş arabaların arasına girdi, durdu. Sürekli kapıyı gözlüyordu. Birden arabanın yan tarafında bir gölge belirdi. Bond'un yüzüne bir tabanca çevrildi.

—İn bakalım, delikanlı!

Cureo bir hareket yapacak oldu, başına bir tabanca kabzası indi.

Bond dişlerini gıcırdattı. Ceketinin altındaki tüm adaleleri gerildi. Şimşek hızıyla tabancasına el atsa, bir şeyler yapabilir miydi?

Önce kendisine çevrilmiş tabancalardan birine, sonra ötekine göz attı. Herifler tetiğe asılmak için en küçük bir hareketini bekliyorlardı hırsla. Bond durumun lehine olmadığını anlamıştı. Kanı damarlarında durulmaya başladı. Sonra ağır ağır arabadan indi.

Asık suratlı gangster:

—Sinemanın çıkış kapısına doğru yürü, dedi.

Üç adam çabuk adımlarla kapıya yürüdüler. Dağların üstünden yükselen ay, uzun gölgelerini beyaz kumların üstüne düşürüyordu.

*

* *

Beyaz Jaguar kapının dışında bekliyordu. Bond iki gangsterin üstünü arayıp tabancasını almalarına hiç ses çıkarmadı. Sonra şoförün yanına bindi. Asık suratlı:

—Kellenin omuzlarının üstünde kalmasını istiyorsan, numara yapmaya kalkma! dedi.

Bond:

—Bir zamanlar güzel arabaymış bu, dedi. Bu hurdayla nereye gidiyoruz?

Yüzü kemikli, favorili olan şoför:

—Bekle göreceksin, dedi.

Sonra hızla arabayı yola çıkardı, gaza basıp şehrin yolunu tuttular. Las Vegas'ı geçip çölü bölen yoldan dağlara doğru yıldırım gibi yol almaya başladılar. Bond durumu anlamıştı. Spangle Çetesi'nin karargâhı olan Spectreville'e gidiyorlardı.

İki saatlik sürekli yolculuktan sonra Bond arabanın hızının azaldığını hissetti. Spangle ile neler konuşacağını düşünmüştü yol boyunca. Bir dikenli telin çevirdiği kapıya doğru yaklaştılar. Şoför arabadan inmeden sarktı, tabeladaki bir zile bastı. Hoparlörden gelen bir ses:

—Ne var? diye sordu.

Şoför yüksek sesle:

—Biz geldik, dedi. Frasso ile Gonigle.

Ses:

—Peki, dedi ve kapı açıldı.

İçeri girdiler, beton yolda bir süre ilerleyip toprak bir yola daldılar. Epey ilerde, bir demiryolu gözüküyordu. Yanında ışıklarıyla parıldayan küçük bir kasaba vardı. Kurşuni ahşap evlerden birinin önünde durdular. Burası eski kovboy filmlerindeki kasabaları anımsatıyordu. Şoför:

—İn aşağı bakalım, hanım evladı! diye homurdandı.

Üç adam boş caddeye çıktılar. Kapısı açık bara doğru Bond'u itelediler. Bond birden dikleşti. Şimdi sırasıydı işte! Gonigle tam önündeydi. Elleri uzandığı gibi Gonigle'ı dirseklerinden yakaladı, adamı havaya kaldırıp döndü, kapıdan girmeye çalışan Frasso'nun

üzerine fırlattı. İkisi birbiriyle çarpışıp kapıdan fırlarken salaş bar sarsıldı.

Gonigle fişek gibi içeri daldı. Ardından Frasso. Üç adam kıyasıya dövüşmeye başlamışlardı şimdi.

—Kesin kavgayı!

Bir kız sesiydi ve barın tarafından geliyordu.

Bond başını sallayarak yavaş yavaş bara doğru döndü. Bara dört kişi girmiş ve tezgâha yaslanmışlardı. Bond onların ne zamandan beri orada durduklarını bilmiyordu.

Bay Spangle gümüş mahmuzlu pırıl pırıl çizmeleriyle tam bir kovboy kıyafeti giymişti. İri başını hafifçe ileri uzatmıştı ve gözleri buz gibi soğuk, vahşi bir çizgi halindeydi.

Bay Spangle'in sağında Tiffany Case duruyordu. Ellerini kalçalarına dayamıştı. Altın rengindeki elbisesiyle tıpkı kovboy filmlerindeki artistlere benziyordu. Ayakta kımıldamadan duruyor, Bond'u gözetliyordu. Gözleri ışıl ışıldı. Dolgun kırmızı dudakları hafifçe aralanmış, bir dakika önce öpülmüş gibi soluk soluğaydı.

Bond ağır ağır cebinden bir mendil çıkardı, yüzünü sildi. Kavgada yediği yumruklardan hafif sarhoş gibiydi. Sessizliği Bay Spangle bozdu.

—Getirin onu buraya!

Bay Spangle salondan çıkarken ahşap zemin üstünde mahmuz şıngırtısı duyuldu. Kız da Bond'u uyarır gibi baktı ve Spangle'in arkasından çıktı. İki goril Bond'un yanına ilerlediler. İriyarı olanı:

—Patronun dediğini işittin, dedi.

Bond ağır ağır kızın arkasından yürüdü. İki adam da peşinden geldiler. Barın arkasındaki kapıdan çıkınca, Bond kendini bir tren istasyonunda buldu. Ve gördüğü şey karşısında donup kaldı.

Önünde duran tren belki de dünyanın en güzel treniydi. Eski fenerleri yanıyor, madeni gövdesini pırıl pırıl parlatıyordu. Hemen ardında, şahane bir yataklı vagon bağlıydı. Gangsterlerden biri:

—Herhalde ömründe böyle bir şey görmedin, hanım evladı, dedi. Yürü bakalım!

Bond ağır ağır yürüdü. Vagonun platformuna çıktı. Hayatında ilk kez milyarder olmanın ne demek olduğunu anlıyordu. Bu Spangle denilen adam da zevk sahibiydi doğrusu.

Salon çok lükstü. En uçta Bay Spangle duruyordu. Altın yaldızlı şömineye sırtını vermişti. Hemen yanındaki yazı masasının başında da Tiffany Case kırmızı bir deri koltukta dimdik oturuyordu. Sinirli görünüyordu.

Bond birkaç adım atarak rahat bir koltuğa yürüdü. Koltuğa kurulup sigara tabakasından bir sigara çıkardı. Yakıp dumanını havaya savurdu.

Bay Spangle'in ağzının tam ortasında yakılmamış bir puro duruyordu. Purosunu dudakları arasından çıkardı.

—Sen burada kal, Wint. Kidd, sen de git demin söylediklerimi yap.

Bond'a döndü.

—Sana gelince, kimsin, nesin ve ne haltlar karıştırıyorsun?

Bond:

—Sohbet edeceksek önce içkiyle başlamak isterim, dedi.

Spangle ona buz gibi baktı.

—Şuna bir içki getir, Wint.

Bond başını yarım çevirdi:

—Viski olsun, ama suyla, dedi. Yarı yarıya.

Wint öfkeyle homurdandı ve içki dolabına yürüdü.

İçkisi geldi. Bir yudum aldı. İçki sert ve nefisti. Bir yudum daha aldı. Sonra bardağı masaya koydu. Tekrar başını kaldırıp Spangle'in sert yüzüne baktı. Rahatça:

—İtelenip kakılmaktan hiç hoşlanmam, dedi.

Bay Spangle:

—İşi kavramıyorsun ahbap, dedi. Sana durumu açıklasam iyi olacak galiba. Dün Londra'dan şifreli bir telgraf aldım.

Elini siyah kovboy gömleğinin göğüs cebine attı, gözlerini Bond'dan ayırmadan ağır ağır bir kâğıt parçası çıkardı. Bond onun kötü, hem de çok kötü bir haber olduğunu hissetmişti. Bay Spangle:

—Bu Londra'daki çok iyi bir dosttan geliyor, dedi. (Gözlerini kâğıda eğdi ve sert bir sesle ekledi.) Telgrafı okuyorum. 'KURYEMİZ PETER FRANKS'IN BİLİNMEYEN BİR NEDENLE POLİS TARAFINDAN TUTUKLANDIĞINI GÜVENİLİR BİR KAYNAKTAN ÖĞRENDİK. NE OLURSA OLSUN YERİNE GELEN KURYEYİ TUTUN. DURUMU ARAŞTIRIN. TEHLİKELİDİR. GEREKİRSE TEMİZLEYİN."

Vagona derin bir sessizlik çöktü. Spangle

gözlerini kaldırıp kinle Bond'a baktı.

—Şimdi öt bakalım, Bay Neyinnesi! Şanslı yılında değilmişsin. Seni Tanrı gelse, artık elimden kurtaramaz...

Bond pusuya düştüğünü anlamıştı. Ama kendisine verilen işi de o anda tamamlamıştı. Kafasında düğümlenen tüm soruların yanıtları açıklanmıştı. İçki bardağını almak için uzandı. Uzun uzun son yudumunu içerken buzlar bardağın içinde tıkırdadı. Bond bardağı bıraktı. Başını kaldırıp Bay Spangle'e baktı.

—Ben bu işi Peter Franks'tan devraldım, dedi. İş onu korkutuyordu, benim de paraya ihtiyacım vardı. Anlaştık.

Spangle cansız bir sesle:

—Bu numaraları yutmam, dedi. Sen ya polissin ya da özel dedektif. Kim olduğunu ortaya çıkaracağım. Kimin hesabına çalıştığını, Acme Ilıcaları'nda o herifin yanında ne aradığını, Pinkerton Bürosu ile ilişkinin mahiyetini öğreneceğim...

Birden öfkeyle Tiffany Case'e döndü:

—Sen de sokak şıfrıntısı, nasıl oldu da bu herife kandın anlamıyorum?

Tiffany Case:

—Yok canım! diye parladı. Bana bu adamı ABC verdi ve ben de kuşkulu bir şey görmedim. Bu adam bana doğruyu söylüyormuş gibi geliyor.

—Biraz sonra anlayacağız, dedi adam.

Bond'un başında bekleyen kukuletalı muhafıza:

—Git Wint ile Kidd'e söyle, buraya gelsinler. Pabuçlarını da unutmasınlar.

Pabuçlar mı?

Bond oturduğu yerde tüm cesaretini toplamaya çalışıyordu. Çok daha ümitsiz tuzaklardan kurtulmuştu. Başını kaldırıp Tiffany Case'e baktı. Kız başını önüne eğmiş, dikkatle tırnaklarına bakıyordu.

Bond arkadan iki kişinin yaklaştığını duydu. Bay Spangle:

—Onu perona çıkarın, dedi. Brooklyn usulü çiğneyin. Ölür diye endişelenmeyin. Pestili çıkana kadar dayanır...

—Peki patron!

Bu ses Wint'in sesiydi.

İki kukuletalı adam gelip Bond'un karşısına oturdular. Sonra ellerindeki ağır kramponlu futbol ayakkabılarını yere bırakıp pabuçlarının bağlarını çözmeye başladılar.

XV. BÖLÜM

ALEVLERLE AYDINLANAN GECE

—James! Ne olur aç gözlerini James!

Tiffany Case dudaklarını Bond'un kulağından çekti, kan içindeki kolunu çimdikledi. Nihayet, Bond'un şişmiş gözkapakları aralandı. Genç adam üstünde yatmakta olduğu tahta perondan başını kaldırdı, insanın kemiklerini sızlatan bir iç çekti.

Genç kız yine bayılmaması için dehşet içinde hızla kolunu çekti. Bond onun ne yapmak istediğini anlamıştı. Yüzüstü döndü. Doğrulmaya çalıştı. Başı yaralı bir hayvanınki gibi yere sarkıyordu.

—Yürüyebilir misin?

—Bekle biraz.

Çatlak ve yaralı dudaklarından boğuk bir fısıltı gibi çıkan sesi Bond'un kendisine bile çok yabancı gelmişti. Sesi tanınmayacak haldeydi. Belki de Tiffany ne dediğini anlamamıştı.

—Bekle biraz, diye tekrarlayarak bedeninin geri kalan parçalarını düşünmeye başladı.

Sağlam kalanlar elleriyle ayaklarıydı. Başını

oynatabiliyor, gözleri de görebiliyordu. Bu kadarı yeterdi. Yaşıyordu, ama parmağını bile kıpırdatamıyordu. İradesi sıfıra inmişti. Tek istediği başını oraya koyup uyumaktan ibaretti. Ölse de umurunda değildi. Her yanını kaplamış acıları hafifletmek, kendisini peronda çiğneyen dört ayağın ve durmadan küfreden kukuletalı iki adamın görüntüsünü hafızasından yok etmek için her şeye razıydı.

İlk adamla Spangle'i hatırlayınca, birden Bond'a müthiş bir yaşama iradesi hakim oldu.

—Pekâlâ, dedi.

Sonra Tiffany Case söylediğini anlayabilsin diye bir kez daha "Pekâlâ" dedi.

Kız:

—İstasyonun bekleme odasındayız, diye fısıldadı. Kapıdan çıkıp sola yürümemiz gerekiyor. Beni işitiyor musun, James?

Uzandı, eliyle Bond'un alnına yapışmış terli saçlarını geriye itti. Bond:

—Sürünerek gidebilirim ancak, dedi. Seni izlerim.

Tiffany doğruldu, kapıyı iterek açtı. Bond dişlerini sıkarak sürüne sürüne salondan çıktı. Orada, futbol ayakkabılarıyla çiğneyenlerin kendisinden akıttıkları kanları görünce hırs ve intikam isteği ona büyük bir güç verdi ve sallanarak ayağa kalktı. Sonra Tiffany Case'in beline dolanmasıyla sendeleyerek peronun sonuna doğru yürüdü. Eğimli bir yoldan rayların üstüne indiler.

Tren yolu kenarındaki yan hat üstünde duran otorayı görünce Bond heyecanla sordu:

—Şunun deposunda benzin var mı?

Tiffany:

—Az önce doldurdum. Bunu ben çalıştırabilirim. Çabuk bin.

Bond:

—Yaman kızmışsın! Ama motoru çok gürültü yapar. Bekle aklıma bir şey geldi. Kibritin var mı?dedi.

Bond sevincinden bütün bedenini paralayan acısını bile unutmuştu. Kız pantolonunun cebinden bir çakmak çıkardı ve uzattı:

—Ne yapacaksın?

Bond cevap vermedi. Kenarda duran benzin bidonlarına yürüdü. Ağızlarını açıp ahşap perona döktü ve Tiffany'nin yanına döndü.

—Çalıştır şimdi! dedi.

Müthiş bir acıyla raylara eğilip yerden buruşmuş bir gazete kâğıdı aldı. O sırada motorun gürültüsü duyuldu.

Bond çakmağı çaktı, kâğıt parçası alev aldı. Var gücüyle ileriye fırlattı. Birden cayırtıyla tutuşan benzin neredeyse onu da yutuyordu. Tiffany el frenini bıraktı. Sonra raylar üstünde uçar gibi gitmeye başladılar.

Rayların ek yerlerinde otorayın her sarsılışında Bond'un bedeni kemiklerine kadar acıyla sızlıyordu. Ah, şu alevler o Wint ile Kidd'i yataklarında yakalasa da yanıp kül olsalar! Ay ufka çok yaklaşmıştı. Acaba saat kaçtı. Dört falan mıydı? Bond hafifçe doğruldu, Tiffany'nin yanıbaşına oturdu. Sonra kolunu genç kızın omuzlarına doladı. Tiffany başını çevirip onun gözlerinin içine bakarak gülümsedi. Motor gürültüsünü bastırarak:

—Müthiş bir ayrılış oldu, dedi. Nasılsın?

(Onun yaralı bereli yüzünü inceledi.) Çok kötü görünüyorsun.

—Hiç bir yerimde kırık yok, dedi Bond acıyla sırıtarak. Tekme yemek, kurşun yemekten daha iyi ne de olsa.

Kızın yüzü buruştu.

—Ne yazık ki, hiçbir şey yapamadım. Spangle yanıbaşımdaydı ve gözlerini bir an bile üstümden ayırmıyordu. Sonra Wint ile Kidd seni bağlayıp bekleme salonuna koydular. Herkes yattı. Ben de bir saat bekledim ve işe koyuldum.

Bond onun omzuna doladığı kolunu sıktı.

—Şu acılarım geçsin, sana daha iyi teşekkür edeceğim. İyi ama sen ne olacaksın şimdi? Bizi yakalarlarsa başın belaya girer. Sonra o iki adam, Wint ile Kidd kim?

Genç kız yan yan onun alayla kıvrılmış şiş dudaklarına baktı.

—O ikisini kukuletasız hiç görmedim. Söylendiğine göre Detroit'ten gelmişler. Mor Çete' nin adamlarıymışlar. İkisi de azılı birer katil. Şimdi hepsi peşimize düşerler. Hem, sen benim için üzülme...

Başını çevirip yine Bond'a baktı. Gözleri ışıl ışıl, bakışları mutluydu.

—Hemen ilk istasyonda bir araba buluruz, sınırı geçip California'ya gideriz. Yanımda bol para var. Seni bir doktora götürelim. Bir banyo yapıp temiz şeyler giyersin. Tabancan bende.

Tiffany Case bluzunun düğmesini çözüp pantolonunun beline soktuğu tabancayı çıkardı, Bond'a verdi.

Bond Beretta'yı aldı. Ceketinin sırtında olmadığını ilk kez o zaman farketti. Pantolonunun cebine baktı. Pasaportu ile cüzdanı duruyordu. Sigara tabakasının ise yerinde yeller esiyordu.

Yola çıkalı bir saat olmuştu ki, Bond bir vınlama sesiyle kaskatı kesildi. Omzu üstünden geri baktı. Bulundukları yerle cayır cayır yanan eski istasyonun arasında küçük bir ışık gördü.

Bond'un saçları dimdik oldu.

—Arkamızda bir şey görüyor musun?

Tiffany başını çevirdi. Sonra cevap vermeden otorayı yavaşlattı. Şimdi sessizce yol alıyorlardı. İkisi de kulak kabartmışlardı. Evet. Duydukları vınlama sesi raydan geliyordu. Tiffany tok bir sesle:

—Spangle'in treni geliyor.

Makineyi yeniden hızlandırdı.

Bond:

—Lokomotif ne kadar hızla gider? diye sordu.

—Saatte doksan kilometreye yakın.

—İlk istasyona ne kadar var?

—Kırk beş kilometre kadar.

Bond birkaç dakika düşündü.

—Lokomotif bize yetişmeden kasabaya varamayız herhalde. Otorayı biraz daha hızlı süremez misin?

Tiffany dişlerini gıcırdatarak:

—İmkânsız, dedi.

—Neyse merak etme. Sen devam et.

On beş dakika hiç konuşmadan yol aldılar. Gerilerindeki tren gittikçe yaklaşıyordu. Aralarında sekiz kilometre kadar bir uzaklık kalmıştı. Bond birdenbire Tiffany'ye döndü.

—Benzinimiz yeter mi dersin?

—Yeter, depoyu doldurmuştum çünkü.

Fakat daha sözünü bitirir bitirmez küçük motor teklemeye başladı.

Bond hiçbir şey söylemedi. Tiffany kaskatı kesilmişti. Bond'un sıkıntıdan avuçlarının içi sırılsıklam olmuştu. Tiffany motoru hafifletti. Sonra yine gaza bastı. Yalvarırcasına:

—Oh Tanrım! Motorcuğum, ne olursun durma, diye mırıldandı. Güzel motorum, cici motorum ne olur durma. Yürü.

Pıt...pıt... pıt... Tıss. Pıt. Hıssssss!..

Birdenbire motor durdu. Son hızlarıyla biraz daha rayların üstünde kaymaya devam ettiler.

Bond kilometre kadranına baktı. Hızları kırka düşmüştü.Otuz...yirmi beş...on...Otoray durdu.

Bond okkalı bir küfür savurarak indi, demiryolunun öteki tarafına geçti. Benzin deposuna baktı, bir damla benzin kalmamıştı.

—Bu iş burada biter, dedi. Şimdi kafayı çalıştırıp buradan kurtulmanın bir yolunu bulalım.

Çevresine bir göz gezdirdi. Sol taraf dümdüzdü. Sağda ise, yarım kilometre ilerde dağlar başlıyordu. Dağlara kaçıp gizlenebilirlerdi. En iyi kurtuluş çaresi bu gibiydi. Ayaklarının altındaki zemin yaklaşan trenin etkisiyle titremeye başlamıştı. Bond, üstündeki feneriyle tek gözlü canavara benzeyen trene doğru baktı. Ne kadar uzaklıktaydı? En fazla üç kilometre... Acaba Spangle raylar üstündeki otorayı zamanında görüp treni durdurabilir miydi?

—Çabuk ol Tiffany, tepelere kaçmalıyız,

diye seslendi Bond.

Fakat yanıt alamadı. Tiffany otorayda yoktu. Sendeleyerek otorayı dolandı. Tiffany ilerde demiryolu boyunca koşarak geliyordu. Soluk soluğa Bond'un yanında durdu.

—Az ilerde demiryolundan bir hat ayrılıyor, diye soludu. Otorayı oraya kadar itebilirsek belki Spangle bizi görmeden geçip gider.

Bond yavaşça:

—Bu çok iyi, dedi. Aklıma bir fikir daha geldi. Bana yardım et.

Sonra eğildi, acıyla dişlerini gıcırdatarak otorayı itmeye koyuldu.

Otoray kaymaya başladı. Demiryolunun ikiye ayrıldığı makası geçtiler. Tiffany:

—Şimdi ne olacak? dedi.

—Gel benimle, dedi Bond.

Paslı makasa kadar koştular.

—Treni ana hattan ayırıp yan hatta sokacağız.

Tiffany hayranlıkla:

—Oh, Tanrım, harika bir şey bu! dedi.

İkisi birden makasa asıldılar. Raylar elli yıldan beri yapışık olduğu yerde ağır ağır birbirinden ayrılmaya başladılar. Milim milim aralandılar. Bond bütün gücüyle makasa asılırken bedeni sancılar içinde kıvranıyordu.

Nihayet makas, hattı öteki raya bağladı. Bond başını öne eğerek yere çömeldi. Başı dönüyor, gözleri kararıyordu. Bayılmak üzereydi.

Sonra birden yere yığıldı. Tiffany koluna yapışıp onu var gücüyle çekmeye başladı. Bond sendeleyerek yine ayağa kalktı, tökezlenerek otorayın yanına geldi, tabancasını çekti ve baca-

sından volkan gibi duman ve alev püsküren dev trenin yaklaşan ışıklarına bakıp gözlerini kıstı.

Tanrım, ne korkunç bir canavara benziyordu bu lokomotif! Acaba gerçekten virajı alıp öteki hatta sapacak mıydı? Yoksa o hızla yine aynı hattı izleyip kendilerini çiğneyerek geçecek miydi?

Tren hızla yaklaşıyordu.

Bond'un yanıbaşında yere bir şey saplandı. Aynı anda trenin arkasındaki vagonun penceresinde bir şey yanıp söndü.

Sonra yine bir kurşun vınlayarak Bond'un yanından geçti. Bond hâlâ ateş etmiyordu. Yalnız dört kurşunu vardı. Onları da ne zaman kullanacağını çok iyi biliyordu.

Rüzgâr gibi gelen dev lokomotif yirmi metre ilerdeki makasta gök gürültüsüne benzeyen bir sesle yan hatta saptı. Bir seksen boyundaki tekerlekler vınlayarak virajı alırken korkunç bir madeni ses duyuldu. Dev makine ileri fırladı. Bond lokomotifin içinde Spangle'i gördü. Dengesini kaybetmiş kollarını açarak tutunmaya çalışıyordu. Bir eliyle de treni durduracak kolu itmeye çalışıyordu.

Bond'un tabancası dört kez patladı. Spangle'in bembeyaz yüzü birden sarsılarak geriye gitti. Lokomotif bütün hızıyla gecenin karanlığı içinde dağlara doğru ilerlemeye başladı.

Bond Beretta'yı ağır ağır pantolonunun kemerine soktu, sonra Spangle'e mezar olacak trene bakmaya başladı.

Tiffany de koşarak yanınageldi. Tren birden

dönerek bir kayanın ardında kaybolurken Tiffany sıkı sıkıya Bond'un koluna yapıştı. Tren büyük bir granit duvara doğru son hızla ilerliyordu.

Birdenbire korkunç bir gürültüyle birlikte göğe doğru alevler yükseldi. Sonra ayaklarının altındaki toprak sarsılmaya başladı. Müthiş bir uğultuyla kulakları sağır gibi oldu. Lokomotif olanca hızıyla dağa çarpmış ve patlamıştı.

Sonra gürültü dindi, derin bir sessizlik çöktü çevreye.

Bond uykudan uyanıyormuş gibi derin bir göğüs geçirdi. Spangle'lerden biri öteki dünyayı boylamıştı. Tiffany telaşla:

—Hemen buradan uzaklaşmalıyız, dedi.

Bond, içinde bir ferahlama hissederken tüm bedeninin yeniden ağrımaya başladığını farketti. Kısaca:

—Evet, dedi.

Sarhoş gibiydi, kendine hakim olabileceği kuşkuluydu.

—Yola kadar yürümemiz gerekiyor. Çok zor olacak, ama bir deneyelim.

Üç kilometrelik düzlüğü geçmek tam bir saatlerini aldı. Bond asfaltın kenarındaki hendeğe yığıldığında kendinden geçmiş sayıklıyordu.

Tiffany oturmuş, onun başını kucağına almış tatlı tatlı bir şeyler söylüyor, gömleğinin ucuyla terini siliyordu.

*

* *

Bir saat sonra Tiffany ayağa fırladı. Karayoluna çıkarak tam yolun ortasında durdu. Çok uzaklardaki Las Vegas vadisini gizleyen sabah

sisi içinde siyah bir araba belirmişti.

Araba geldi, geldi, sonra yavaşlayarak genç kızın önünde durdu. Saman renkli dağınık saçların altında kartal bakışlı bir yüz spor arabanın penceresinden uzandı. Kurşuni keskin bakışlı gözler genç kızı tepeden aşağı süzdü. Sonra yabancı yolun kenarında tozlar içinde kımıldamadan yatan adama baktı, bakışlarını tekrar genç kıza çevirdi.

Sonunda şoför Teksaslı şivesiyle dostça konuşmaya başladı:

—Adım Max Ronald, bayan. Emrinizdeyim. Böyle güzel bir sabahta size nasıl bir yardımda bulunabilirim?

XVI. BÖLÜM

AKRABALIK BAŞKA ŞEYDİR...

—Şehre gelince dostum Ernie Cureo'ya telefon ettim. Karısı hastanede olduğunu söyleyince hemen gidip ondan olanları öğrendim. Kasabaya vardığımda gök bir yangının kızıllığıyla aydınlanmıştı. Herhalde Bay Spangle kuzu falan çeviriyor dedim. Ama kasabada tek bir kişi yoktu. Yalnız bir tek adam gördüm. Ayağı kırılmıştı. Sürünerek oradan uzaklaşmaya çalışıyordu. Gangster Frasso'yu hemen tanıdım. Biraz sıkıştırınca bana olanları anlattı. Hemen yola koyuldum. Tam çölün ortasında yoluma fişek gibi bir kız çıktı. Durdum. İşte şimdi hep birlikteyiz. Şimdi siz anlatın bakalım.

Demek Bond düş görmüyordu. Gerçekten Ronald'ın arabasında yatıyordu. Başı da Tiffany'nin dizindeydi. Direksiyondaki Max Ronald'ın ta kendisiydi.

Bond kımıldadı. Saçlarının arasında Tiffany' nin parmaklarını hissettiği zaman da yaşadığını anladı. Tekrar uzandı. Hiç konuşmadı, şimdi her saniyenin değerini bilerek nefes alıyor, ikisi-

nin konuşmalarını ve lastiklerin vınlamasını dinliyordu.

Tiffany başlarından geçenleri anlattığında Max Ronald bir ıslık çaldı.

—Bravo, küçük bayan! dedi. İkiniz Spangle Çetesini hallaç pamuğu gibi dağıtmışsınız. Şimdi ne olacak? Ötekiler mutlaka harekete geçerler.

Tiffany:

—Tabii, dedi. Spangle Amerika'nın her yerine kol atmıştır, peşimizi bırakmak istemezler. Şimdi eyalet sınırını ne kadar çabuk geçersek o kadar iyi. Sonra ne yapacağız?

—Şu ana dek işler iyi gitti, dedi Ronald. Şimdi California'da James'i bir doktora gösteririz. Sizi ilk uçakla New York'a, oradan da İngiltere'ye göndermemiz gerekiyor. İngiltere'ye varınca, James orada işleri halleder.

Kız:

—Bence de öyle, dedi. Ama bu Bond kimdir? Ne iş yapıyor? Dedektif falan mı?

Bond Ronald'ın dikkatle:

—Bu sorularınızı en iyisi kendisine sorun, o yanıtlasın küçük hanım, dediğini duydu. Yalnız, sizin yerinizde olsam böyle şeylerle kafamı fazla yormazdım. James sizinle gerektiği biçimde ilgilenir.

Bond bu sözleri duyunca yattığı yerde gülümsedi. Bunu izleyen sessizlik içinde derin, ama huzursuz bir uykuya daldı. Yeniden uyandığında California'ya gitmiş ve kapısında "Otis Fairplay, Doktor" yazılı levha bulunan beyaz bir bahçe kapısının önünde durmuşlardı.

Sonra Bond vücuduna bir sürü bant yapıştırıldığını duydu, tentürdiyot kokuları genzini

yaktı. Sonra yıkandı, tıraş oldu ve bir fili bile doyurabilecek kahvaltısını yedi. Tekrar otomobile, dünyaya ve Tiffany Case'e döndü. Tiffany yine o eski davranışlarına bürünmüş, kendi dünyasının derinliklerine çekilmişti.

Uzun bir yolculuktan sonra Hollywood'a girdiler. Kendilerini ortalık kararınca Beverly Hills Oteli'nin serin barında buldular. Martini kadehlerinin bulunduğu masadaki telefonla Ronald New York ile tam dört kez konuştu. Sonunda alıcıyı yerine koyup:

—Bu iş tamamdır, arkadaşlar, dedi. Size Queen Elizabeth Transatlantiği'nde yer ayırdılar. Gemi yarın akşam sekizde kalkıyor. Bizimkiler, yarın sizi New York'un La Guardia Havaalanı' nda biletlerinizle karşılayacak. Belgelerinizi de oradan alacaksınız. Yangın Las Vegas'da büyük gürültü koparmış. Bütün gazeteler birinci sayfada manşet haber yapmışlar. İkinizin ismi yok. Kimsenin hakkınızda polise şikâyeti olmadığı da bildirildi. Fakat gangsterler harıl harıl sizi arıyorlarmış. Bulana on bin dolar ödül vereceklermiş. Vapura ayrı ayrı çıkın. Hemen kamaralarınıza kapanın, hiç dışarı çıkmayın.

Bond hayran hayran:

—Sizin şu Pinkerton Bürosu'na da hayran oldum doğrusu, dedi. Ama tek istediğim bu ülkeyi bir an önce terketmek. Amerikan gangsterleri hakkındaki eski düşüncelerimi de geri alıyorum. Adamlar muazzammış...

Tiffany Case sinirli sinirli güldü. Sonra donuk bir sesle:

—Sen o kafanı muayene ettirsen iyi olur. Başımıza bir hal gelmeden Queen Elizabeth'e

binersek mucize sayarım. Hızır gibi yetişen Bay Ronald sağolsun. Hayatımızı ona borçluyuz, dedi.

Max Ronald kıkır kıkır güldü. Saatine baktı. Sonra:

—Haydi bakalım, toparlanın muhabbet kuşları! dedi. Yola çıkmamız gerekiyor. Aranızdaki kavgaya yedi bin metre yukarda uçakta da devam edersiniz. Hatta orada belki barışabilirsiniz de.

Ronald, onları otomobiliyle havaalanına götürdü. Case'in candan kucaklayıp teşekkür ettiği uzun boylu Teksaslı otomobiline doğru yürürken Bond onun arkasından baktı ve boğazında bir şeyler düğümlenir gibi oldu.

Sonra Ronald arabasını çalıştırıp uzaklaşırken elini sallayarak son kez veda etti ve toz bulutları arasında kayboldu.

Arkalarını döndüklerinde hoparlörden gelen sesi duydular: "Transworld Havayolları ile New York'a gidecek yolcuların bir an önce bilet ve bagaj kontrollerini yaptırıp uçağa binmeleri rica olunur"

*

* *

Bond uçakta şefi M.ye yazacağı raporu aklından geçirdi. Ondan sonrası artık Scotland Yard'ın işiydi. Kendisi de hizmetçisi May'e bir tel çekip Tiffany için evinin misafir odasını hazırlamasını istemeliydi. Ona çiçekler ısmarlamalı, banyo esansları almalı, yataklar ve çarşaflar hazırlanmalıydı.

Los Angeles'dan ayrıldıktan tam on saat sonra New York'a vardılar. Günlerden pazardı

ve sabahın sekiziydi. Havaalanının kapısında kendilerini iki genç adam bekliyordu. Biri Pinkerton Dedektif Bürosu'ndan öteki de Dışişleri Bakanlığı'ndandı. Onları alan Pontiac marka pırıl pırıl bir arabayla boş bir daireye götürüldüler. Orada birkaç saat beklediler. Öğleden sonra dört olduğunda, Bond ile Tiffany onbeşer dakika arayla ayrı ayrı ve olabildiği kadar dikkati çekmeden Queen Elizabeth'e çıktılar. M güvertesindeki kamaralarına girdiler, kapılarını kilitlediler.

Fakat gerçekte bütün bu önlemler boşunaydı. Çünkü gemiye binerlerken rıhtımda bekleyen bir çete mensubu onları görüp hemen telefon kulübesine girmişti bile.

Üç saat sonra siyah bir araba rıhtımdaki gemiye iki Amerikalı işadamını getirdi. İkisi de geminin hareketine bir saniye kala gümrükten geçtiler ve iskeleden gemiye çıktılar. İşadamlarından biri genç ve güzel yüzlüydü. Kocaman kovboy şapkasının altındaki saçları zamansız ağarmıştı.

İkincisi ise iriyarı, şişmanca biriydi. Müthiş terliyor ve mendille sürekli terini siliyordu.

Aslında bu iki işadamı Spangle Çetesi'nin azılı kiralık katilleri Wint ile Kidd'den başkası değildi.

XVII. BÖLÜM

AŞK VE SPAGETTİ SOSU

Tam sekizde Queen Elizabeth Transatlantiği'nin düdüğü tiz bir uğultuyla öttü. Römorklar büyük gemiyi ağır ağır çekerek limandan çıkardılar, burnunu açık denize çevirdiler ve gemi ağır ağır yol almaya başladı.

Bond kamarasında bir koltuğa kurulmuş oturuyordu. Sonra telefon alıcısını kaldırdı. Bayan Tiffany Case ile görüşmek istediğini santrala bildirdi. Öteki uçta Tiffany'nin sesi duyuldu:

—Senin denizci denizden nefret ediyor. Şimdiden fena olmaya başladım. Halbuki daha okyanusa bile çıkmadık.

—Daha iyi, dedi Bond. Kamaranda kal, hiçbir yere çıkma, bol bol şampanya iç. İki,üç gün sana hayrım dokunmaz. Geminin doktorunu kamarama çağırıp tedavi olacağım.

Tiffany:

—Dediğini yaparım, ama bir şartla, dedi. Her gün telefonla ararsan. Sonra biraz siyah havyar yiyebilecek duruma gelir gelmez beni

Veranda Restoranı'na götüreceğine söz ver bakalım. Kabul mü?

Bond güldü.

—Çok ısrar ediyorsan, kabul! dedi. Şimdi beni dinle, Londra'daki elmas işi ve ABC ile ilgili bildiğin ne varsa hepsini hatırlamaya çalış ve bana anlat. Sonra sana bu işle neden ilgilendiğim hakkında bilgi veririm. Ama önce bana tam olarak güvenip ne biliyorsan söylemelisin tamam mı?

Tiffany kayıtsız:

—Kabul, dedi.

On dakika süreyle Bond onu dikkatle sorguya çekti. Ama ABC hakkında fazla bir şey öğrenemedi.

Alıcıyı yerine koydu, zile basarak kamarotu çağırdı. Ondan sonra da oturup bir güzel raporunu yazdı. Şimdi o raporu şifreleyecek ve gece telsizle gönderecekti.

Büyük transatlantik gece yol alırken telsizci elindeki mesajları dünyanın çeşitli kentlerine yollamaya başlamıştı bile. O gece saat tam onda nöbetçi telsizci, ABC ELMAS EVİ LONDRA adresine şu teli çekiyordu: ARADIĞIMIZ KİŞİLERİ BULDUK STOP HEMEN HALLEDİLMESİ İSTENİYORSA KARŞILIĞINDA NE ÖDENECEĞİNİ HEMEN DOLAR OLARAK BİLDİRİN STOP Telgrafın altındaki imza Winter idi.

Bir saat sonra transatlantiğin nöbetçi telsizcisi önüne uzun bir şifreli telgraf gelince sıkıntıyla göğüs geçirdi. Telsizci tam o mesajı vermeye hazırlanırken Londra'dan başka bir mesaj aldı:

WİNTER BİRİNCİ MEVKİ YOLCUSU QUEEN ELİZABETH adresine gelen tel şöyleydi: İŞİ ÇABUK BİTİRİN YİNELİYORUM İŞİ ÇABUK BİTİRİN STOP YİRMİ BİN DOLAR ÖDEYECEĞİM STOP ÖTEKİ KİŞİYLE LONDRAYA GELDİĞİNDE BEN KENDİM İLGİLENECEĞİM STOP ABC.

Telsiz operatörü mesajı Bond ile genç kızın kaldıkları güvertenin tam altındaki bir kamaraya yolladı. Wint ile Kidd masada poker oynuyordu. Kamarot çıkarken beyaz saçlı olanının:

—Vay canına, yirmi bin dolar ödüyorlar. İşler çok kıymetlendi, dediğini duydu.

Bond ile Tiffany üç günlük ayrılıktan sonra birbirlerini çok özlemişlerdi. Akşam yemeğe çıkmaya karar verdiklerinde Tiffany Bond'un en köşedeki masayı seçmiş olduğunu görünce isyan etti. Alayla:

—Ne biçim bir masa bu? diye sordu. Yoksa yanında görünmemden utanıyor musun? Ben en güzel elbisemi giyeyim, sen de beni en köşeye sakla.

—Amacım da bu zaten.

Tiffany sırtına krem rengi ipek bir bluz, altına da kömür siyahı bir eteklik giymişti. Yanık tenine bu sade renkler çok yakışıyordu. Üzerindeki tek mücevher bileğindeki siyah kayışlı dört köşe Cartier işlemeli saatiydi. Kısa kesilmiş tırnakları da boyasızdı. Tiffany:

—Beni dinle Bond efendi, çok mutluyum ve ne dediğimi bilmiyorum. Aptalca şakalarıma da kızma lütfen olur mu? dedi.

Bond:

—Hayır, dedi. Şakalarına kızmam, Tiffany.

Senin her şeyine hayranım.

Tiffany onun içten olup olmadığını anlamak için gözlerinin ta derinliklerine baktı. Orada gördüğü bakış onu tatmin etmişti. İçkileri geldi. Tiffany elini onun avucunun içinden çekti, sonra dikkatle Bond'u süzdü.

—Şimdi senden bazı şeyler öğrenmek istiyorum, dedi. Önce ne iş yapıyorsun? Kimin hesabına çalışıyorsun? Haydi James, anlatsana.

—Hükümet hesabına çalışıyorum. Hükümet elmas kaçakçılığına son vermek istiyor, ben de bununla görevliyim.

—Peki Londra'ya varınca bana ne yapacaksın? İçeri mi atacaksın?

—Evet. Dairemde bir misafir odası var. Oraya kilitleyeceğim.

—Bu fena değil. Ben de senin gibi Kraliçe' nin halkından biri mi olacağım artık? Bunu çok isterim.

—Onun da çaresine bakarım.

—Evli misin?

Tiffany bu soruyu sorduktan sonra duraladı.

—...Veya nişanlı falan?

—Ne evliyim, ne de nişanlı. Yalnız arada bir maceralarım olur.

—Demek sen de yalnız kadınlarla macera yaşamak isteyen şu eski tip erkeklerdensin. Nasıl oldu da hiç evlenmedin?

—Yalnız başıma yaşantımı daha iyi idare edebiliyorum da ondan. Birçok evlilik iki kişiyi bir araya getirmek için yapılır, ama aslında bu onları birbirinden uzaklaştırır.

Tiffany Case bu yanıtın üzerine biraz düşündü.

—Belki de haklısın, dedi. Ne var ki, evlilik bir insanın o evliliğe getireceği şeylere bağlıdır. Bazıları insanca şeyler getirir, kimileri de insanca olmayan şeyler.

—Peki ya sen?

Tiffany bu sorudan hiç hoşlanmamıştı. Kısaca:

—Ben yarım insan olarak yaşıyorum, dedi. Hemsonrasen kim oluyorsun da bana evlenmemi söylüyorsun? Kiminle evlenecektim? Belalı Tray ile mi?

—Herhalde karşına ondan daha başka kişiler çıkmıştır.

Tiffany öfkeyle:

—Hayır çıkmadı, dedi. Belki o gangsterlerin arasına karışmamam gerektiğini düşünüyorsun. Ne yapalım insan bir kere yanlışa adım attı mı sonu da geliyor.

Öfkesi geçti. Şimdi savunma yapar gibiydi.

—İnsanların başına böyle şeyler gelir, James. Geliyor. Bazen bu onların eseri de olmuyor.

James Bond elini uzatıp sıkıca ellerini tuttu.

—Biliyorum Tiffany, dedi. Ronald bana bazı şeyler anlattı. Onun için sana soru sormadım. Bırakalım bu konuyu. Artık her şey geride kaldı. Bugünü yaşayalım. Dünü değil.

Bond konuyu değiştirdi.

—Şimdi de soru sorma sırası bende. Örneğin, neden sana Tiffany diyorlar? Krupiyelik nasıl bir iş? Nasıl oluyor da böyle uysal bir insan olabiliyorsun? Öyle iskambil dağıtmayı nereden öğrendin? Las Vegas'da bana kâğıt dağıtırken harikaydın.

Tiffany alayla:

—Tamam dostum! dedi. Başka ne iş yapabilirim ki? İsmimin Tiffany olması garip bir tesadüfün eseridir. Ben doğduğumda erkek çocuk isteyen babam o kadar üzülmüş ki, anneme bir dolar para ile hediye olarak da Tiffany Mağazası'ndan alınmış bir pudriyer verip, evden çıkıp gitmiş, bir daha da dönmemiş. Donanmaya yazılmış ve bir harekât sırasında vurulup ölmüş. O nedenle annem bana Tiffany adını ve babamın adı olan Case soyadını vermiş. Sonra geçinmek için çalışmaya başlamış. Önce sekiz, on kiralık kız çalıştırmış. Daha sonra işlerini büyütmüş. Belki de anlattıklarımdan pek hoşlanmıyorsun...

Bond:

—Ben böyle şeylere önem vermem, dedi. Herhalde annen seni o kızlarla birlikte çalıştırmadı, değil mi?

Tiffany omuzlarını silkti.

—Bir gün evimizi gangsterler bastı.

Durakladı ve kadehindeki martininin geri kalanını bir dikişte içti.

—O günden sonra annemden ayrıldım, bağımsız olarak yaşamaya başladım. Bir gün yolunu bulup Rano'ya gittim. Orada krupiyelik kurslarına katıldım. Birincilikle mezun oldum. Las Vegas'dakrupiyelik iyi para getiren bir iştir. Haftada iki yüz dolar veriyorlar. Ama işin zevkli olduğunu falan zannetme. Göründüğünden daha zordur.

Tiffany sözünü burada kesip durakladı, sonra Bond'a gülümsedi.

—Şimdi anlatma sırası sende, dedi. Bana bir

içki ısmarlayıp hayatına nasıl bir kadının girmesini istediğini anlat.

Bond garsonu çağırıp içkileri ısmarladı. Bir sigara yakıp Tiffany'ye döndü.

—Sevişmesini bildiği kadar hardallı spagetti sosu yapmasını da bilen kadınları severim.

—Vay canına! Yani salça yapmasını ve sırtüstü yere yatıvermesini bilen her kadını ha?

—Yok canım! Ayrıca çok güzel olmalı.

Bond karşısındaki genç kızı inceledi.

—Saçları altın rengi olmalı. Gözleri kurşuni. Dudakları günah dolu olmalı, vücudu da ideal ölçülerde. Tabii konuşurken de birçok tuhaf şakalar yapmalı, giyinmeyi, kâğıt oynamayı filan bilmeli. Bilinen şeyler.

—Sözünü ettiğin tipte birini bulursan, onunla evlenir miydin?

—Kesin bir şey söyleyemem. Doğrusu ben evli sayılırım. Hem de bir erkekle. Adı M. ile başlıyor. Şefimdir benim M. Bir kadınla evlenmeden önce ondan boşanmam gerekiyor. Ama bunu isteyeceğimi de hiç sanmıyorum, çünkü bir kadınla evlenirsem o bana kabul günlerinde hanım arkadaşlarına sandviç ikram ettirir. Sonra o korkunç "Yaptın, yapmadın" tartışması başlar.

—Peki, çocuk da istemez misin?

Bond kısaca:

—İstemez olur muyum? dedi. Ama ancak emekliye ayrıldıktan sonra. Çünkü benim işim tehlikelidir.

Gözlerini kadehine eğdi, bir dikişte içti içkisini.

—Peki sen ne yapmak istiyorsun, Tiffany?

Bunu yalnızca konuyu değiştirmek için sormuştu. Tiffany dertli bir tavırla cevap verdi.

—Belki ben kendime hayalimdeki gibi bir erkek aramadım, ama kimbilir, belki de onu bulacağım yerlere bakmadım. İnsan kendini günlük yaşamın akışına kaptırınca yıllar geçip gidiyor. Ben de kendimi bıraktım. Spangle Çetesi'nin arasında günler geçip gidiyordu. Sonra biraz para biriktirdim. Ama o çete içinde insan kendine bir erkek arkadaş bulamaz. Yine de yalnız yaşamaktan bıktım.

Bond:

—Neyse, artık yalnız değilsin, dedi. O sıkıcı yaşamdan ayrıldın.

Sonra kıza soru soran bakışlarla baktı:

—Yalnızım diyorsun, ama Bay Seraffimo Spangle'i unutuyor musun? Spangle'in trenindeki iki yatak odasına ve beni soktukları salonda iki kişilik hazırlanmış şampanyalı akşam yemeğine ne demeli?

Bond sözlerini bitirmeden genç kızın gözlerinde bir kıvılcım yanıp söndü. Sonra masadan kalktı, hızla yürüyüp barı terketti.

Bond yalnız kalınca kendine lanetler yağdırdı. Hesap pusulasına para bırakıp genç kızın peşinden fırladı. Güvertede ona yetişti.

—Lütfen beni dinle, Tiffany, diye başladı.

Genç kız hırsla geri dönüp onun gözlerinin içine baktı.

—Ne kadar da kaba olabiliyorsun? dedi. Neden öyle yersiz ve kaba sözlerle her şeyi bir anda bozuyorsun?

Dünyada yapayalnız kalmış bir insanın haliyle çantasından bir mendil alarak pencere-

den tarafa döndü. Sonra mendilinin ucuyla yavaşça gözlerini kuruladı.

—Ah, James! Hiç anlamıyorum.

Bond bir kolunu onun bedenine doladı, genç kızı kendine çekti.

—Sevgilim. Seni kırmayı aklımın ucundan bile geçirmedim. Yalnız, her şeyden emin olmak istedim. Trende o iki kişilik sofrayı gördüğüm zaman ne kadar acı çektim bilemezsin. O yüzden kendini tutamayıp o soruyu sana sordum.

Tiffany kuşkuyla başını kaldırıp ona baktı.

—Sahi mi söylüyorsun? dedi. Gerçekten daha o zaman beni seviyor muydun?

Bond sabırsızlandı.

—Aptalca konuşma, dedi. Hiçbir şey anlamamış mıydın?

Genç kız başını çevirdi, pencereden uçsuz bucaksız mavi denize ve şahane yolcu gemisine eşlik eden martılara baktı. Sonra:

—Ben boğazıma kadar çamura saplanmışım zaten, dedi. Bana bu bataktan bir kurtuluş yolu göstereceğini sanmıştım. Ama tersine sen beni o batağa daha çok ittin. Onun için şaşırdım, ne yapacağımı bilemedim.

Başını kaldırıp genç adama baktı.

—Ama beni incitmek için böyle davranmadığını sanırım.

Bond çabucak onun dudaklarına baktı, sonra bütün gücüyle dudaklarından öptü. Tiffany karşılık vermedi. Gözlerinin içi gülerek ondan ayrıldı, sonra Bond'un koluna girdi, onu asansöre doğru çekti.

—Gidip makyajımı tazeleyeyim.

Durdu, sonra dudaklarını Bond'un kulağına

yaklaştırdı. Yavaşça:

—Belki ilgilenirsin James, dedi. Hayatımda bir kez bile bir erkekle yatmadım.

Onu kolundan çekti. Kabaca:

—Hem sonra, senin de bir duş alma saatin geldi, diye fısıldadı.

Bond onu kamarasına götürdü. Sonra kendi kamarasına gidip sıcak bir banyo yaptı, arkasından soğuk bir duş aldı. Kurulanıp yatağa uzandı. Tiffany'nin bazı sözlerini düşünerek gülümsedi.

Kamarasının kapısı vuruldu. Kamarot ufak bir tepsiyle içeri girdi. Tepsiyi masaya koydu.

—Bu da nesi böyle? dedi Bond.

Kamarot:

—Şef yolladı efendim, dedi ve kapıyı kapayıp çıktı.

Bond doğruldu, gidip tepsinin içindekilere bir baktı, sonra kendi kendine gülümsedi. Tepside küçük bir şişe şarap, bir tabak dolusu spagetti ve yanında bir çanak dolusu sos duruyordu. Bir de not vardı: "Bu çanaktaki hardallı sos, bizzat Bayan Tiffany Case tarafından yardımım olmadan huzurumda hazırlanmıştır."

Notun altındaki imza, "Aşçıbaşı" idi.

Bond bir bardağı şampanya ile doldurdu, spagettinin üstüne sosu döküp bir kaşık aldı ve dikkatle çiğnedi, sonra doğru telefona gitti.

—Tiffany?

Genç kız öteki uçtan hafif, ama tatlı bir kahkaha attı.

—Sahi gerçekten hardallı sos yapmasını biliyor musun?

Ahizeyi yerine koydu.

XVIII. BÖLÜM

ÖNCE EĞLENCE, SONRA İŞ

Aşık bir delikanlı bir yerde elini uzatıp da sevgilisinin bacağına koyar, genç kız da elini o elin üstüne koyup bastırırsa, o an insanı gerçekten sarhoş eden bir andır. Bu iki hareket iki sevgili arasında söylenmesi gereken ne varsa hepsini anlatır. Her konuda anlaşmışlardır ve bu arada öyle uzun bir sessizlik anı olur ki, insanın kanı kaynar.

Saat on bir olmuştu ve Veranda Restoranı'nın köşelerinde dört,beş kişi kalmıştı. Pembe ışıkların gerisinde birbirine sokulmuş iki genç de ağır ağır yalpalanan gemiyle birlikte sallanıyorlardı.

Garson hesap pusulasıyla geldi. Bond ile Tiffany ellerini birbirlerinden çektiler. Artık yaşamları boyunca konuşmak için vakitleri olacaktı. Kapıya doğru yürürken genç kız Bond'un yüzüne bakarak mutlu bir şekilde güldü.

Asansöre bindiler. Tiffany:

—Şimdi ne yapıyoruz James? diye sordu. Ben bir fincan daha kahve içmek isterim. Yanında da nane likörü fena olmaz. Kahveleri-

mizi içerken müzayedeyi izleriz. Belki oyuna katılırsak para da kazanırız.

Bond:

—Pekâlâ, dedi. Ne dersen tamam.

Bond koluna girerek o sıcacık vücudu kendine çekti. Sonra büyük dans salonundan geçtiler.

—Ama James, lütfen şansımızı denemek için bir numara falan almaya kalkma. Bu düpedüz kumarmış. Ve büyük oynuyorlarmış. Fakat iyi bir artırma olursa, oyun çok heyecanlı olurmuş...

Sigara salonu hemen hemen boştu. Müzayede kürsüsünden oldukça uzak bir masa seçtiler. Yerlerine otururlarken Tiffany:

—Salon bomboş, dedi.

Fakat Bond garsona kahveleri ısmarladığı anda, sinemaya bağlanan kapı açıldı ve bir dakika içinde sigara salonuna yüzlerce kişi doldu.

Müzayedeci şişman,sempatik bir İngiliz işadamıydı. Yerine geçince gürültüyü kesmek için çekiçle masaya vurdu. Sonra gemi kaptanının tahminlerine göre Queen Elizabeth'in ertesi gün 720 ile 739 mil arasında yol yapacağını bildirdi. Sonra geminin 720 milden az yol yapmasını düşük ve 739 milden fazla yapmasını da yüksek ihtimal olarak sınıflandırılacağını belirtti.

Bir garson içinde katlanmış kâğıtlar bulunan kutuyu yaşlıca bir hanıma uzattı. Sonra onun kutudan çektiği kâğıdı alarak müzayede memuruna verdi.

—Bayanlar, baylar! Elimizde müzayede tahminlerine başlamak üzere oldukça yüksek bir sayı var. 738: Tam yüksek tahmine yakın bir

yerde... Bu gece burada pek çok yeni yüzler gördüğüme göre denizin son derecede sakin olduğuna ihtimal verebiliriz sanırım. (Kahkahalar) Şimdi başlangıç rakamı olarak ne koyayım? 2000 mi? Bu sayıyı veren var mı? 800 mü dediniz, bayım? Pekâlâ artıran yok mu? 1000 mi? teşekkür ederim, bayan. 1600 mü? Dostum Rott 1800 diyor. Teşekkür ederim,Charlie. Başka artıracak kimse var mı? 2000? Neyse, başlangıç noktasına gelmiş bulunuyoruz. (Kahkahalar) 2000'i artıran yok mu? Kimsecikler yok mu? Yüksek tahmin. Deniz sakin. 2000 lira. Kapanıyor.

Havaya kalkan çekiç hızla masaya indi. Bond:

—İyi bir tahmindi. Bu hava böyle giderse ve güverteden denize kimse düşmezse gemi o yolu yapar.

O sırada kutudan çekilen ikinci kâğıttan okunan numara 1800 sterlinle güzel ve heyecanlı bir genç kızda kaldı. Tiffany:

—Haydi, dedi. Sen de bana bir numara al. Yoksa bunun yerine nane likörü ısmarlamayı mı yeğlersin?

Bond bir baş işaretiyle garsonu çağırdı. Garsona istediğini söyledi. Sonra eğilip dudaklarını genç kızın kulağına değecek kadar yaklaştırdı.

—İçki içmek istemiyorum, dedi. Bu gece ayık olmak istiyorum.

Tiffany birden dimdik doğruldu. Sabırsızlıkla:

—İyi, ama burada biraz daha kalmayacak mıyız?

—Tabii, şimdi hareketleniyor burası da

zaten.

Müzayede memuru sesini yükseltti. Salonda bir sessizlik oldu.

—Ve şimdi bayanlar, baylar, gecenin en önemli sorusuna geldik. Yarınki tahminin düşük mü, yüksek mi olacağı konusuna. 4000 liraya bana karşı kim artırmaya girecek? Bu seferki artırmayı yüksek, ya da düşük üstüne 4000 liradan başlatıyorum. Var mı artıran?

—Teşekkürler! 4400...4800... 5200... Teşekkür ederim, madam...

Masalardan pek uzak olmayan bir masadan bir erkek sesi:

—6000, diye bağırdı.

Bir kadın sesi:

—6400, dedi.

Az önceki erkeğin sesi sakinlikle, 6800'e yükseltti.

Biri:

—7800, dedi.

—8000.

Bond garip bir hisle başını çevirip konuşan adama baktı.

Deminden beri düşük tahmin üstünde iddia ederek artırmaya giden adam iri yapılı biriydi. Yüzü yağlı, pırıl pırıldı, bir kasabın suratını andırıyordu.

Adamın boncuğu andıran ufak kara gözleri hiç kımıldamadan kalın gözlüklerinin ardından müzayedeciye bakıyordu. Kalın bir boynu vardı.

—8400!

Bu adamda Bond'un hafızasına takılan bir şey vardı. Ama ne? Dev yapılı adamın yüzünü incelerken bir yandan da belleğini kurcalıyor, o

adamı nerede gördüğünü anımsamaya çalışıyordu. Bu yüzü mü tanıyordu, yoksa sesi mi? İngiltere'de mi karşılaşmıştı, yoksa Amerika'da mı?

Bond nihayet belleğini kurcalamaktan vazgeçti, bakışlarını adamın yanında oturana çevirdi. Ona bakınca yine o garip duyguyu hissetti. Bu adamda da kendisine yabancı gelmeyen bir şey vardı. O zarif delikanlı çizgileri, geriye doğru taranmış beyaz saçlar. Uzun kirpiklerin altında tatlı ela gözler. Bu genç bayağı yakışıklıydı. Dudakları soğuk, donuk bir gülüşle aralanmıştı.

İriyarı olanının gerdanı sarsıldı, sımsıkı dudakları aralandı. Donuk bir Amerikan aksanıyla:

—10.000 dedi.

Bond Tiffany'ye döndü.

—Şu iki adamı daha önce hiç görmüş müydün?

Tiffany Bond'a baktığında onun endişeyle kaşlarını çatmış olduğunu gördü.

Sonra adamlara baktı. Kesin bir ifadeyle:

—Hayır, dedi. Hiç görmedim. Bana kalırsa Brooklynli olmalılar. Ya da New York'taki esnaflardandırlar. Neden sordun? Onları bir yerden gözün mü ısırdı?

Bond iki adama bir kez daha baktı. Sonra kuşkuyla:

—Hayır, dedi. Hayır, yanılıyorum herhalde.

Salonda bir alkış yükseldi. Mezat memuru:

—Bayanlar, baylar! Bu gerçekten muhteşem. Şu zarif pembe tuvaletli bayan bana karşı tam dokuz bin koydu.

Mezatçı irikıyım adama döndü.
—9500 diyen var mı?
Şişman adam:
—14.000! dedi.
Pembe elbiseli kadın:
—16.000, dedi.
—20.000.
Şişman adamın sesi donuktu.
Pembe elbiseli kadının yanındaki kavalyesi onunla hararetli bir şekilde tartıştı ve sonunda mezatçıya "Daha fazla artırmayacağız" der gibi başını salladı.
Mezat memuru:
—Yirmi bini artıran var mı? diye bağırdı. Kapıyorum. Kapatıyorum! Tamam... Güm!.. Şuradaki beye sattım. Ve kendisinin gerçekten alkışlanmaya layık olduğuna eminim.
Salondaki birkaç kişi nezaketen alkışladılar. Şişman adam sandalyesinden bir, iki santim doğruldu, tekrar oturdu. Terden sırılsıklam olmuş yüzünde en küçük bir ifade bile yoktu ve gözünü mezat memurundan ayırmıyordu.
—Şimdi bu beye düşük mü, yüksek mi ihtimalini seçtiğini soralım... Beyefendi, artırmanın son sorusunu soruyorum: Yirmi bin doları düşük mü, yüksek mi ihtimali üstüne oynuyorsunuz?
—Düşük üzerine.
Tıklım tıklım dolu salonda bir anda bir sessizlik oldu. Sonra salon aniden fısıltılarla doldu. Kimse bunu beklemiyordu. Hava çok güzeldi. Gemi çok iyi yol yapıyordu. Yoksa adamın bir bildiği mi vardı? Ya da bir fırtına mı geliyordu?
Mezatçı salonda sessizliği sağlamak için

çekiçle masaya vurdu.

—Bu durumda bayanlar, baylar, artırmanın bundan sonraki bölümünü yüksek şıkkı üzerine yapacağız. Madam. (Pembe tuvaletli kadına bir reverans yaptı.) Artırmayı açmak lütfunda bulunur musunuz?

Bond Tiffany'ye döndü:

—Çok garip bir iş bu, dedi. İnanılır gibi değil. Deniz çarşaf gibi. (Omuzlarını silkti.) Tek olasılık, bu adamların kimsenin bilmedikleri bir şeyi bildikleridir.

Yine de sorun onun dışındaydı. Dönüp o iki adama kayıtsızca baktı. Sonra bakışları öteye, uzaklara kaydı.

—Ve o iki adambizimle çok fazla ilgileniyor gibiler.

Tiffany onun omzunun üstünden baktı.

—Ama şimdi bize bakmıyorlar. Aptallık yüzlerinden akıyor. Ak saçlı olanı pek aptal kılıklı. Şişman olanı da durmadan başparmağını emiyor. İkisi de manyak bunların. Şaşkın mıdırlar nedir?

Bond:

—Şişman olanı başparmağını mı emiyor dedin? diye sorarak belleğini kurcalayan düşünceyle bir kez daha parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

Tiffany onun bu konu üstünde düşünmesine izin verseydi belki hatırlardı, ama aksine elini Bond'un elinin üstüne koydu. Ona doğru eğildi. Saçları genç adamın yüzüne değdi.

—Bırak bunları, James, dedi. İki budala için bu kadar kafa yormaya değmez.

Tiffany'nin gözlerinde birden ateşli ve arzu

dolu bakışlar belirmişti.

—Beni başka bir yere götür.

Tek kelime konuşmadan kalktılar, masayı terkedip gürültülü salondan çıktılar. Merdivenden alt güverteye indikleri sırada Bond'un kolu genç kızın beline dolandı. Tiffany başını ona dayadı.

Biraz sonra Tiffany'nin kamarasına geldiler. Fakat genç kız onu kolundan çekerek oradan uzaklaştırdı.

—Bu gece senin evinde olmak istiyorum, James, dedi.

Bond hiçbir şey söylemedi. Kamarasının kapısını iterek açtı. İçeri girince kapıyı kapadı. Birbirlerine doğru döndüler. Sessiz ve küçük kamaranın ortasında çılgınca birbirlerine sarıldılar. Sonra Bond hafifçe onun kulağına:

—Sevgilim, diye fısıldadı.

Saçlarını tutup dudaklarından öptü. Genç kızın elbisesinin arkasındaki fermuarı aşağıya kadar indirdi. Genç kız kendini Bond'dan çekmeden elbiseyi yere bıraktı. Soluk soluğaydı.

—Bu gece bana ne verebilirsen her şeyi vermelisin, James, dedi fısıltıyla. Seni istiyorum. Bir genç kıza ne verebilirsen bana vermelisin. Hemen. Vakit geçirmeden...

SonraBond eğildi,kolunu genç kızın kalçalarına doladı, onu zarif bir hareketle kaldırarak nazlı nazlı yatağa yatırdı.

XIX. BÖLÜM

ÖLÜM ÖYLE SONSUZ Kİ!

Telefon çalmadan önce Bond'un hatırladığı son şey, Tiffany'nin yatakta üzerine eğilmiş kendisini öperek "Kalbinin üstüne yatmamalısın sevgilim. Zararlıdır. Bakarsın duruverir. Öteki tarafa dön" sözleriydi.

Sonra öfkeli bir zil sesi kamarayı doldurdu. Bond bir küfür savurarak telefona uzandı. Bir ses:

—Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim efendim, dedi. Gemi telsizcisiyim. Sizin için şifreli bir telgraf var. Üstünde de "Çok acele"yazıyor. Telgrafı size telefonda okuyayım mı, yoksa odanıza mı göndermemi istersiniz?

—Yollayın, teşekkür ederim!

Bu da ne demek oluyordu? Gecenin ihtiraslı bir aşkla geçen saatlerinin bütün güzelliği ve heyecanı bir anda telefonun ziliyle dağılmış, yok olmuştu. Bond yatağında döndü, aşağıya kaydı, kendine gelmek için başını salladı, sonra duşa girdi.

Bir dakika kadar duşun altında kaldı, sonra

vücudunu havluyla kuruladı. Yerden pantolonuyla gömleğini alıp giydi.

Kapı vuruldu. Bond kamarotun getirdiği telgrafı alıp bir sigara yaktı, masanın başına geçip şifreyi çözmeye koyuldu. Telgraf Gizli Servis'in Kurmay Başkanı'ndan geliyordu:

RUFUS SAY'İN BÜROSUNU GİZLİCE ARAŞTIRDIK STOP QUEEN ELİZABETH' TEN ABC'YE WİNT İMZASIYLA ÇEKİLMİŞ BİR TELGRAF BULDUK STOP TELGRAF SENİNLE TİFFANY'NİN GEMİDE OLDUĞUNUZU BİLDİRİYOR VE GEREKEN TALİMATI İSTİYOR STOP ABC' NİN YANITI TEMİZE HAVALE EDİLMENİZ VE KARŞILIĞINDA YİRMİ BİN DOLAR ÖDEYECEĞİ ŞEKLİNDE STOP RUFUS SAY'İN ABC OLDUĞUNU KANITLADIK STOP ELMASLAR SİERRA LEONE MADENLERİ'NDENÇALINIYORFRANSIZ GİNESİ'NE KAÇIRILIP BATI'YA GÖNDERİLİYOR STOP ŞİRKETİN DİŞÇİSİNDEN KUŞKULUYUZ STOP KRALİYET HAVAYOLLARI'NIN BİR UÇAĞI SENİ BOSCOMBE'DA BEKLİYOR GELDİĞİN ANDA SENİ HEMEN SİERRA LEONE'YE GÖNDERECEĞİZ STOP KB

Bond bir an iskemlede donup kaldı. Demek SpangleÇetesi'nden vapurda birivardı ve onlarla birlikte yolculuk ediyordu. Kimdi bu adam? Nerede kalıyordu?

Bond telefona sarıldı.

—Lütfen Bayan Tiffany Case'i bağlar mısınız?

Sonra Tiffany'nin başucundaki telefonun çalmaya başladığını duydu. Zil yine çaldı. İkinci kez. Üçüncü kez, sonra bir kez daha. Bond kulaklığı kırarcasına yerine koydu, kamarasından fırladığı gibi koridordan üst güverteye, Tiffany'nin odasına koştu. Ama kamaraya girdiğinde kimsecikler yoktu, bomboştu kamara, yatak da bozulmamıştı. Işıklar yanıyordu. Fakat Tiffany'nin gece çantası kapının yanında yere saçılmıştı. Demek Tiffany kamarasına girmişti. Adam da onu kapının arkasında beklemişti. Peki sonra?..

Lombozlar kapalıydı. Bond hemen banyoya baktı. Orası da boştu.

Bond kamaranın tam ortasında durdu. Beyni donmuş gibiydi. Durmadan düşünüyordu. Kendisi o katillerin yerinde olsaydı ne yapardı? Tiffany'yi öldürmeden önce sorguya çekerdi. Tiffany'yi alıp kendi kamarasına götürür, orada rahatlıkla işkence yapabilirdi. Onları yolda bir gören olursa da göz kırparak: "Şampanyayı biraz fazla kaçırmış da..." diyerek hallederdi. Ama Tiffany'yi şimdi hangi kamaraya götürmüşlerdi? Ne kadar zaman olmuştu?

Bond ıssız koridordan kedi gibi çevik adımlarla koşarken satine baktı: Üçtü. Tiffany yanından ayrıldığında ikiyi geçiyordu. Acaba kaptan köşküne telefon mu etseydi? Yoksa alarm mı vermeliydi? Ama o zaman herkese laf anlatması gerekecek, vakit kaybedecekti. Hatta bu arada düşük ihtimali üstüne para koyanlar da kazanırdı gemi yavaşlayınca.

DÜŞÜK İHTİMALİ. Geminin ancak denize düşen biri olduğu zaman hız kesmesi gereki-

yordu. Açık artırma. Geminin gecikmesi...

Bond birden bütün düğümü çözdü. Kamarasının kapısını hızla kapatıp masanın üstündeki yolcu listesine baktı. Tamam yanılmamıştı. Wint işte oradaydı. A 49'da kalıyordu. Tam altındaki güvertede. Bond'un beyni şimdi saat gibi çalışmaya başlamıştı. Wint. Wint ve Kidd: Kukuletalı katiller. Yine yolcu listesini alıp baktı. İşte oradaydı. Kidd. O da A 49'da kalıyordu. Şimdi her şeyi anlıyordu. Ronald'ın sözlerini hatırladı: "Bir gün o Wint keratasının başparmağındaki ben onu ele verecek." demişti Ronald. Sonra Tiffany'nin "Bu adamların ikisi de manyak. Biri sürekli başparmağını emiyor" deyişi... Demekki, ikisi de düşük ihtimali üstüne oynamışlardı. Çünkü güverteden denize bir kadın düşecekti. Görmeyen olur diye de kaptana telefonla bir ihbar yeterliydi, işte bu kadar... Gemi duracak, dönecek ve denize düşeni arayacaktı. Katiller böylece giriştikleri oyunu da kazanacaklar, yirmi bin de oradan vuracaklardı.

Bond hemen ufak dosya çantasını açıp içinden silahını ve susturucusunu çıkardı. Çekmeceye gizlediği Beretta'yı alırken kontrol etti ve susturucuyu yerleştirdi. Bu arada ne yapması gerektiğini düşünüyordu.

Kendisine verilen gemi planını araştırdı. Çoraplarını hızla ayağına geçirirken haritayı yere sermiş inceliyordu. A 49: İki azılı katilin kamarası tam altındaydı. Kapıyı mutlaka kilitlemişlerdir diye düşündü. Başka bir yol bulmalıydı. Kapıya birkaç polisle gitse Tiffany'yi lombozdan atıverirler ve sonra da gayet masum bir tavırla ellerine birer kitap alır otururlardı.

Bond tabancayı pantolon kemerine soktu. Kamarasının iki lombozundan birini açtı. Bir iskemleye çıkarak başıyla kollarını dışarı çıkardı. Aşağıya baktı. Aşağıdaki iki lomboz da loş bir ışıkla aydınlanmıştı. Aradaki uzaklığı tahmine çalıştı. İki buçuk metre kadardı. Etrafta bir ölüm sessizliği hüküm sürüyordu. Hafif bir rüzgâr bile esmiyordu. Acaba bakan olursa aşağıya sarktığını görürler miydi?

Bond başını içeri çekip yine kamarasına döndü, yatağının üstündeki çarşafı çekip kalın şeritler halinde yırtmaya başladı. Kan düğümü. Bu şeritleri kan düğümüyle bağlayacaktı. En dayanıklısı oydu.

Bond düğümün iki yanını kuvvetlice çekti. Bu düğüm artık kendini tutardı. Çarşaf halatın ucunu penceresinin menteşesine bağlarken saatine baktı. Telgrafı okuduğu andan itibaren on iki dakika geçmişti. Acaba çok mu geç kalmıştı? Dişlerini sıkarak çarşafın ucunu lombozdan dışarı çıkardı, aşağıya saldı, çarşafa tutunarak baş aşağı lombozdan dışarı çıktı.

Düşünme şimdi oğlum Bond! Aşağı bakma! Gözlerin kararmasın. Düğümleri de hiç düşünme! Yavaş yavaş elleriyle çarşaf ipten aşağıya inmeye başladı.

Geminin hızıyla oluşan hafif rüzgâr bedenine çarpıyor, onu hafifçe sallıyor, çok aşağılardan geminin denizi yararken çıkardığı dalgaların gürültüsü geliyordu.

Şu körolası çarşaf halat acaba kendisini tutabilecek miydi? Yoksa başı dönüp gözleri kararacak, aşağıya dalgaların içine uçacak ve işi bitecek miydi? Kolları bedeninin ağırlığını taşı-

yabilecek miydi? Şimdi bunları düşünmenin sırası değildi. Dev gemiyi, ayaklarının altındaki okyanusu, denize düştüğü zaman kendisini iki dakikada paramparça edecek dört uskuru düşünmenin zamanı değildi. Kendini elma ağacından inen bir çocuk say, oğlum Bond! Burası o kadar rahat ve emin ki, düşsen bile diz boyu çimenlere gömülürsün.

Bond tüm bu düşünceleri zihninden attı. Ellerini gözlemeye başladı. Aşağıdaki kamaranın lombozlarıyla ilk teması sağlamaya çalışan ayakları birer anten gibiydi.

Tamam! Sağ ayağının başparmağı lombozun çerçevesine dokunmuştu. Durması gerekiyordu artık. Sabırlı olmalı, ayağıyla lombozu biraz daha yoklamalıydı. Çoraplı ayaklarına bir kumaş değdi. Lomboz açıktı, ama perde örtülüydü. Yolun sonuna gelmişti artık.

Biraz daha indi. Yüzü tam lombozla aynı hizaya gelince bir koluyla lombozun pirinç çerçevesine tutunup öteki kolunu dinlendirmek istedi. Gerilen adalelerini biraz yumuşatıp kendini çekerek lombozdan içeri daldığı gibi tabancasını çekecekti.

Bond bir süre perdeye bakarak içersini dinledi. Küçük odadan mırıltılar geliyordu. Bir erkek sesi birkaç kelime söyledi. Sonra bir kız:

—Yapmayın! diye bir çığlık attı.

Bir anlık bir sessizlik oldu, sonra sert bir tokat sesi duyuldu. Ve Bond hemen kendini yukarı çekti, sonra balıklama lombozdan kamaranın içine daldı.

Çapı bir metreyi bulan geniş lombozdan içeri ok gibi daldığı sırada nereye düşeceğini bilmi-

yordu. Havada uçarken sağ eli tabancasını kavradı, sol elini de başını korumak için havaya kaldırdı. Hemen aşağıda duran bir valizin üstüne düştü. Bir takla atıp kamaranın ortasına geldi. Bir saniyede ayağa fırladı, çömelerek lombozlara doğru geri çekildi.

Buz gibi gri gözleri kısılmış, çakmak çakmak bakıyordu. Elindeki tabanca iki azılı kiralık katilin tam ortalarına yönelmişti. Beretta'nın namlusu bir milim bile kıpırdamıyordu.

Bond ağır ağır doğruldu ve:

—Eh, sonunda karşılaştık! dedi.

Şişman adam:

—Kim gönderdi seni? dedi. Senin bu oyunda rolün yok.

Adamın sesinde gizli bir endişe vardı. Paniğe kapılmamış, hatta fazla şaşırmamıştı bile.

—Yoksa pokerde dördüncü olmaya mı geldin?

Şişman olanı ceketini çıkarıp tuvalet masasına yanlamasına oturmuştu. Terli yüzünde boncuk gibi duran çipil gözleri kıvılcımlanıyordu. Tiffany Case tam onun önünde, sırtı Bond'a dönük, taburede oturuyordu. Çıplaktı. Üstünde ten rengi bir külottan başka hiçbir şey yoktu ve adam onu bacaklarının arasına alıp iyice sıkıştırmıştı. Soluk yüzünde tokattan kalan kırmızı çizgiler vardı. Korkuyla dönerek Bond'a baktı. Gözleri tuzağa düşmüş bir vahşi hayvanınki gibi çılgınca bakıyordu. Bond'u görünce, gözleri sanki inanamıyormuş gibi iyice açıldı. Diğer gangster ise yatağa uzanmış yatıyordu. Bond'u görünce dirseğinin üstünde doğruldu. Öteki elini gömleğinin içine atmış, tabancasına

yapışmak üzereydi. Bond'a şöyle bir baktı. Ağzı açılmıştı ve yüzünde anlamsız bir tebessüm vardı.

Bond'un tabancası hâlâ ikiadamın ortasında boşluğa çevriliydi. Konuşmaya başladığında sesi hafif gergindi. Ağır ağır net bir şekilde:

—Tiffany, dedi, beni dikkatle dinle! Oturduğun yerden hemen kalk, yere diz çök. Yavaş yavaş duvarın dibinden o adamdan uzaklaş. Başını sürekli aşağıda tut. Kamaranın tam ortasına gel.

Konuşurken bir kere bile Tiffany'den yana bakmamıştı. Gözleri şimdi şişman adamla yatağın üstünde doğrulmuş olan arasında mekik dokuyordu.

Tiffany onun sözlerini yerine getirdi. Şimdi ikisinden de uzaktaydı.

—Söylediğin yere geldim, James.

Sesi ümitle, heyecanla titriyordu.

—Ayağa kalk, doğruca banyoya gir. Kapıyı içerden kapa, sonra küvete uzan.

Verdiği emirleri yapıp yapmadığını anlamak için gözleri Tiffany'den tarafa kaydı. Tiffany doğrulmuş, yüzü Bond'dan yana dönmüştü. Sonra banyoya girip kapıyı arkasından hafif bir çıtırtıyla kapadı.

İki adam arasında beş metrelik bir uzaklık vardı. Bond ikisinin silahlarına aynı anda hızla davrandıklarında kendisini temizleyeceklerini anlamıştı. Böyleleri silah kullanmayı bilirlerdi. Namluyu birine çevirip tetiğe asılsa bile, o saniye de öteki tabançasına davrandığı gibi ateş ederdi. Kendi silahı sustuğu sürece durumu daha iyiydi.

—Kırk sekiz... altmış beş... Seksen altı.

Bu kelimeler şişman adamın ağzından hızla çıkmıştı. Bu, Amerikan futbolunda hamle işaretiydi. Adam bu kelimeleri söyler söylemez kendini balıklama yere attı, aynı anda da kemerinin altındaki silahına daldı.

Yatağın üstündeki adam da şimşek gibi dönerek ayaklarını yere indirdi, Bond'dan uzaklaştı. Öylesine kıvrılmıştı ki, Bond için şimdi çok küçük bir hedef oluşturuyordu. Gömleğinin içine attığı el de kıpırdamıştı.

—"Pluf!"

Bond'un silahı bir kez ve boğuk bir sesle kükredi. Beyaz saçlı gangsterin saçlarının tam altında bir delik açılıverdi.

—"Pluf!"

Kurşunu yediği anda ölen adamın silahı son can çekişme anındaki parmaklarının kıvrılışıyla ateşlenmişti. Kurşun cesedin altındaki şilteye gömüldü.

Yerdeki şişman adam bir nara attı. Gözleri ölü yatan kader arkadaşının alnındaki kocaman deliğe takılmıştı.

Bu sırada şişman tabancasını çekip namluyu ancak Bond'un dizlerine kadar kaldırabilmişti.

—At o silahı elinden!

Tabanca yere düşerken hafif bir ses çıkardı.

—Kalk ayağa!

Şişman adam tökezlenerek kalktı. Sonra ayakta Bond'un gözlerinin içine b ıkarak durdu. Gözlerinde, öksürdüğü mendilin ıçine korkuyla bakan bir veremlinin ürkek bakışları vardı.

—Otur şuraya!

Adamın gözlerinde bir anlık bir ferahlama ışıltısı belirdi. Bond bunu bir tehlike işareti saya-

rak avını kovalayan bir kedi gibi gerildi.

Şişman adam ağır ağır döndü. Bond kendisine hiçbir şey söylemediği halde ellerini başının üstüne kaldırdı. İskemlesine doğru geri geri iki adım attı. Sonra sanki oturacakmış gibi arkasına baktı.

Şimdi Bond'a doğru dönmüş, kollarını da doğal bir şekilde iki yanına salmıştı. İki eli kendiliğinden geri gitti. Yalnız, sağ el sol elden daha geriye gitmişti. Sonra, birdenbire sağ el şimşek gibi kıvrıldı, gerildi, öne doğru fırladı ve parmaklarının arasında beyaz bir alev gibi bir hançerin ucu parladı.

—"Pluf!"

Bond'un tabancasından fırlayan sessiz kurşunla Wint'in elinden fırlayan bıçak havada birbirlerinin yanlarından geçtiler, hedeflerini bulduklarında iki adam da ürperdi.

Fakat şişman adam sırtüstü devrildi, bir eliyle kalbini kavradı. Bond ise gözlerini gömleğinin üstünde hızla yayılan kırmızı kan lekesine ve kıvrık sapıyla göğsüne gömülmüş bıçağa çevirmiş, inanamayan gözlerle bakıyordu.

Şişman adamın üstüne devrildiği iskemle çatırtıyla dağıldı, kiralık katil bir kere hırıltıyla soludu ve sonra tok bir sesle yere yuvarlandı.

Bond yerdeki cesede şöyle bir baktı, sonra açık lombozdan yana döndü. Bir süre sırtını odaya vererek ayakta durdu. Hafifçe sallanan perdelere garip bir bakışla bakıyordu. Lombozdan içeri dolan havayı derin derin soludu ve hâlâ kendisiyle Tiffany'ye ait olan güzel dünyanın, denizin harikulade seslerini dinliyordu. Ama öteki iki adamın bu dünyayla ilişkisi kalmamıştı.

Yavaş yavaş bedenindeki ve sinirlerindeki gerginlik hafifledi.

Bir süre sonra gömleğinin üstünden sarkan bıçağı çekti. Uzanıp lomboz perdesini yana çekti, bıçağı denizin karanlığına fırlattı. Sonra, hâlâ o sakin geceyi seyrederek Beretta'nın emniyet mandalını kapattı, birdenbire bir kurşun gibi ağırlaşmış olan tabancasını pantolonunun kemerine soktu.

Sonra isteksizce dönüp kamaranın perişan durumuna bir kez daha baktı. Bir süre dalgın bakışlarla çevreyi gözden geçirdi, sonra farkında olmadan avuçlarının içini pantolonuna sildi. Ve hiçbir şeye dokunmamak için dikkatli adımlarla banyoya geldi. Kapının önünde durdu.

—Benim Tiffany, kapıyı aç, dedi.

Sesi yorgun ve donuktu. Sonra kapıyı kendisi açtı.

Tiffany onun sesini duymamıştı. Bomboş küvetin içine yüzükoyun yatmış, silah seslerini duymamak için elleriyle kulaklarını kapamıştı. Bond eğildi, kızı küvetin içinden kaldırdı. Onu kolları arasına aldığı zaman bile genç kız gözlerine inanamıyor gibiydi. Buna rağmen ona sımsıkı sarılmıştı. Sonra yavaş yavaş başını kaldırıp genç adamın yüzüne soran bakışlarla baktı, düş görmediğinden emin olmak için eliyle göğsüne dokundu.

Tiffany'nin eli Wint'in attığı bıçakla açılan yaraya dokunduğunda Bond irkildi. Tiffany her şeyi anlamıştı. Bir anda onun kollarından sıyrıldı, önce yüzüne sonra parmaklarına bulaşan kana ve sonunda kırmızı kanla lekelenmiş göm-

leğine korkuyla baktı.

Donuk bir sesle:

—Aman Tanrım! yaralısın James! dedi.

Sonra Bond'un gömleğini sırtından çıkardı. Yarasını sabun ve suyla yıkadı, katillerden birinin usturasıyla şerit şerit kestiği havluyla sardı.

Bond elbiselerini yerden toplayıp kendisine verdiği zaman bile Tiffany soru sormadı. Sonra Bond kamarada yapacak işleri olduğunu, onları bitirip her şeyi temizleyene ve parmak izlerini ortadan kaldırana kadar hiçbir şeye dokunmamasını genç kıza bildirdi.

Tiffany bu talimatı dinlerken ayakta durmuş ışıl ışıl gözlerle ona bakıyordu. Bond dudaklarına bir öpücük kondurduğu zaman bile Tiffany hiçbir şey söylemedi.

Sonra ona yatıştırıcı bir gülüşle yanıt verdi. Banyodan kamaraya çıkıp kızın arkasından kapıyı kapadı. Sonra hızla harekete geçti. Her hareketi son derece büyük bir özenle yapıyordu. Gemi İngiltere'de karaya yanaştığında dedektifler mutlaka gelip araştırma yapacaklardı. Bond onların kendisine ve Tiffany'ye ait hiçbir iz bulmamaları için tüm eşyaları ve parmak izlerini silmeye başladı.

Kanlı gömleğini ağır bir kül tablasına bağlayıp denize fırlattı. İki katilin asılı olan smokinlerinin ceplerinden mendilleri çıkarıp ellerine bağladı, sonra beyaz saçlısının gömleklerinden birini bulup kalbinin hizasından ateşleyip ona giydirdi. Polis dikkatle bakarsa intihar ettiğine karar verecekti. Beretta'yı itinaylasilerek bütün parmak izlerini yok etti ve ölünün sağ elinin

parmaklarını tabancanın üstüne bastırdı. Sonunda tabancayı Wint'in sağ avucuna yerleştirdi, işaretparmağını da tetiğe doladı.

Kamaranın tam ortasında durup bir kez daha düşündükten sonra Kidd'in smokinini askıdan alıp ona giydirdi ve cesedi sürükleyerek lombozun önüne getirdi. Sıkıntıdan ter içinde kalarak cesedi yerden kaldırdı, lomboza soktu ve bir vuruşta iterek okyanusa yuvarladı.

Bir an durup dinlendi ve sonra lombozun çevresindeki parmak izlerini de sildi. Sonra yine kamarayı kolaçan etti. Küçük oyun masasındaki oyun kâğıtlarını görünce o masayı bir vuruşta yere devirdi. Kâğıtlar yere saçıldı.

Bu tertibi herkes yutacaktı. Wint'in önce Kidd'i öldürdüğü sonra da yaptıklarına pişman olup intihar ettiği düşünülecekti.

Bond derin bir göğüs geçirdi, omuz silkti. Sıra kimseye görünmeden Tiffany'yi odasına götürmeye gelmişti. Oraya varınca ilk işi odadaki delilleri kaldırmak ve nihayet Tiffany'nin vücuduna sarılmış olarak günlerdir aradığı uykunun derinliklerine dalmak olacaktı.

Acaba kolları Tiffany'nin boynuna gerçekten sonsuza dek mi dolanacaktı?

Kamarayı ağır ağır geçerek banyo kapısına yürürken Bond'un gözleri yerde yatan cesedin donuk bakışlarıyla karşılaştı. Sonra o can almaktan başka işi olmayan adamın bakışları Bond'a şöyle dedi:

—"Bayım, dünya yüzünde hiçbir şey kalıcı değildir. Ebedi olan tek şey ölümdür. Hiçbir şey ebedi değildir. Bu bana yaptığın dışında."

XX. BÖLÜM

YOLUN SONU

Üç Afrika devletinin sınırlarının kesiştiği yerden az ilerdeki çalılığın dibinde akrepten eser yoktu artık. En son kaçak elmas paketiyle buluşma yerine gelen kaçakçının şimdi düşündüğü başka şeyler vardı.

Hava sıcak ve nemliydi. Çalılar içine saklanmış bekleyen adam sabırsızlanıyordu ve huzursuzdu. Bu buluşma, helikopterle son buluşması olacaktı. Buna kesinlikle karar vermişti. Şebeke artık başka birini bulmalıydı. Onlara neden işi bıraktığını da açıklayacaktı. Çünkü artık kuşkulanıyordu. Diş kliniğinde kendisine yardımcı olarak verilen adamdan şüpheleniyordu. Sürekli kendisini izliyordu adam. Ajan olduğu kesindi.

Elmas kaçakçısı oturduğu yerde kımıldadı. Bu helikopter de nerede kalmıştı? Yerden bir avuç toprak aldı, onu ilerde gördüğü karıncaların tam ortasına attı. Oh! hele şükür! Kuzeyden helikopterin sesi duyulmuştu. Adam cep fenerini alarak çalılığın çevresini dolanıp sakladığı paketi aldı.

Ondan tam bir buçuk kilometre uzakta, alçak bir çalılığın içine gizlenmiş ses alma cihazı ise sürekli çalışıyordu. O da kuzeyden gelen gürültüyü duymuştu. Aracı çalıştıran teknisyen helikopterin yönünü, uzaklığını ve yüksekliğini az ilerde askeri bir kamyonun yanında duran üç adama bildirdi.

—Helikopter dört, beş kilometre ötede... Sürati iki yüz kilometre. Üç yüz metre yükseklikte uçuyor.

Bond dinleme cihazını çalıştıran teknisyenin sesini duyunca saatine bir göz attı.

—Anlaşılan ayın on dördünde, tam gece yarısı buluşmak üzere kararlaştırmışlar, dedi. Pilot randevuya on dakika geç geliyor.

Hemen yanıbaşında duran Freetown Garnizonu'na mensup subay:

—Öyle görünüyor efendim, diye yanıtlayarak üçüncü adama döndü:

—Onbaşı, git kontrol et! Gizlenenlerden hiçbir madeni parıltı gözükmesin. Bu ay ışığında yukardan her şey ayna gibi görünür.

Askeri kamyon Fransız Gınesi'nde alçak bir çalılığın kenarına gizlenmişti. Helikopterin sesi şimdi daha güçlü geliyordu.

Bond bir kahkaha attı.

—Helikopter! Bir helikopter geliyor. Bu kadar gürültüyü ancak bir helikopter çıkarabilir. Yere konduğu anda gizleme ağlarını kaldırmaya hazır olun. Ona bir uyarı mermisi atmamız gerekecek. Hoparlörleri çalıştırmaya başladınız mı?

Ses dinleme cihazının başındaki onbaşı:

—Evet, efendim! dedi. Uçak hızla yaklaşıyor. Bir dakikaya kadar onu gökte görebilecek-

siniz. Şu az önce yerde yakılan cep fenerlerini gördünüz mü, efendim? Helikopter herhalde o alana inecek.

Bond ilerde göğe doğru yükselen dört ince ışık huzmesine baktı. Sonra başını kaldırıp yine uçsuz bucaksız Afrika semalarını taramaya başladı.

İşte sonuncusu, şebekenin sonuncu adamı geliyordu. Gerçekte sonuncu değil de, bir numaralı adamıydı o gelen. Londra'da Elmas Evi'ne gittiği zaman gördüğü adamdı bu. Washington'da adından kaygıyla söz edilen o ünlü Spangle Çetesi'nin bir numaralı adamı. Şebekenin en tehlikeli adamı. Kendisi ve Tiffany'nin öldürülmesi için emir veren adamdı bu gelen. Şefi M. kaçak elmas trafiğini bu adamın hazırladığını, bütün örgütü onun kurmuş olduğunu bildirmişti kendisine.

Queen Elizabeth'ten iner inmez Şefi M.ile telefonla konuşmuştu. M. telefonda çok kısa konuşmuştu. Sesinde de sinirli bir ton vardı. En gözde ajanı onu, Afrika'da Freetown'a götürecek olan uçağa binmeden birkaç dakika önce yakalamıştı.

—Sağ salim geri dönmene çok sevindim.

—Sağolun, efendim!

—Gazetelerde Queen Elizabeth Transatlantiği'nde işlenmiş olan çifte cinayetin haberi var. Nedir bu haberin aslı?

M.nin sesinde şüpheden çok daha güçlü bir ifade vardı.

—İkisi de şebekenin kiralık katilleriydi, efendim. Ben de cinayetleri merak ettim. Kamarot iskambil oynarlarken kavga ettiklerini ve bu

yüzden birbirlerini vurduklarını söyledi.

—Acaba kamarotun tahmini doğru mu?

—Olabilir efendim?

Öteki uçta bir duraklama oldu.

—Acaba polis de kamarot gibi mi düşünüyor?

—Sanırım. Burada polis falan görmedim, efendim.

—Ben Scotland Yard'dan Vallance ile konuşurum.

Bond:

—Peki efendim, dedi.

Bond bu sözlerle M.nin ne demek istediğini anlamıştı. M. "O adamları temizlediysen ben Vallance ile konuşurum, soruşturma sırasında senin ve Gizli Servis'in adı geçmez", demek istemişti.

M:

—Yine de, dedi, küçük adamlarmış bunlar. Yani şu Jack Spangle veya kendine Rufus Say ya da ABC diyen adam demek istiyorum. Onu mutlaka yakalamalısın. Bana kalırsa bu adam elmas kaçakçılığının başlangıç noktasına gidiyor. Elmas trafiğini şimdilik durdurmaya kararlı olduğundan hiç kuşkum yok. İşi şimdilik tatil edecek. Ve bu işte olan ne kadar adam varsa hepsini birer birer temizleyecek. Şebekenin son adamı madendeki dişçidir. Spangle de o dişçiyi haklamaya çalışacak... 2804 numaralı ajanımızı iki haftadır asistan olarak dişçinin yanında çalıştırıyorum. Artık kaçakçılığın nasıl yapıldığını biliyoruz. Fakat ben bir an önce soruşturmanı yapıp işinin başına dönmeni istiyorum. Başından beri çok karışık ve pis bir işti bu. İlk günden

beri hiç sevmedim bu işi. Şu ana kadar soruşturmayı zekâmızdan çok şansımızın yardımıyla yürüttük.

Bond:

—Evet efendim, dedi.

M:

—Peki, şu Tiffany denilen kız neyin nesi? dedi. Vallance ile konuştum, sen istemezsen onun hakkında soruşturma açılmayacak.

Bond M.nin sesinde bir duraklama sezmişti. Yoksa ona mı öyle geliyordu?

Bond yanıtının fazla hafif olmamasına dikkat ederek konuştu:

—Tiffany Case'in bana bu soruşturmada epey yardımı dokundu efendim, dedi. Mümkünse onun hakkındaki kararımızı son raporumu hazırladıktan sonra verelim.

—Kız nerede şimdi?

Bond sıkıntıdan o kadar terlemişti ki, siyah telefon terden ıslak avuçlarının içinde kaymaya başlamıştı.

—Bir arabayla Londra'ya doğru yolda efendim, dedi. Onu kendi daireme yerleştireceğim. Yani benim kattaki misafir odasına. Birinci sınıf ev hanımı. Ben dönene kadar her şeye o bakacak. Size bir sorun yaratmayacağından eminim, efendim.

Bond mendilini çıkarıp yüzünün terini sildi.

M:

—Orası kesin, dedi. (Sesinde hiç alay yoktu.) Pekâlâ öyleyse, şansın açık olsun! (Durakladı.) Kendine iyi bak ve...

Sesi birden boğuklaştı:

—...soruşturmanın şu ana kadar olan gidişin-

den memnun kalmadığımı sanma. Verdiğim talimatın sınırını aştın, ama adamlara karşı da iyi iş çıkardın. Neyse hoşça kal, James!

—Güle güle efendim.

Bond daldığı düşüncelerden sıyrıldı bir an, başını kaldırıp yıldızlı göğe baktı, M.yi ve Tiffany'yi düşündü. İnşallah bu gece bu serüvenin son gecesi olur, iş çabuk biter de çok geçmeden evine dönmüş olurdu.

*

* *

Madenden gelen elmas kaçakçısı kalkmış, ayakta bekliyordu. Helikopter dört cep fenerinin aydınlattığı alana hızla iniyordu. Şimdi adamın başından yedi metre yukarda, havada hareketsiz duruyordu. Pilot mahallinden bir el uzandı, cep feneriyle A işareti verdi. Yerdeki adam ona yine feneriyle B ve C işareti yaptı. Sonra helikopterin pervaneleri yavaşladı ve demirden böcek yere indi.

Helikopterin konarken kaldırdığı toz yatışmıştı. Elmas kaçakçısı gözlerini siper etmek için başına götürdüğü elini indirdi. Sonra pilotun küçük merdivenden inişini seyretti. Pilotun başında bir uçuş kaskı, gözlerinde de kocaman gözlükler vardı. Bir gariplik vardı bu kıyafette. Sonra, bu seferki pilot her zaman gelenden daha uzun boyluydu. Elmas kaçakçısının belkemiği boyunca bir ürperti gezindi. Kimdi bu adam? Korkusunu yenmeye çalışarak ağır ağır pilota doğru yürüdü.

—Malı getirdin mi?

Bu soruyu soran pilotun düz kalın kaşlarının altındaki bir çift göz buz gibi bakışlarla kendi-

sine bakıyordu. Adamın parlayan camlardan gözlerini görmek imkânsızdı. Madenden gelen adam sinirli sinirli:

—Evet, dedi. Getirdim. Ama Alman nerede?

—O bir daha gelmeyecek.

İki beyaz gözlük halkası kaçakçıya kör bakışlarla baktı.

—Ben ABC'yim. Bu kaçakçılık şebekesinin faaliyetine son veriyorum.

Bu ses bir Amerikalının sesiydi. Sert, donuk ve tartışmadan hoşlanmayan bir ses.

—Öyle mi?

Kaçakçının eli kendiliğinden gömleğinin içine gitti. Terden ıslanmış paketi çıkardı, sonra onu barışmak için adama bir hediye veriyormuş gibi ABC'ye uzattı. Tıpkı bir ay önceki buluşmada önüne çıkan akrep gibi, o da başının üstünde kendisini ezmeye hazırlanan bir elin varlığını hissetmişti.

—Yardım et de depoyu dolduralım!

Bu, köleye emreden bir efendinin sesiydi, fakat kaçakçı yine de emrine uymak için hızla yürümeye başladı.

İki adam hiç konuşmadan çalışıyorlardı. Sonra depoyu doldurma işi bitti. Uçaktan yine yere indiler. Kaçakçı kafasında ümitsiz düşüncelerle ne yapacağını bilmez bir durumdaydı. İşini bilen ve duruma hakim olduğunu anlatan bir insanın sesiyle konuşmaya çalışarak pilotun merdivende durduğu yere doğru baktı:

—Bu işin üstünde uzun uzadıya düşündüm. Korkarım ki..

Sonra sesi birdenbire kesildi. Ağzı alabildiğine açılırken dudakları iki yana gerildi, açık

ağzından bir hayvanın hırlayışına benzeyen bir ses çıktı.

Pilotun elindeki tabanca üç kere kükredi.

Kaçakçı donuk bir sesle:

—Ah! dedi ve kütük gibi tozların içine yuvarlandı.

Bir kere kımıldadı ve bedeni hareketsiz kaldı.

—Kımıldama!

Hoparlörden yükselen madeni ses, tüm ovayı bir anda doldurmuştu. Devam etti:

—Her taraftan sarıldın. Kaçmaya çalışma!

Pilot durmadı bile. Bir kedi gibi helikopterin merdivenine sıçradı. Uçağın kapısı hızla kapandı, motor gürültüyle çalıştı ve tepedeki pervane dönmeye başladı. Pervaneler giderek hızlanıyordu. Helikopter hafifçe sarsıldı, sonra göğün derinliklerine doğru yükselmeye başladı.

Aşağıda yerde harekete geçen kamyon basık çalılar arasında sarsılarak durdu.

Bond hemen kamyonun arkasına takılmış olan kırk milimetrelik uçaksavar topunun demir merdivenine atladı. Askere:

—Yukarı kaldır onbaşı, diye sert bir emir verdi.

Sonra namlu uçağa doğru yükselirken Bond'un gözleri dikkatle nişangâhtan baktı. "Emniyet" yazılı yerdeki kolu "Ateş" yazısının hizasına getirdi. Sonra, yeni bir emir daha verdi:

—Sola on derece!

—Size izli mermi veriyorum.

Bond ayaklarını ateşleme pedallarının yuvalarına geçirdi. Şimdi helikopteri nişangâhın tam ortasına getirmişti. Sakin bir sesle:

—Ateş! dedi.

—Buumm!

İzli mermi hemen hemen ses hızının altında bir süratle yükseldi.

Mermi helikopterin alt solunda patlamıştı.

Onbaşı bir mermi daha sürdü.

—Buumm!

İzli mermi bu kez hızla yükselmeye devam eden uçağı aştı. Bond öne doğru uzandı. İstemeye istemeye "Otomatik Ateş"e getirdi kolu. Bu hareketi helikopterin içindeki adam için mutlak bir ölüm emri demekti.

—Buumm!.. Buumm!..

İzli mermiler sanki göğü tutuşturmuş gibiydi. Buna rağmen helikopter hâlâ yükselmeye devam ediyordu. Şimdi kuzeye doğru dönmüştü.

—Buumm!..Buumm!..

Uçağın kuyruk pervanesinin yakınında bir yerde sarı bir ışık belirdi. Sonra uzaktan bir patlama sesi duyuldu.

Subay:

—Hakladık onu! dedi.

Sonra bir gece dürbünü aldı. Dürbünle gökte helikopteri inceledi.

—Kuyruk pervanesi koptu, dedi.

Arkasından heyecanla ekledi:

—Vay canına! Helikopter ana pervane çevresinde fırıl fırıl dönüyor, pilot kimbilir ne durumda.

Bond:

—Ateşe devam edelim mi? diye sordu.

Subay:

—Hayır efendim, dedi. Artık gerekmiyor. Mümkünse onu sağ olarak ele geçirmeliyiz.

Fakat bana öyle geliyor ki...evet...artık helikopteri kontrol edemiyor. Düşüyor.

Bond nişangâhtan başını kaldırdı. Ayın parlak ışıklarına karşı gözlerini siper ederek baktı.

Evet. Helikopter düşüyordu.

Jack Spangle. Bond'un ölüm emrini vermiş olan adam.Tiffany'ninöldürülmesi için emreden adam. Dünyanın bir numaralı kaçakçılık şebekesinin başındaki Jack Spangle.

Bond şimdi gökten hızla yere doğru dönerek düşen uçağın daracık pilot yerindeki adamın halini düşünebiliyordu. Dev yapılı Jack Spangle mutlaka bir eliyle bir kenara tutunmuş, öteki eliyle de kontrol koluna asılmış olmalıydı.

Onbaşı gökteki gürültüyü bastıran bir sesle:

—Tam çalılığın üstüne düşüyor! diye bağırdı.

Yüzbaşı kendi kendine "Hapı yuttu" diye mırıldandı.

Uçak yere doğru son bir kez döndükten sonra hızlı bir pikeyle çalılığa gömüldü.

Ardından boğuk bir gümleme duyuldu. Onu, çalılıktan yükselen turuncu bir ışık izledi. İlk konuşan yüzbaşı oldu. Ürpererek:

—Vay canına! dedi.

Sonra Bond'a döndü:

—Eh, efendim! Bu iş burada biter. Ne yazık ki, uçağın düştüğü yere ancak sabah yaklaşabiliriz.

Subay birden büyük bir yorgunluk hissetmişti.

—Bir köşeye çekilip biraz kestirsem acaba bir sakıncası olur mu, efendim?

Bond:

—Elbette, gidin yatın! dedi.
Sonra kol saatine baktı.
—Kamyonun altına girip uyuyun daha iyi. Zaten dört saat sonra güneş doğacak. Ben kendimi fazla yorgun hissetmiyorum. Onun için uyumaya niyetim yok. Uyanık kalıp bekleyeceğim. Ne olur ne olmaz, belki yangın büyür ve yayılır. Temkinli olalım.
Subay:
—Teşekkür ederim, efendim! dedi.
Sonra kamyonun altına girerek yere uzandı. Bond kamyonun üstünde yalnız kalınca ayaklarını ağır ağır atış pedallarından çekti, arkasına yaslandı. Gözleri hâlâ göğe doğru uzanan alevlerdeydi. Elini cebine atıp bir sigara çıkardı ve çakmağıyla yaktı.
Elmas kaçakçılığının son perdesi de kapanmıştı. Sigarasından derin bir nefes çekti, sonra dumanı ağır ağır dişlerinin arasından bıraktı. Bu soruşturmada altı adam öldürmüştü. Oyunu bildiği usullerle oynamış ve kazanmıştı.
Bond bir elini kaldırdı, terli alnını sildi. Kızıl alevler sert ve zayıf yüzünü aydınlatmış, uykusuzluktan kızarmış yorgun gözlerinde yansımalar yapıyordu.
Spangle Çetesi'nin akıllara durgunluk verecek elmas kaçakçılığı işi, karşısındaki yangının alevleri içinde son bulmuştu. Fakat bu yangın alevlerin ortasında kalmış olan o elmasları eritebilecek kadar güçlü değildi. Elmaslar bu yangına dayanırlardı. Sonra, renklerini biraz kaybetmiş olsalar da yine sağlam bir durumda ve yine dünyanın kimbilir hangi köşesine doğru satılmak üzere yola çıkarılacaklardı?

Bond birdenbire kiralık katil Wint'in cesedinin gözlerindeki bakışı anımsadı. O bakışta gördüklerinin yanlış olduğunu şimdi anlıyordu. O bakışlar kendisine dünya yüzünde yalnızca ölümün ebedi olduğunu söylemişti. Oysa, ölüm kadar elmaslar da ebediydi... Evet, elmaslar da ölümsüzdü.

Bond kamyondan yere atladı, yavaş yavaş ilerdeki kızıllığa doğru yürümeye başladı. Dişlerini sıkmış, buz gibi bir tebessümle gülümsüyordu. Ölüm ve elmaslar için düşündükleri pek ciddi şeylerdi aslında. Bond için bu yalnızca bir serüvenin sonuydu. Bu macerayı Tiffany Case'in bir sözüyle kapatabilirdi. Onun arzuyla söylediği şu sözü unutamıyordu.

Tiffany dudakları alayla kıvrılarak: "Böyle serüvenleri kitaplardan okumak, onları yaşamaktan daha hoştur." demişti.

Kızıl saçlı bir kambur, güvenilir Beretta, insancıl Shady Tree, sevimli Tiffany ve soğuk, sert, pırıltılı elmaslar... Emirleri veren M'dir, uygulayan da Bond... Güzelliğin çıplaklığı gerektirdiği, zalimliğin öldürmeyi amaçladığı bu ortamda her şey ölümsüz elmaslar uğrunadır...

"Böylesine gerçekçi bir anlatımı başarabilen başka bir yazar tanımıyorum."

Raymond Chandler,
SUNDAY TIMES

250
LIRA

